

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CEDARWOOD VALLEY
BOOK TWO

His
**SECRET
BETRAYAL**

NICOLE VANAUKEN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

His **Secret Betrayal**

Sedir Vadisi İkinci Kitap Nicole
VanAuken

Telif hakkı © 2025 Nicole VanAuken

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez, ancak ABD telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar hariçtir.

Bu eserde anlatılan hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar kurgudur. Gerçek kişiler (yaşayan veya ölen), yerler, binalar ve ürünlerle herhangi bir bağlantı kurulması amaçlanmamıştır veya çıkarılmamalıdır.

Kitap Kapağı: Kellie Fisher

Düzenleme ve Düzeltme: Vicky Skinner

Duyarlılık Okuma: Sleeping Raccoon Author Services'ten Mat Mansfield

İçindekiler

[İçerik Uyarısı Çalma](#)

[Listesi](#)

[Alıntı](#)

[1. Birinci Bölüm](#)

[2. İkinci Bölüm](#)

[3. Üçüncü Bölüm](#)

[4. Dördüncü Bölüm](#)

[5. Beşinci Bölüm](#)

[6. Altıncı Bölüm](#)

[7. Yedinci Bölüm](#)

[8. Sekizinci Bölüm](#)

[9. Dokuzuncu Bölüm](#)

[10. Onuncu Bölüm](#)

[11. On Birinci Bölüm](#)

[12. Onikinci Bölüm](#)

[13. On Üçüncü Bölüm](#)

[14. On Dördüncü Bölüm](#)

[15. On Beşinci Bölüm](#)

[16. On altıncı bölüm](#)

[17. On Yedinci Bölüm](#)

- [18. On sekizinci bölüm](#)
- [19. On Dokuzuncu Bölüm](#)
- [20. Yirminci Bölüm](#)
- [21. Yirmi Birinci Bölüm](#)
- [22. Yirmi İkinci Bölüm](#)
- [23. Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
- [24. Yirmi Dördüncü Bölüm](#)
- [25. Yirmi Beşinci Bölüm](#)
- [26. Yirmi Altıncı Bölüm](#)
- [27. Yirmi Yedinci Bölüm](#)
- [28. Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
- [29. Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
- [30. Otuzuncu Bölüm](#)
- [31. Otuz Birinci Bölüm](#)
- [32. Otuz İkinci Bölüm](#)
- [33. Epilog](#)
- [34. Yazar Notları](#)
- [Ayrıca](#)

İçerik Uyarısı

Sevgili okuyucu

Sınırların aşıldığı, kuralların hiçe sayıldığı ve kalplerin kırıldığı Cedarwood Valley'e hoş geldiniz. Bu kitap ikinci kitaptır, ancak tek başına da okunabilir. İkinci kitabı önce okumayı tercih ederseniz, birinci kitabın kahramanları Jax ve Maddie ile ilgili bazı spoilerlar olacağını lütfen unutmayın. İkinci kitapta biraz daha fazla kaygı var ve bazıları için rahatsız edici olabilecek bazı konular var. Bunlar aşağıda, klişeler ve temalarla birlikte listelenmiştir. Herhangi bir sorunuz varsa veya aşağıdakilerle ilgili ek açıklama istiyorsanız, lütfen bana e-posta gönderin:

nicolevanaukenauthor@gmail.com

İçerik uyarıları:

Sayfada aşırı doz ve yoksunluk belirtileriyle birlikte opioid kötüye kullanımı (MC değil), sayfada ebeveynlerin yetişkin çocuğuna kötü muamelesi (*özellikle* sözlü, ancak duygusal ve fiziksel de dahil), ebeveynlerin reşit olmayan çocuğuna kötü muamelesi hakkında tartışma ve geriye dönüşler, fiziksel saldırı (sayfada, MC'ler arasında değil), geriye dönüşlerle birlikte alkol kötüye kullanımı hakkında tartışma (MC değil), geçmişte yanık kazası geçirmiş ve fiziksel olarak yaralı bir karakter

yanık kazası, ebeveynlerin ölümüyle ilgili tartışma, olumsuz iç konuşma, içselleştirilmiş engellilik (şiddetli yanıklardan kaynaklanan izler) ve kısa süreli aile içi istismar (MC'ler arasında değil).

Tropes ve temalar:

- En iyi arkadaşımın babası
- Patron/Çalışan
- Yaş Farkı (19 yıl)
- İstismar/Teselli
- Biseksüel Uyanış
- Orta Düzeyde Kaygı (MC'ler arasında değil)
- 3. perdede ayrılık yok
- Baharatlı sahneler/kink vb. şunları içerir: övgü kink (iyi çocuk), MMC'nin yaramaz çocuk olarak tanımlanması, "bana öğret", somnofilia (karşılıklı rıza ile, önceden konuşulmuş), edging, rimming, bol miktarda ön kol okşama ve "intikam mastürbasyon videosu" (inanın bana, daha sonra anlayacaksınız).

Çalma listesi

Stacy'nin Kardeşi—Mad Tsai
All That Really Matters—Illenium & Teddy Swims
Right Here—Ashes Remain
All of Me—John Legend As
You Are—Daughtry
I'm Not Okay—Citizen Soldier
Unsteady—X Ambassadors
Seni Hayal Kırıklığına Uğrattım
— NF Cennet — George Ezra
Viski Gibi — Dixon Dallas
Hissedilecek Bir Şey — Dixon Dallas
Banks — Needtobreathe
You Are Enough — Citizen Soldier
Heavy — Citizen Soldier & SkyDxddy Let
Em Go — Matt Hansen
Ait Olduğun Yer—Matt Hansen Yük—
Citizen Soldier
Ruh Eşi — Chanin
Bir Duygudan Daha Fazlası — Declan J Donovan Kan
Bağı — Alex Warren

Spotify'da [çalma listesini buradan dinleyin](#)

"En sıcak ateşten en güçlü çelik çıkar." —Çin atasözü

CHAPTER One

Luke

"Bunu hak etmek için ne yaptım?" diye inliyorum, omuzlarımı kaplayan o çok tanıdık ağırlık, arkamda daire kapısı çarpıp ince duvarları titretirken beni boğuyor. Anahtarlarımı giriş masasına atarken, bakışlarım önümdeki felaket bölgesini tarıyor. Boş soda kutuları ve bira şişeleri yerleri, sehpayı ve pencere pervazlarını kaplıyor. Bir kase patlamış mısır devrilmiş, taneleri topak topak, lekeli kanepeye dökülmüş. Minderlerden biri şu anda yerde ve...

O boş bir ilaç kutusu mu?

"Evelyn?" diye sesleniyorum. Ağır, baskıcı bir sessizlik havayı boğuyor, cevap alamayınca kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor.

, uzun adımlarla mesafeyi kat ederken, ne bulacağımı gayet iyi biliyorum.

Lütfen, yine olmasın.

Kendi yatak odamın kapısından geçip, koridorun sonundaki son odaya doğru ilerliyorum, burada bej renkli bir kapı menteşelerinden sarkmış durumda. Kapıyı çalmak gibi formalitelerle uğraşamayacak kadar endişeliyim, odaya dalıyorum ve yıkanmamış vücut kokusuna burnumu buruşturuyorum. Midemden soğuk bir akıntı geçiyor.

Evelyn — onun benim için *kim* olduğunu düşünmek çok acı verici — karnı üstüne yatmış. Donuk, sarı, ince saçları omuzlarına sarkmış, yüzü yıpranmış bir yastığa gömülmüş. Yırtık pırtık mavi gömleği beline kadar sıyrılmış, bacakları koyu yeşil bir yorganın içinde dolanmış.

Bu kadar *hareketsiz* olması ürkütücü.

Buradan nefes alıp almadığını anlayamıyorum ve... *Kahretsin.*

Ya nefes almıyorsa?

"Evelyn!" Ona doğru koşarken sesim tiz ve çığınca çıkıyor, kulaklarımda kan uğulduyor ve onun küçük bedenini sırt üstü çeviriyorum. Nefesi zayıf, yüzü solgun, göz kapakları sesime tepki veriyor ama tamamen açılmıyor.

Panikle onun omuzlarını sallıyorum. "Uyan!"

Yine olmasın, yine olmasın, yine olmasın.

Geçen seferki gibi, bana öğretilenleri hatırlamakta zorlanıyorum. Şimdi suni teneffüs yapmalı mıyım yoksa nefes almayı bıraktığında mı yapmalıyım? Peki ya kalp masajı? Lanet olsun, keşke kardeşim Jax burada olsaydı. O ne yapacağını bilirdi ve sakin kalırdı. Ben tam bir işe yaramaz lanet olası...

Kendine gel, Luke.

Hava yolunda tıkanma veya engel olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor. Geçen sefer bana bu işlemi anlatan 911 operatörünün monoton sesi, kafamın içinde yankılanıyor ve çenesini yukarı kaldırmadan önce çenesini sıkıştırıyorum. Dudakları açılıyor ve hava yolunda belirgin bir engel görmediğim için rahatlıyorum. Burun deliklerinden nefes alıyor, bir sonraki nefesi yarı nefes nefese, yarı hırıltılı çıkıyor ve kalbim hızla atmaya başlıyor.

Odanın dışına çıkıp küçük ortak banyomuza doğru koşarken, kapı eşiğinde tökezliyorum. Kapı çarpıyor.

Duvar, titrek parmaklarımla ecza dolabını açarken dizlerim neredeyse birbirine çarpıyordu. Dağınıklığın içinde el yordamıyla aradığımda hap şişeleri yere saçıldı ve ellerim sonunda Naloxone yazılı küçük beyaz şişeye ulaştı. Bu ilacın Narcan'ın jenerik versiyonu olduğu söylenmişti. Eczacı buna opioid antagonisti demişti, ne anlama geldiğini bilmiyorum. Opioid aşırı dozunu tersine çevirmeye yardımcı olacak ve bu benim için yeterli. Mucize ilacı avucumda sıkıca tutarak geri koşarken, aklımda birkaç kötü senaryo ve "ya eğer"ler dönüp duruyor.

Onun eğik vücuduna eğilerek, boynumun dibinde biriken teri görmezden gelip, başparmağımı pistonun altına, işaret parmağımı ve orta parmağımı ise nozülün iki yanına yerleştiriyorum. Başı hala geriye eğik haldeyken, nozülün ucunu sol burun deliğine sokup pistonu basıyorum. Sessiz bir hışırtı, hayat kurtaran ilacın verilmiş olduğunu gösteriyor ve içimden bunun işe yaraması için dua ediyorum.

Eve homurdanıyor, burun kıvrıyor ve anlaşılmas bir şeyler mırıldanıyor. Ben onu dikkatlice yan çevirirken kalbim göğsümde çarpıyor. Elimi pantolonumun cebine sokup telefonu ararken, başparmağım kilit ekranını kaydırırken telefonu neredeyse düşürüyorum. 911'i ararken gözlerim ona sabitlenmiş durumda, aramanın bağlandığını gösteren sesleri dinliyorum.

Ya geçen seferki gibi bir nöbet geçirirse?

"911, acil durumunuz nedir?"

"Benim... O..." Ona ne diye hitap edeceğimi hiç bilmiyorum. Oda arkadaşları demek çok hafif kaçıyor, ama o kesinlikle benim arkadaşım değil... Ona ismi dışında başka bir şekilde hitap etmek hiç rahat gelmiyor.

"Bayım? Acil bir durum mu var?"

"Eve... Evelyn, o benim... Kahretsin! Biri buraya gelebilir mi? Yine aşırı doz almış."

911 operatörünün sesi telefon hoparlöründen geliyor, yumuşak ama etkili bir tonla bana sakinleşmemi ve neler olduğunu açıklamamı söylüyor. Soruları tek tek yanıtlıyorum, saçımı elime alıp tararken sinirim giderek artıyor. Parmaklarım saç bandına dolanıyor, yardımın gelmesi ne kadar sürecektir diye sorarken koyu sarı saçlarım omuzlarıma dökülüyor.

"Luke?" Evelyn nefes nefese, ilaç nihayet etkisini gösterir ve gözlerini açar. Yüzünde şaşkın bir ifade vardır, gözlerinin altındaki koyu halkalar ve ağzının kenarındaki kırışıklıklar onu elli beş yaşından daha yaşlı gösterir. Konuştuğunda sesi kısık çıkar. "Bu gürültü de neyin nesi?" Bana kızgın bir bakış atar ve omzuna koyduğum nazik elimi itekler.

"Sorun yok. Aşırı doz aldın, ama ambulans yolda." Yaklaşan sirenler dışarıdaki havayı deliyor, pencere perdeleri kırmızı ve mavi ışıklarla yanıp sönüyor. Rahatsız edici sese rağmen, içimdeki paniği biraz olsun dindirmeme yardımcı oluyor. Bu, artık yalnız olmadığımı anlamına geliyor.

"Ne yaptın sen?" Evelyn tıslıyor, bakışları tam anlamıyla nefret dolu hale geliyor

nefret dolu hale gelir ve yavaşça oturur.

"Aşırı doz aldın," diyorum, bozuk plak gibi kendimi tekrar ederek.

"Narcan bunun için var, seni aptal! Ben hapishaneye girene kadar mutlu olmayacaksın, değil mi?" Sesinin sertliği beni irkiltti. Onu yatıştırmak için ağzımı açtım, ama ön kapıda ısrarla çalan kapı beni susturdu. Evelyn midesini tutarak inledi ve kusmadan önce yatağın kenarına eğildi.

Gözlerimi sıkıca kapatıp iç çektim.

Hayatım nasıl bu hale geldi ve bu boktan durumu halledebilecek kadar yetişkin olduğuma kim karar verdi?

"Onu birkaç gece gözlem altında tutacağız," diyor beyaz önlüklü orta yaşlı doktor monoton bir sesle. İnce, kahverengi saçları dağınık, donuk gözleri profesyonel ama düz bir sesle konuşurken kırıpşıyor. Sanki bir ansiklopediyi ezberden okuyor gibi, bu konuşmayı defalarca yapıp ezberlemiş gibi. "Hayati fonksiyonlarını izleyeceğiz ve yoksunluk belirtileri için tedavi uygulayacağız. Mide bulantısı için bir ilaç yazacağım ve dehidrasyonu önlemek için serum bağlayacağım."

Kafamı sallıyorum. "Sigara içmek için odadan çıkamadığında, tıbbi tavsiyeye aykırı olarak taburcu olacak. Sonra eve gidip yine uyuşturucu kullanacak. Yapabileceğimiz başka bir şey yok mu?"

Gözleri yumuşar ve boş bekleme odasında, benim volta attığım bir sandalyeyi işaret eder. Sabah olmak üzeredir ve burada sadece ikimiz varız. İsteksizce otururum, hareketsiz kalamayacak kadar gerginim ama kaba davranmak da istemiyorum. Yine de dizimin yukarı aşağı sallanmasını engelleyemiyorum. Yanıma oturur ve sessizce benim huzursuz hareketlerimi izler.

"O senin..."

Hızla başımı sallayarak, o kelimeyi söylemeden onu durduruyorum. O bu unvanı hak etmedi ve ben bu kelimeden nefret etmeye başladım. Artık eskisi gibi bir anlamı yok. "Evet."

"Vaka yöneticisini çağırıp yatılı rehabilitasyon merkezine yatışını önerebilirim. Bu bölgede çok iyi tesislerimiz var."

Titrek bir nefes veriyorum. "Bunu karşılayamaz. Sürekli iş değiştiriyor ve sigortası yok. Başka bir şey yapamaz mısınız?" Suçu ona yüklemek adil değil, ama bunu kabul etmek istemediğim kadar çok kez yaşadım. Eğer onu rehabilitasyona gönderecek param olsaydı, gönderirdim. Ama bir spor barında garsonluk yapmak çok para kazandırmıyor.

"Ayakta tedavi merkezi de önerebilirim. Eğer ciddi bir şekilde tedavi olmak istiyorsa..."

Ondan sonra, onun sözlerini dinlemiyorum. Daha önce duymadığım bir şey değil. Doktora bunu zaten denediğimizi söylemeye cesaretim yok. Evelyn birkaç toplantıya katıldı, herkese iyi bir gösteri yaptıktan sonra eve gelip daha fazla hap aldı. Sonunda denemeyi bıraktı ve benim yalvarmam da onun fikrini değiştirmesine yetmedi.

Doktor beni içimdeki düşüncelere bırakınca, bekleme odası ürkütücü bir sessizliğe büründü. Yakınlarda makineler bip bip sesleri çıkarıyor, koridorda sürtünen ayakkabı sesleri ve geçenlerin mırıldanmaları eşlik ediyordu. Çoğu hastanede hissedilen o her zaman mevcut olan dezenfektan kokusu burnumu gıcıkıyor, nerede olduğumu ve neden burada olduğumu hatırlatan küçük işaretler endişemi yeniden alevlendiriyordu

. Sandalyeye atlayarak, tırnaklarımı ısırmaaya başıyorum, siyah ojem, ileri geri yürürken dökölüyor.

Kardeşimi arayıp ona danışmak istiyorum. Keşke o bazen nefret ettiğim o otoriter tavrıyla buraya gelip bana sakinleşmemi söylese. Ama bu mümkün değil, çünkü o zaman ona Evelyn'den bahsetmek zorunda kalırım. Ona henüz söylememem için bana söz verdirdi.

"Siktir!" Ağzımı kapatarak ıııık atarak, yakınımıdaki bir sandalyenin ayağına tekme attım. Dudaklarım buruştu, sandalye yerde gıcırdarak kayarken ayak parmaklarım zonkluyordu. Onu rehabilitasyona gönderecek param olsaydı, belki durum bu kadar iç karartıcı olmazdı. Asgari ücretin kırıntılarından daha fazla para kazandıran bir işim olsaydı, bu kesinlikle çok yardımcı olurdu. Bir ay önce Crestwood Heights Üniversitesi'nden grafik tasarım diplomasıyla mezun olduktan sonra, durmaksızın iş arıyorum. Birkaç görüşme yaptım, ama geri dönüş yok.

Biri bana bir şans verse, her şeyi tersine çevirebilirdim. Bu sorunu çözebilirdim ve belki o zaman Jax, bunu ondan sakladığım için bu kadar üzölmezdi. Belki de bu, en kötü türden bir ihanet gibi gelmezdi. Evelyn'i bir rehabilitasyon merkezine yatırabilirdim ve o da olması gereken kişi olabilirdi.

Büyük pencerenin önünde durup, güneş asfalt otoparkın üzerinde yükselirken panjurların arkasından dışarıyı seyrediyorum. Henüz düşünmek istemediğim bir seçenek var. Cep telefonumu cebimden çıkarıp, rehberimi açıyorum ve Caleb'in adına bakıyorum. Caleb ile birinci sınıf oryantasyonundan beri en iyi arkadaşız ve onu kullandığımı düşünmesini istemiyorum, ama onun desteğı, babasının şirketinde bir iş bulmama yardımcı olabilir. Babası Alek, Cedarwood Valley'de kitap kapakları konusunda uzmanlaşmış bir grafik tasarım şirketinin sahibi. Ekstra maaş, faturalarımı karşılamaya yetecek ve Evelyn'in rehabilitasyonu için biriktirebileceğim kadar para kalacak.

En azından peşinat kısmı. Geri kalanı, o zorlu aşamaya geldiğimde düşünürüm.

Güç topladığım bir nefes alarak, başparmağımla yeşil arama düğmesine basıyorum.

"Hay sıçayım, neden sabahın köründe beni arıyorsun?" Caleb'in uykulu sesi, esnemesi nedeniyle boğuk ve kalın çıkıyor.

Esniyor.

Omuzlarım çöküyor. Düşünmeden, kendim veya başkaları için sonuçlarını veya etkilerini düşünmeden harekete geçmek, benim özelliğim gibi görünüyor. "Özür dilerim, hala uyuyor musun?"

"Uykumda konuşmuyorsam, hayır," diye eğlenerek cevap verdi.

Gülümsedim. "Tamam. Özür dilerim. Senden büyük bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Tabii ki. Her şey yolunda mı?" Artık daha uyanık, muhtemelen hareket ederken çarşafları ve giysileri hışırdatıyor.

Sözlerim karışık bir şekilde dökülüyor. "Babanla benim için iyi şeyler söyleyebilir misin diye merak ediyordum. Başvuru yaptım ama hiç cevap almadım. Diğer başvuruların arasında kaybolmuş olabilir ya da belki yeterince tecrübem yok, ama onunla benim için konuşabilir misin diye umuyordum."

Kısa bir duraklama ve ardından nefes nefese bir kahkaha. "Hay aksi, dostum, nefes al."

Benim kahkaham yapmacık ve garip.

Tekrar konuştuğunda sesi yumuşaktı. "Tabii ki, elbette. Dediğin gibi, muhtemelen diğer başvuruların arasında kaybolmuştur. Bugün onunla konuşurum, tamam mı?"

Ciğerlerimden bir nefes çekilir. "Teşekkürler, Caleb. Teşekkür ederim, ben... bunu tahmin edemeyeceğin kadar çok takdir ediyorum."

"Her şey yolunda mı? Sesin stresli geliyor ve son zamanlarda ortalarda pek görünmüyorsun." Tabii ki Caleb böyle bir şeyi fark ederdi ve tabii ki umursardı. Ona yalan söylemekten nefret ediyorum. Son zamanlarda hayatım birbiri ardına yalanlarla dolu.

"Evet, her şey yolunda. Harika."

"Tamam, ama her zaman benimle her konuda konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum." Sözler boğazımda düğümleniyor.

Kısa bir süre sonra telefonu kapattık, güneş yükselmeye devam ederken vücudumdaki gerginlik biraz azaldı. Güneş ışığı beyaz panjurların aralıklarından sızarak odaya parlak bir ışık yayıyordu.

Belki bu, tüm sorunlarımın cevabı olacaktır. Ama her gün Caleb'in babasının yanında olmak düşüncesi ağzımı kurutuyor. Alek ile sadece bir kez tanıştım, yaklaşık sekiz ay önce kardeşimin nişan partisinde, mezuniyet için ihtiyacım olan son birkaç dersi almaya başlamak üzereyken, ve bu anı midemi

. Elbette, buz mavisi gözlerinin vücudumu süzerken ısındığını hayal ettim, değil mi? El sıkışırken büyük elinin benimkini nasıl sardığını, gereğinden biraz daha uzun süre kaldığını hayal ettim.

Kafamı sallayarak, düşüncelerimi uzaklaştırıyorum. Birçok nedenden dolayı oraya gidemem. Elbette, Alek'le ilk tanıştığımdan beri ona olan ilgimi sorguluyorum, bunun benim için ne anlama geldiğini merak ediyorum. Hayallerim sık sık nefesimi kesiyor. Ama o gece eve döndüğümde o geniş omuzları ve belirgin kasları nasıl düşündüğümün bir önemi yok, olmamalı da. Eski kız arkadaşımın çok çirkin ve herkesin önünde ayrıldıktan sonra, en yakın kulübe gidip Alek'e benzer vücut tipine sahip yabancı bir adama sürtünerek dertlerimi içkiyle unutmamın bir önemi yok.

Ve benim vücuduma bastıran sert vücudun onun vücudu olduğunu hayal etmem kesinlikle önemli değil. Çünkü endişelenmem gereken daha büyük sorunlarım var.

Eve'in yüzü, dudakları hayal kırıklığıyla büzülmüş hali aklıma geliyor. Kardeşimin yüzü de öyle, gözleri öfkeyle parlıyor. Bu işe yarasa bile, sonunda onu ayık tutmayı başarsam bile, Jax'e bu haberi nasıl vereceğimi bilmiyorum.

Ve şu anda aramak istediğim tek kişi o olmasına rağmen, Eve bana gizlilik yemini ettirdiği için arayamıyorum. Bir buçuk yıl önce onunla karşılaştığımda, ona henüz söylememem için yalvardı. Önce ayık kalmak istediğini, böylece olması gereken anne olabileceğini söyledi. Belki de bunu bir uyarı işareti olarak görmeliydim, ama o zaman bile, kabul etmezsem büyük olasılıkla yine ortadan kaybolacağını biliyordum.

Bunun kardeşim için ne kadar acı verici olacağını düşündüğümde midem bulanıyor. Safra boğazıma kadar yükseliyor ve parmaklarım pencereyi çevreleyen metale gömüyor. Gözlerim kapanıyor ve ayağım ritmik bir şekilde yere vurmaya başlarken ciğerlerimi hava ile dolduruyorum.

Bu konuşma nasıl geçecek ki?

"Hey, ağabey, sevgili annem benim doğumum sırasında öldüğünü hatırlıyor musun?"

Psikoloji! Babam yalancı, pantolonu yanıyor falan.

O kesinlikle hayatta."

Anne. Bu kelimedenden nefret ediyorum.

CHAPTER *Two*

Alek

"Ona bir şans verebilir misin?" Caleb bana yalvarır. "Bir görüşme ayarladım, değil mi?" diye karşılık veririm.

Caleb burun kıvrıyor. Ses, masamdaki telefonda boğuk gelse de, onun inanmazlığını duyabiliyorum. "Gerçek bir şans."

"O bu işe uygun mu ki? Üniversiteyi bıraktığını sanıyordum," diye karşılık veriyorum, ofis koltuğuma yaslanıp bir bacağımı diğerinin üzerine atarak. Önümdeki maun masanın üzerinde Luke Parker'ın özgeçmişi duruyor. Arkamdan odaya güneş ışığı giriyor ve adının üzerine düşüyor. Kağıdı masamın pürüzsüz yüzeyinde kaydırıp, siyah çerçeveli okuma gözlüklerimi alıp takıyorum.

"İki dönem ara verdi ve sonra geri döndü. Benden sadece bir buçuk yıl sonra mezun oldu," diye düzeltir Caleb, her zamanki sadık arkadaşı.

Luke'un oğlumu kullanarak şirketimde bir iş görüşmesi ayarlamasına hala kızgın olsam da, onun gayretini takdir ediyorum ve kayıtsız bir şekilde homurdanıyorum. Düzgünce yazılmış özgeçmişine bakarak, bilgilerini gözden geçiriyorum. Luke Parker: yirmi dört yaşında, şu anda Touchdown Tavern'da çalışıyor. Grafik tasarım bölümünden yeni mezun olmuş. Çok fazla iş tecrübesi veya ilgili deneyimi yok... ama sanırım nitelikli *biri*.

Biraz işbaşı eğitimi ile.

Tam olarak ne tür bir eğitime ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Hayır, bu konuyu açmayacağım.

Tanrım, Parker'ın oğlunu röportaj yapmak istemememin gerçek nedeninin Luke'a tamamen haksızlık olduğunu oğluma nasıl itiraf edebilirim? Onunla tek ve tek tanıştığımda, bir nişan partisinde, ondan uzak durmam gerektiğini anlamam için yeterliydi. O, büyük harfle yazılan bir sorun. Eğer söylentilere inanacak olursak, parti çocuğu, dürtüsel, kararsız ve pervasız.

Ve... çok yakışıklı. Çok ama çok yakışıklı.

Ama Caleb'e, en iyi arkadaşını ne kadar adaletsizce çekici bulduğumu söyleyemem. O kadar çekici ki, onunla her gün çalışmak zorunda kalırsam aklımı nasıl koruyacağımı bilmiyorum.

Bu benim için yeni bir dip nokta. Benden on dokuz yaş küçük, oğlumun en iyi arkadaşı ve gelecekteki çalışmam olan bir adama şehvet duymak.

Ve Caleb'e göre heteroseksüel bir adam. Luke

Parker yürüyen bir uyarı işareti.

"Eski kız arkadaşını aldatmamış mıydı?" diye soruyorum.

Caleb iç geçirir. "Sadece bir öpücüktü ve sarhoşken yaptığı bir hataydı. Maddison'la ilişkisi zaten bitmek üzereydi. Ayrıca, bunun iş nitelikleriyle ne ilgisi var?"

Haklısın. Bu, ona iş vermekle hiçbir ilgisi yok. Yine de, bir yanımda merak ediyor. Kasabada dolaşan söylentiye göre, dört yıldır birlikte olduğu kız arkadaşı Maddison Raddix, onu başka bir kadınla öpüşürken yakalamış. Ve hikaye bundan sonra da pek iyiye gitmiyor. Bir şekilde, Luke'un Cedarwood Kış Festivali'nde ona evlenme teklif etmesiyle devam ediyor. Ve

kamuoyu önünde reddediliyor. Sekiz ay sonra, itibarı hala düzelmemiş durumda.

Ama kasabanın ilgisini asıl çeken şey, Maddison'ın Luke'tan ayrıldıktan sadece birkaç ay sonra Luke'un ağabeyi Jax ile çıkmaya başlamasıydı. Daha skandal niteliğindeki bazı söylentiler, ilişkilerinin kamuoyuna duyurulmadan çok önce başladığını bile öne sürüyor.

Bu tür dramalar için çok yaşıyım.

"Mazeret aramayı bitirdin mi, yoksa ona gerçek bir şans verecek misin?" Caleb'in sesi öfkeli. "Lütfen, baba?"

Sonunda, beni yenen "*Lütfen, baba*" sözü oldu. O yirmi dört yaşında bir yetişkin olabilir, ama ben hala onun yalvarışlarına karşı bağışık değilim. Sonra, sanki benim *tek* çocuğum değilmiş gibi, benim en sevdiğim çocuğum olduğunu hatırlatmaya çalışıyor.

Hırsla, bakışlarım bilgisayar ekranımın köşesindeki saate kayıyor. "Peki. Ama görüşmesine geç kalacak."

"Ne? Bu saçmalık. Daha beş dakika var."

Dalgın dalgın boynumu çevirip, sertliği gidermeye çalışıyorum. "Erken gelmezsen, geç kalmış olursun."

Kapalı ofis kapımın çalınması, Caleb'in mırıldanmalarının sesini bastırıyor. Hızla veda edip telefonu kapatıp ayağa kalkarım. Resepsiyoniste girebileceğini söylemek üzereyken, kıyafetime bir göz atarım. Kısa bir tanışmanın dışında, nişan partisinde Luke ile neredeyse hiç konuşmadım. Ama onun ön kollarımı izlediğine yemin edebilirim. Son anda karar verip, beyaz gömleğimin kollarını dirseklerime kadar düzgünce kıvırırım.

"Girin!" diye sesleniyorum.

Kapı yavaşça açılır ve kahverengi saçlı, orta yaşlı resepsiyonistim nazik bir gülümsemeyle başını içeri sokar.

"Efendim? Saat üçteki görüşmeniz geldi," diyor Maria. Benim taklit somurtmam karşısında kıkırdıyor. Ona defalarca "*efendim*" saçmalığını kesmesini söyledim.

"İçeri gönderin," derim ve o başını sallarken masanın etrafından dolanırım. Arkasında duran kişiye işaret eder, cesaret verici bir şeyler mırıldanır ve sonra köşeyi dönüp kaybolurken dalgalı siyah eteğinin kumaşı hışırdarak uzaklaşır.

Şekil kapı eşiğine adım atar, sonunda tamamen görünür hale gelir ve ben neredeyse boğulurum.

Lanet olsun, hafızam Luke Parker'a haksızlık etmiş. Vücudum onun yanında nasıl davranacağını bilmiyor gibi, çünkü kalbim tuhaf bir şekilde hızla atmaya başlıyor, midem kasılırken tüm kanım... *aşağıya doğru akmaya* başlıyor. Luke bana utangaç, gergin bir gülümseme atıyor ve yanağında bir gamze belirliyor.

Bir an kendimi unutuyorum, gözlerim onun vücudunu tarıyor. Koyu sarı saçları dağınık, kalın telleri omuzlarının üstüne düşüyor. O kadar yumuşak görünüyor ki, bir an için saçlarını parmaklarımla okşamak gibi saçma bir dürtü duyuyorum. Siyah düğmeli gömleği gri pantolonunun içine sokulmuş, kıyafetleri ince ve atletik vücudunu ortaya çıkarıyor. Benden daha küçük olmasına rağmen pazılarında kasları var ve omuzlarında siyah bir çapraz çanta asılı.

Sonunda onun yeşil, meraklı gözleriyle karşılaştığımda, yanaklarında hafif pembe bir kızarıklık var. Boğazımı temizleyip elimi uzatıyorum. El sıkışması sağlam, gözleri ön koluma doğru kayarken gırtlığı hareket ediyor. Bu, sinirlerimde bir sıcaklık dalgası yaratıyor.

"Sizinle tekrar tanışmak çok güzel, Bay Cromwell."

"O zevk bana ait," diye mırıldandım, sesim alçak bir uğultuya dönüştü. Gözleri büyüdü, dudaklarını ısırırken kızarıklığı boynuna kadar yayıldı.

Kahretsin, Alek, röportaj sırasında flört edemezsin.

Yüzümü buruşturarak elimi geri çekerim. "Burada resmi davranmayız. Lütfen bana Alek de." Geniş ofisin uzak köşesindeki masayı işaret ederim. Luke'un bakışları tavandan tabana pencerelerin arka duvarına kayarken, çıplak dağ zirvelerinin manzarası karşısında yüzünde hayranlık belirir ve içim ısınır.

Bu kasabada en çok sevdiğim şey budur. Cedarwood Valley, Cedarwood Peak Dağları ile çevrilidir ve bu pencereler, değişen mevsimleri izlemek için en ön sıradan bir koltuk görevi görür. Şu anda, Ocak ortası olduğu için kışın ortasındayız ve ağaçlar çoğunlukla çıplaktır. Gökyüzü donuk bir gri renktedir, dalgalı bulutlar

dağların tepeleri. Yine de, güneş ışığı sürekli olarak içeri sızmayı başarıyor. Manzara, yılın hangi zamanında olursa olsun muhteşem.

Masayı dolaşıp oturduğumda, çenemi karşımdaki küçük, kahverengi deri koltuklara doğru salladım. Luke oturdu, uzun parmakları uyluğuna vuruyordu. Gözlerim siyah ojeye takıldı ve yutkundum. Bir an için, o elin benim sikimi kavradığında nasıl görüneceğini merak ettim.

Oğlunun en iyi arkadaşına sapıkça bakmayı kes.

Okuma gözlüklerimi burnuma geri takarak, Luke'un özgeçmişini alıp kendime doğru çekiyorum. Sormak istediğim soruları zihnimde gözden geçirerek, doğrudan konuya girmeye karar veriyorum. Herkesin beklediği sıkıcı, klişeleşmiş sorular sormak istemiyorum, örneğin "*Beş yıl sonra kendinizi nerede görüyorsunuz?*" veya "*Kendinizi bir takım oyuncusu olarak görüyor musunuz?*" gibi. Bunlar, her iş görüşmesine gelen adayın ezberlediği genel sorular ve benim ilgimi çekmiyor. "*Şirketimizin logosu hakkında ne düşünüyorsunuz?*"

Luke'un kaşları havaya kalkar ve koltuğunda kıpırdanır. "Ben... şey, beğendim?"

Gözlüklerimin üstünden ona bakıyorum. "Eğer onu yenileyebilseydiniz, nasıl yapardınız ve neden?"

O tekrar kıpırdanır, bu hareket beni yutkunmaya zorlar. "Hiçbir şeyi değiştirmezdim. Şirket logosu gayet iyi."

Hayal kırıklığıyla iç çekiyorum, ağzımda acı bir tat bırakıyor. Belki de bir parçam bunun gerçekten işe yaramasını istiyordu. Grafik Tasarım 101: Bir çeşit hayal gücünüz olmalı ve eğer bu tür hafifmeşre cevaplar veriyorsa...

"Ben olsam şirketinizin adını değiştirirdim. Cedarwood Book Design çok sıradan ve sıkıcı. Daha ilgi çekici olmalı, insanların dikkatini çeken ve burada ne tür tasarımlar bekleyebileceklerini anlatan bir şey olmalı."

Bir an için şaşırdım ve... meraklandım mı? Bu işi yaptığım onca yıl boyunca, hiçbir aday mülakat sorusu sorduktan sonra bir adım daha ileri gitmemişti. Koltuğuma yaslanıp parmaklarımı birleştirdim. "Devam et."

O dikleşir, gözleri benimkilerle buluşur. Bu sefer sesi... heyecanlı mı geliyor? "Şirket logosunu değiştirmeyeceğim ama otoparktaki tabelaya ekleyeceğim, böylece insanlar arabayla geçerken görebilsinler. Bu bedava reklam gibi bir şey, şu anda elinizde sadece Cedarwood Book Design yazan sade bir tabela var. Sıkıcı."

Durduramadan, boğazımdan bir kıkırdama kaçıyor. Luke'un yanakları hemen yine hoş bir pembeye dönüyor, parmakları üst baldırında tekrar *tık tık* tık hareketine başlıyor. "Siktir, özür dilerim. Sıkıcı falan olduğunu kastetmedim." Kaşlarımı kaldırdığımda donakaldı. "Kahretsin! Küfür etmek istemedim. Lanet olsun, yine söyledim. Söylediğimi unutabilir miyiz?" Umut dolu ifadesi içimi ısıttı. Gözlerimi kaçırıp, yüzümde belirmeye başlayan gülümsemeyle mücadele ederken özgeçmişini inceliyormuş gibi yaptım.

Gergin olduğunda çok tatlı oluyor.

"En çok hangi tasarım programlarına aşinasın?"

Luke konu değiştiğinde rahatlamış görünüyor ve ben de onun soruma cevap verirken başımı sallıyorum.

"Portföyünü görebilir miyim?" Gerçek dünyada deneyimi olmasa da, saygın herhangi bir grafik tasarım programı, öğrencilerine becerilerini sergilemek için bir portföy oluşturmayı öğretmiştir. Yaratıcı dünyada, iyi bir portföy işi garantilerken, zayıf bir portföy ölüm fermanı anlamına gelir.

"Uh, evet! Tabii ki." Luke çantasının içinde bir şeyler ararken, dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Sonunda, siyah bir klasör çıkardı ve masanın üzerinden kaydırды. Güven verici bir gülümseme denedim, ama ellerimiz birbirine değdiğinde ve onun yumuşak teni bir an için dikkatimi dağıttığında, gülümsemem kayboldu. Luke'un keskin nefes alışışı, kapağı açtığımda kulaklarımda kanın akmasına neden oldu, nabzım hızlanırken gözlerim hiçbir şey görmüyordu ve...

Öksürüyorum ve Luke'un portföyündeki ilk resim normalde sakın olan yüzümü biraz çatlatınca gerçekliğe geri dönüyorum. "Neden bana oral seks yapan bir adamın çizimini verdin?"

Luke'un yüzü soluyor, çekingen gülümsemesi anında kayboluyor. O güzel yeşil gözleri genişçe açılırken, öne atılır ve portföyü elimden kapar. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Özür dilerim..."

Elini saçlarına geçirir, parmaklarına saçlarını dolayarak hafifçe çeker.

Gerçekten de lanet olsun. Bu ezik köpek yavrusu bakışı, onu gerçekten sakinleştirmek istememe neden oluyor. Onu kucağıma çekip, gevşeyene kadar narin vücudunu nazikçe okşadığım bir görüntü, istemeden aklıma geliyor.

Kendine hakim ol, Alek.

"Onlar benim çizimlerim," diye mırıldanır Luke, cüzdanı çantasına beceriksizce geri tikiştirerek.

Gözlerimi kırptıştırırım.

Doğası gereği fazla konuşkan bir insan olmasam da, genellikle şaşkınlıktan sessizliğe bürünmem. Ama işte buradayız.

"Bunu sen mi çizdin?" diye soruyorum sonunda.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyor yine. Yanaklarında kırmızı lekeler beliriyor, bacakları tekrar zıplamaya başlıyor. Yine kitap çantasını almak için eğildiğinde, doğru klasörü çıkarmasını bekliyorum, ama çantayı göğsüne asıp ayağa kalkıyor. Arkasına bile bakmadan kapıya doğru yürürken kaşlarımı çatıyorum.

"Nereye gidiyorsun? Röportaj henüz bitmedi."

Elini kapı koluna dolayarak duraksıyor ve omzunun üzerinden bana bakarak sinirli bir ses çıkarıyor. "Ne anlamı var ki? Muhtemelen benim şimdiye kadar gördüğün en profesyonel olmayan kişi olduğumu düşünüyorsun. Muhtemelen hepiniz, 'Vay canına, Luke ahlaksız bir pislik, onu işe almayarak gerçekten büyük bir tehlikeyi atlattım' diyorsunuzdur." Sesini, beni taklit etmek için yaptığı başarısız bir girişimle daha kalınlaştırır, elleriyle çılgınca hareketler yapar.

Bu, benim talihsiz bir şekilde katlanmak zorunda kaldığım en kötü röportaj olabilir, ama yine de içimi bir tür eğlence duygusu kaplıyor. Yumruğuma öksürüyorum, dudaklarımın kıvrılmasını bastırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

İşte *bu*, hakkında çok şey duyduğum, dürtüsel ve düşüncesiz Luke Parker.

Sadece duygusal olduğunda mı böyle davranıyor, yoksa her zaman böyle mi?

Boğazımı temizlerim, yüzümü tekrar tarafsız bir ifadeye getiririm ve şimdi boş olan sandalyesini işaret ederim. "Senin *yoksun* bir *çocuk* olduğunu düşünmüyorum

küçük bir pislik olduğunu düşünmüyorum, ama şımarık gibi davranmayı bırakıp otursan iyi olur. Röportajın ne zaman biteceğine ben karar veririm."

Luke benim *şımarık* yorumuma alaycı bir cevap vermediğinde, nedense bu beni memnun etti. Sandalyeye sanki lavdan yapılmış gibi bakıyor, ama bir kez başını sallayarak yavaşça geri dönüyor. Koltuğun kenarına oturuyor, her an kaçmaya hazır mış gibi görünüyor.

Çenemi kitap çantasına doğru salladım. "Bakabilir miyim?"

Luke siyah bir portföy çıkarır ve kapağını açtığımda kaşlarımı çatarım. Kartvizitler, şirket logoları ve reklamların fotoğrafları karşımda belirir. Sayfaları çevirirken dalgın dalgın masaya parmaklarımla vururum, bu fotoğraflarda beni özellikle ilhamlandıran hiçbir şey yoktur.

Gözlüklerimin üzerinden ona bakıyorum. "Aslında, çizimlerini tekrar görmek istiyordum."

Bana şüpheyile bakar. "Neden?"

"Bir önsezim var ve haklı mıyım görmek istiyorum."

Luke dudaklarını sıkıştırır ve bir an için hayır diyeceğini düşünürüm. Ama sonunda çantasına uzanır ve diğer dosyayı çıkarır. Dosyayı masanın üzerine koyar ve ben de onu kendime doğru çekerim. Kapağı açıp ilk sayfayı incelerim. Jakuzinin kenarında bacakları açık bir şekilde oturan bir adam var. Başka bir adam onun arasında diz çökmüş, ağzını diğer adamın penisine dolamış, yanağı şişmiş. Bu sefer erotik görüntülere daha hazırlıklı olsam da, vücudum yine de çok içgüdüsel bir şekilde tepki veriyor. Midemde bir sıcaklık hissediyorum, ağzım kuruyor.

Bir sonraki sayfaya geçiyorum, Luke'un karşımda oturup ön dişleriyle alt dudağını ısırığının farkındayım. Yatakta diz çökmüş çıplak bir adam var, belirgin kasları ortaya çıkmış, gözlükleri yana kaymış ve saçları gözlerinin üzerine düşmüş. Sertleşmiş penisi yukarı doğru çıkıntı yapıyor, ucundan ön sıvı damlıyor ve adamın eli penisini kavriyor.

Benim penisim de buna tepki olarak sertleşmeye başlıyor.

Luke'un kıpırdanmasını görmezden gelerek sayfaları çevirmeye devam ediyorum. Çizimler gerçekçilik, fantezi ve cinsiyetlerin bir karışımı haline geliyor. Bazıları diğerlerinden daha erotik. Ama hepsinin ortak bir yanı var: insanlar birbirlerine bakıyorlar.

hayranlıkla ve yüzlerinde akılları başlarından alan bir coşkuyla. Detaylara gösterilen özen, bu çizimlerin içinde olabileceğimi, nefes nefese inlemeleri dinlerken sikimden sızan sıvıyla orada durduğumu hayal etmemi sağlıyor.

Bu lanet olası bir altın madeni. Röportaj sorularımın çoğu uçup gidiyor, çünkü bu kesinlikle burada ihtiyacım olan türden bir yaratıcı enerji.

Bu yaratıcı küçük dahi nerede saklanıyordu?

Luke boğazını temizliyor. "Gerçek portföyüme bakmak istemediğinden emin misin?"

"Hayır." Kartvizitler ve sosyal medya reklamlarıyla dolu bir portföy umurumda değil. Bu varken değil. Bu, Luke Parker'ın beynine ve onu harekete geçiren şeylere ilk elden bir bakış. "Bunların çoğu erkek," diyorum.

"Ben heteroseksüelim," diye Luke hızlıca cevap veriyor, ancak bu bir ifade olmaktan çok bir soru gibi geliyor. Kaşlarının birbirine yaklaşmasını ve ses tonunda beliren kendinden şüphe duyma izlerini kaçırmıyorum.

Alnım kırışır. "Bu... bir röportaj sorusu değil." *Ve istemediğim talihsiz bir hatırlatma.*

O kıpır kıpır durur ve kollarını kavuşturur. "Merak ediyorsan diye."

İç çekiyorum. "Merak etmiyordum ve bunu mülakatta sormak yasa dışı.

Ayrıca, kimsenin senin kişisel tercihlerinle ilgilenmediğini biliyorsun."

Yalan. Ben umursuyorum. Sadece onun ima ettiği şekilde değil.

Çizimleri masanın üzerinde geriye doğru kaydırarak, ona keskin bir bakış atıp devam ediyorum. "Burada kimse cinsel kimliğin veya tercihlerin ne olursa olsun seni taciz etmeyecek, eğer taciz ederlerse bana gel, çünkü bu son kez olacak."

O da başını sallar, biraz rahatlamış gibi görünür ve bu içimi ısıtır. Kahretsin, bu görüşmeyi tekrar rayına oturtmam lazım.

"Okumayı sever misiniz?" Bu kesinlikle işin bir gerekliliği değildir, ancak cevap evet ise, bu kesinlikle onun lehine bir durum yaratacaktır. Hevesli okuyucular, bir kitap kapağını çekici veya çekici olmayan kılan şeyleri anlamaya eğilimlidir. Bazı beceriler öğretilmesi zordur. Ancak okumaya olan tutku, bu işte çok önemli bir rol oynar ve öğrenme sürecini kolaylaştırır.

Gözlerini kaçıır. "Evet."

Ben de gözlerimi kısarak başımı eğiyorum. Neden bu kadar kaçamak davranıyor? Sadece duymak istediğimi düşündüğü şeyi mi söylüyor, yoksa... *Oh*. Sırıttıyorum. "Ne okumayı seversin?"

Tahmin ettiğim gibi, yine o güzel kızarıklıkla ödüllendirildim. Elimi uzatıp, ısınmış cildini başparmağımla okşamak istiyorum. Vücudum titriyor, onun her tepkisini aşırı derecede fark ediyorum.

"Romantik kitaplar." Mırıldanarak verdiği cevap o kadar sessiz ki, duymak için kulak kabartmam gerekiyor.

"Hmm, Luke Parker ne tür romantik kitapları okumayı seviyor acaba?" Sandalyeme yaslanıp bacaklarımı çaprazlayarak, Luke'un kıpırdanmaya başlamasıyla duyduğum hayranlığı gizlemeye çalışıyorum. "Retorik bir soru. Sanırım cevabı zaten biliyorum."

Başını kaldırdı, karanlık bakışları benim sırtışıma daha da genişletti. Bir an için, bunun bir röportaj olmamasını diledim. Çünkü eminim Luke'un o yaramaz dilinde hazır cevaplar dans ediyordur. Bugünkü gerginliğinin bir kısmı röportajdan mı, yoksa benden mi kaynaklanıyor acaba? Her ne olursa olsun, doğal küstahlığının bir kısmı yine ortaya çıktı ve ben daha fazlasını görmek istiyorum.

"Eşcinsel aşk romanları okumak beni eşcinsel yapmaz."

İki elimi kaldırıyorum. "Bir kez daha söylüyorum, bu bir soru değil." Yine de, okuduğu kitaplar beni memnun ediyor. LGBTQ romantizm, yazarların şu anda talepleri karşılamakta zorlandıkları patlayan bir alt tür olmakla kalmıyor, aynı zamanda biseksüel bir erkek olarak şirketimizin kapsayıcı olmasını istiyorum. Eğer eşcinsel romantizm kitapları okuyorsa, bu alt türde hangi tür kitap kapaklarının iyi sattığını anladığını varsaymak çok da zor değil. Hatta onları tasarlamaktan da keyif alacağını düşünüyorum.

"Okumayı sever *misin*?" diye sorar Luke, sesi neredeyse huysuzlaşır. Bu soru içimi heyecanlandırır ve Cheshire Kedisi gibi sırtıtmak isterim. Bir yanımda onu biraz daha kızdırmak ve bu röportajın kimin olduğunu sormak ister, ama ona uyum sağlamaya karar veririm.

"Fantastik."

Kaşları yukarı kalkıyor. "Ejderhalar ve benzeri şeyler gibi mi?" "Evet, ejderhalar ve *benzeri şeyler* gibi."

Bana tam olarak anlayamadığım düşünceli bir ifadeyle bakar. Saate göz attığımda, ne kadar zaman geçtiğini görünce kalbim durur. Bu röportaj için ayırdığım süreyi çoktan aşmışım ve şaşırtıcı bir şekilde, bunun farkına bile varmamışım. Normalde zamanı takip etmek konusunda oldukça titizimdir, bu da Caleb'i sürekli rahatsız eder.

"Ne zaman başlayabilirsin?"

diye soruyorum. Bana şaşkın

şaşkın bakıyor. "Ne?"

Bir Post-it notu alıp hızlıca bir sayı yazıyorum, ona doğru çevirip masanın üzerinden kaydırıyorum. Gözleri büyür, dudakları aralanır. Ağızını kapatır, tekrar açar, bir cümle kurmaya çalışır gibi bir ses çıkarır, sonra ağızını sıkıca kapatır.

Dilsiz Luke Parker gerçekten çok sevimli, dürüst olmak gerekirse. Kaşlarımı kaldırarak sessizce ona işaret ediyorum.

"Şu anda ciddi misin?" diye patladı.

Kafamı sallayıp, karnımda beklenmedik bir heyecan dalgası hissedince yutkunuyorum. *İronik*, çok ironik, ona röportaj vermeyi sadece oğluma bir iyilik olarak teklif etmiştim, ama şimdi hiç de iyilik gibi gelmiyor. Çizimlerine bakılırsa, oldukça yaratıcı ve güzelliği görebilen bir gözü var. Berbat röportaj becerilerine ve yetersiz iletişim becerilerine rağmen. Ama yine de, Luke Parker gibi bir altın madeni nasıl olur da kimse keşfetmemiş ve onu kapmamış olabilir?

Şu anda onu gerçekten ekibimde istiyorum ve yaratıcı zihninin başka neler üretebileceğini görmek istiyorum. Ve bunu elde etmek için kirli oyunlar oynamaya da hazırım. Post-it notuna yazdığı rakam, bu alanda yeni mezun birinin bekleyebileceğinden daha yüksek, ama kimsenin onu benden çalmaya çalışmadığından emin olmak istiyorum.

"Ofis oldukça rahat bir ortam. Resmi kıyafet giymenize gerek yok," diye ekliyorum, benim resmi kıyafetime attığı meraklı bakışı görmezden gelerek. Vücuduma oturan gömlek ve pantolon giymemin nedenleri var ve onun bunların altında ne sakladığını öğrenmesine *kesinlikle* gerek yok.

Onun kadar çekici biri değil.

"Kabul ediyorum!" Luke, notu kaparken yüzünde mutlu bir gülümsemeye haykırıyor. Onun bu haliyle gerginliğimin bir kısmı azalıyor.

kolay kabul. Dürüst olmak gerekirse, pazarlık yapmaya hazırdım. Ona daha sonra karşı teklif yapma sanatını öğretmeyi aklımın bir köşesine yazdım.

Çok sonra, resmi olarak benim maaş bordromda yer aldığında.

"Harika!" diye cevap verdim. Kısa bir görüşmeden sonra, başlangıç tarihini belirledik ve ona insan kaynakları departmanındaki bayanın ofisinin yol tarifini verdim. Biraz huysuz olabilir, ama işini iyi bilir ve onunla iyi ellerde olacaktır. Luke ofisimin kapısından çıkıp kısa koridorda yürümeye başladığında, onun küçük, dik poposuna bakmadan edemedim. Sıkı, mükemmel, avuç dolusu bir popo. Her birini ellerimle tutup sıkma düşüncesi nefesimi kesiyor. Kapı çerçevesine dirseğimi dayayıp, utanmadan onun arkasından bakıyorum.

Muhtemelen yeni çalışanımla gözle sevişmemek veya flört etmemek konusunda kendime bir kural koymanın tam zamanı, ama ben toplumun geleneksel kurallarına uymakta hiç iyi olmadım.

Ve dürüst olmak gerekirse, siktir et onları.

Bazı kurallar çiğnenmek içindir.

Kısa bir saniye için arkasına baktığında, gözleri yüzümde dolaşırken koyulaştığını düşünüyorum. Sonra gözleri hafifçe aşağıya kayıyor ve pembe dilinin ucu dolgun alt dudağı boyunca kayıyor, sonra nihayet köşeyi dönüp kayboluyor.

Derin ve hızlı bir nefes alıyorum. Luke Parker az önce ön kollarımı mı süzüyordu?

Siyah pantolonumun içinden yarı sertleşmiş penisimin izini görmek hiç de şaşırtıcı olmadığından inledim.

Arkamdaki kapıyı hızla kapatıp, sessizce kilidi çeker ve kemerimi çözerim. Boşaldığımda, dudaklarımda onun adı vardır.

Saatler sonra, zihnim hala yeşil gözlü, sarı saçlı, küstah baştan çıkarıcı kadının düşünceleriyle dolup taşıyor. Ayaklarım koşu bandının yüzeyinde koşarken ter şakaklarımdan akıyor, pamuklu, uzun kollu gömleğim dirseklerime kadar kıvrılmış, terden kayganlaşmış ve

vücuduma ikinci bir deri gibi yapışıyor. Hava ciğerlerime girip çıkıyor, kulaklıklarımda müzik çınlarken makineyi yavaşlatıyorum. Yavaş yavaş yürümeye geçiyorum, vücudum soğumaya başladıkça kalp atış hızımın düşmesine izin veriyorum ve sonra her zamanki esneme hareketlerimi yapıyorum.

Hazır olduğumda, Cedarwood Valley 24/7 Fitness Center'daki çeşitli spor aletlerinin etrafında dolaşıp soyunma odasına giriyorum. Duş kabinlerinden birine girip, yapışkan giysilerimi çıkarıp kabinin üzerine asıyorum. Sırtımı okşayan sıcak su rahatlatıcı, sabun köpüğü temizlerken.

Ovarken düşüncelerim Luke'a kayıyor. Parker'ın oğlunun peşine düşmemem için pek çok neden olduğunu kendime hatırlatıyorum. Oğlumun en iyi arkadaşı, benim çalışmam, benden on dokuz yaş küçük ve heteroseksüel.

Ancak, gitmeden önce bana attığı bakış, bu konuda şüphelerimi uyandırıyor.

Su püskürmesine dönerek, arkama uzanıp sabunu sırtımın üst kısmına sürüyorum. Luke ile işlerin asla yürümeyeceğinin bir başka nedenini daha hatırlıyorum ve kendimden tiksime duygusu beni neredeyse yere yıkıyor. Parmak uçlarımin altında tanıdık engibeli yara izleri ve kalınlaşmış deri hissedince içimden bir iç çekiş kaçıyor. Bu izler üst pazılarımin, omuzlarımin ve sırtımın tamamı boyunca uzanıyor.

Mantıken, şanslı olduğumu biliyorum. Gençken beni neredeyse öldürecek kadar ciddi yanıklardan kurtulmakla kalmayıp, kalıcı kas hasarı da yaşamadan kurtulduğum için çok şanslıyım. Ama bazen kendime acımadan edemiyorum. Yara izlerimi gizli bir utanç gibi taşımak, sürekli onları saklama ihtiyacına boyun eğmek. Cildim lekeli, rengi bozuk ve... göze batıyor.

Birden fazla kişi benden uzaklaştı ya da bakışlarını başka yöne çevirdi.

Yıllar geçtikçe, bu durum benim içimden atamadığım bir güvensizliğe yol açtı. Çoğu zaman, başka bir insanın önünde tamamen soyunacak kadar rahatlayamıyorum bile. Ayrıca, kontrolün bende olduğu, her şeye hakim olduğum hissini de çok arzuluyorum. Hem yatakta hem de yatak dışında, başkaları için başa çıkması zor biriyim.

Küçük ve zayıf hissetmekten nefret ediyorum. Kontrolü başkasına devretmek mi? *Bu* beni küçük ve zayıf hissettiriyor. Beni, cildimi kaşındıran bir şekilde savunmasız bırakıyor. Spor salonuna olan bağlılığımın kibirle hiçbir ilgisi yok, tamamen vücudumun kontrolünü geri kazanmak ve kendimi çirkin hissettiren kalın yara izlerini ortadan kaldırmakla ilgili.

Luke Parker'ın yasak bölge olması önemli mi? Çoğu partner benimle uzun süreli bir ilişki sürdüremez, o halde neden onun farklı olacağına inanarak kendimi kandırayım ki?

CHAPTER Three

Luke

"Bugün tek başına idare edebilecek misin?" diye soruyorum Evelyn'e.

Gözlerini devirip, cevap vermeden önce ağzındaki sigara dumanını dışarı üfler. "Ben çocuk değilim lan."

İstemedi iç çekiyorum, yeni işimin ilk gününün sabahında bununla uğraşmak zorunda kalmasaydım keşke diyorum. Tahmin ettiğim gibi, nöbetçi hemşire ona sigara içemeyeceğini söylediğinde, hastaneden taburcu olup doktorların tavsiyesine uymadan ayrılmış. Ve birkaç gün sonra, mutfak tezgahında oturmuş, sabah kahvesini içerken arka arkaya sigara içiyor.

"Sadece senin için endişeleniyorum ve bütün gün burada yalnız kalmamanı diliyorum." Dudaklarım büzülürken, seyahat kupasını portakal suyu ile dolduruyorum

. Tanıdığım hemen hemen herkesin aksine, kahveyi hiç sevmem. İnsanların her sabah kirli su içmeye nasıl bağımlı hale geldiklerini anlayamıyorum.

Sadece akşamdan kalma olduğumda kahve içerim.

"Tanrım, Luke, yalnız kalmayacağım. Kevin bugün geliyor, tamam mı?"

Onun öfkesini görmezden gelerek, dönüp gözlerimi kısıyorum. "Kevin mi?" O, sürekli değişen erkek arkadaşlarının en sonuncusu. Onunla çıkmaya başladığından beri, onun etkisiyle uyuşturucu sorunu daha da kötüleşti. O, öfkeli bir uyuşturucu bağımlısı, ki bu benim pek sevdiğim bir kombinasyon değil.

"Sadece birkaç esrar içeceğiz. Bu, benim arzularımı biraz hafifletecek."

"Bundan emin misin?"

Burnunu genişleterek masaya avucunu vurur. "Ben burada elimden geleni yapıyorum Luke! Ama bu hiç de kolay değil, tamam mı?"

Onun sesindeki sertlikten irkilirim ve bilinçaltımda bir adım geri atarım. Midem hoş olmayan bir şekilde düğümlenir. O yapışkan suçluluk duygusu içime yerleşir ve başımı sallarım. Bir keresinde internette uyuşturucu bağımlılığının bir hastalık olduğunu okumuştum ve Evelyn'in bunu aşmak için çok desteğe ihtiyacı olacaktı.

"Artık daha fazla para kazanıyorum, rehabilitasyon için para biriktirmeye başlayabilirim," diyorum çekinerek, sesimi sessiz ve rahat tutmaya çalışarak.

"Paradan bahsetmişken, bana yirmi dolar borç verir misin?"

Onun basit isteği, kalp atışlarımın hızlanmasına, midemde açılan bir çukur gibi boşluk hissine neden oluyor. En son aşırı doz aldığı zaman, ona altmış dolar verip onun bunu haplara harcamasına neden olarak, farkında olmadan bunun sebebi ben olmuştum.

Tereddüt ettiğimi fark edince sesini yumuşatıyor. "Oğlum, lütfen. Kevin'ın bize sigara alabilmesi için birkaç dolara ihtiyacım var. Bu, sigara içme isteğimi azaltır. Belki bu sefer hapları daha uzun süre içmem... Ne kadar uzun süre ayık kalırsam, o kadar çabuk hayatımı düzene sokabilirim." Ben stoik ve sessiz kalınca, dikkatlice ekliyor: "Ve o kadar çabuk Jax'e söyleyebiliriz."

Kararlılığım sarsılır ve isteksizce siyah skinny jean'imden cüzdanımı çıkarır ve ona yirmi dolarlık bir banknot uzatırım. Belki de haklıdır ve bu, sürekli daha fazla hap istemesinden dikkatini başka yöne çekmeye yardımcı olur.

Nasıl bilebilirim ki? Dürüst olmak gerekirse, çalışmak zorunda olmasaydım, onunla birlikte esrar içmekten çekinmezdim. Gözleri parlar, heyecanlı bir gülümseme yüzüne yayılır ve parayı parmaklarımdan kapar. Arkasına bakmadan, muhtemelen erkek arkadaşını aramak için telefonuna doğru koşar.

Şimdi boş olan mutfağa bakarak, onun ayık kalmaya gerçekten ilgi duyup duymadığını ilk kez değil, yine merak ediyorum. Belki bu yaşam tarzını seviyordur, ya da belki de sadece beni kullanıyordur. Ama hayır... hap bağımlılığı bir hastalıktır. Doğru destekle bunu yenebilir. Ona ihtiyacı olan yardımı sağlamam gerekiyor. Daha çok çalışırsam, daha çok çabalarım, belki yeterli olabilirim. Bunu kendime sürekli hatırlatmam gerekecek.

Büyürken annem yoktu. Sadece ben, babam ve Jax vardık. Evelyn, ne kadar başarısız olduğunu bilerek yanında kalmaya dayanamadığını söyledi. Herkes için en iyisi olduğunu düşündüğü için ayrılmayı seçti. Sebebi ne olursa olsun, babam bize onun doğum sırasında öldüğünü söyledi. Yıllar geçse de o yalana sadık kaldı ve biz de onu sorgulamayı hiç düşünmedik. On bir yaşındayken, babam itfaiyede görev başındayken ağır bir kalp krizi geçirdi ve kalp durması geçirdiğinde itfaiyeci arkadaşları onu hayata döndüremezdi. O günden beri, Jax ve ben dünyaya karşı tek başımıza kaldık. Beni pratikte o büyüttü.

Onun hayatta olduğunu ilk öğrendiğimde, birkaç kasaba ötede tesadüfen yollarımız kesiştiğinde, beni annesiz bırakmayı seçtiği için ona çok kızgındım ve bu sırrı mezara götürdüğü için babama öfkelenmiştim. Ama sakinleştikten sonra, bunun gerçek bir anneye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek için tek şansım olabileceğini fark ettim.

Eğer onu hayal kırıklığına uğratmazsam.

Zihnimin derinliklerinde yer alan endişeleri bir kenara iterek, taşındığımız berbat daireden çıkıp Honda Civic'imın direksiyonuna geçiyorum. Biraz eski bir araba, gümüş rengi boyası çizik çizik ve sürücü koltuğu yırtık, ama borcu ödenmiş ve tamamen benim. Yolda hızla giderken ısıtıcıyı sonuna kadar açıyorum, soğuk sabah havasında yürüdükten sonra hafif titremelerimi hafifletmek için sıcaklık yardımcı oluyor.

Teknik olarak konuşursak, Evelyn ve ben Cedarwood Valley'in eteklerinde yaşıyoruz. Alışverişlerimizin ve işlerimizin çoğunu

Crestwood Heights'ta yapıyoruz, böylece Evelyn tanıdık yüzlerle karşılaşmaktan kaçınabiliyor. Cedarwood Book Design, kasabanın tam merkezinde ve açıkçası ben Crestwood Heights'a göre Cedarwood Valley'i her zaman tercih ederim. Elbette dedikodular hızla yayılır, ama burası eski moda, samimi bir atmosfere sahiptir. Arabamı kilitlemek veya soyulmak konusunda endişelenmeme gerek yok.

Geveze Cathy ile başa çıkabilirim.

Şehrin ana kısmına girerken hızımı kesip, yerel bir kahve dükkanını, küçük bir marketi ve bir kitapçıyı geçtikten sonra Cedarwood Book Design tabelası göründü. Bu isim beni yine güldürdü. *Daha iyi bir isim bulamaz mıydı?* Bina ise oldukça sıradan görünüyordu. Önünde sıralı pencereleri ve yeşil bir tentesi olan basit bir tuğla ofis binasıydı.

Arabadan inerken telefonum titriyor.

Caleb: Bugün bol şans dostum!

Caleb: Bazen sert biri gibi görünebilir, ama onu tanıdıkça aslında oldukça sakın biri olduğunu anlarsın. Merak etme, harika bir iş çıkaracaksın! Sadece geç kalma. Bu onun en büyük takıntısıdır ;)

Ön kapıya vardığımda vücudumun her yeri gergin, midem ise tedirgin. Camda yansımamı incelemek için durup, görünüşümün düzgün olup olmadığını bir kez daha kontrol ediyorum. Alek kıyafet kuralının rahat olduğunu söylemişti ve diğer çalışanların giydiklerini gördüğüm kadarıyla, ben de uyum sağlayabileceğimi düşünüyorum. Ama bu, bugün sıkı bir topuz yaptığım saçlarımı elime alıp düzeltmemi engellemiyor. Sahip olduğum en güzel siyah skinny jean'imi giydim, üzerine koyu gri bir gömlek giydim. Üstüne de kırmızı ve siyah kareli bir ceket giydim. Bugün siyah boyalı tırnaklarımdan sadece *biri* kırılmış ve dürüst olmak gerekirse, bu benim için bir başarı. Geniş bir gülümsemeyle

Yansımamı izlerken, dişlerimi dilimle kontrol ederek kahvaltıdan kalan parçalar kalmadığından emin oluyorum.

Sonra kapıyı açtım ve hemen sırttan Alek ile karşı karşıya geldim. Kollarını kavuşturmuş duruyordu, seğiren dudakları benim küçük görünüş kontrolümü en ön sıradan izlediğini doğruluyordu.

Bugün havalı davranma planım suya düştü.

"Ön kapıyla flört etmeyi bitirdiniz mi, Bay Parker?"

İki şey aynı anda olur: utanç baştan ayağa tüm vücudumu kaplar, yüzüm kızarır ve aynı zamanda, *Bay Parker* dediği yumuşak ses tonu beni titretir. Ona karşı tepkilerim, en azından kafa karıştırıcıdır.

"Ben... ben, şey..."

Onunla her etkileşimimde olduğu gibi, ağzım kurur ve beceriksiz bir hale gelirim. Sonra midem hoşuma gitmeyen garip bir şekilde hoplar. Heteroseksüel olsun ya da olmasın, başka bir erkeğin çekiciliğini takdir edebilirim, değil mi? Alek Cromwell tam bir ayı gibi bir adam. Beyaz gömleğinin altında pazıları gergin, sanki gömleğin içinde kalmaya razı değillermiş gibi. Bisepsler canlı varlıklar değil ama lanet olsun. Kaslarının bile kasları var. Kalın siyah saçları, keskin ve temiz tıraşlı çenesi ve biraz fazla samimi hissettiren buz mavisi gözleri var. Şakaklarında çok az tuz ve karabiber izleri ve gözlerinin çevresinde gülme çizgileri oluşmaya başlamış.

Adam açıkça kaliteli şarap gibi yaşıyor. On yıl geçsin, seksi bir gümüş tilki olacak.

Kollarının yine dirseklerine kadar sıyrıldığını fark edince aptalca kekemeliğimi kesiyorum. Gözlerim otomatik olarak o kaslı ön kollara kayıyor. Bir parmağımı o kasların üzerinde gezdirmek için delice bir dürtü duyuyorum ve bu düşünce sikimi titretmeye başlıyor. *Ön kol fetişim mi var acaba?*

"Bay Parker, gözlerim burada."

"Senin ön kollarını izlemiyordum," diye patladım, bunun ne kadar aptalca geldiğini fark edince hemen yüzümü buruşturdum. Alek'in gözleri karardı, vücudumu baştan aşağı süzen değerlendirici bakışıyla

beni geriye doğru eğilip ona istediği her şeyi vermek istememe neden oluyor.

Kahretsin, Caleb'in babası beni mi süzüyor?

Bunun beni düşündüğüm kadar rahatsız etmemesinin nedenini sorgulamaya vakit bulamadan, iki parmağını bükerek gel işareti yapar ve topuklarını döndürerek lobiden büyük adımlarla uzaklaşır. Beni lanet bir köpek gibi çağırmasına kızmak yerine, aşırı hevesli bir köpek yavrusu gibi onu takip ederim.

En iyi arkadaşımın babasına aşık mıyım?

Alek'in yanında itaatkar bir şekilde koridordan geçip, birkaç sıra kabin bulunan geniş, açık bir alana giriyorum. Nispeten sessiz olmasına rağmen, burası bekleneneği gibi tipik ofis sesleriyle dolu: klavyelerde yazan parmaklar, tıklayan fareler, kağıt çıkaran yazıcılar ve sakız çiğneyen biri. Alek ile içeri girdiğimde bazı sesler kesiliyor, kafalar kalkıyor ve odanın arkasına doğru ilerlerken bana meraklı bakışlar atıyorlar.

En arkada, köşe penceresinin yanında, yan yana iki kabin vardı. En soldaki boş, ama diğerinde benim yaşlarımda bir genç adam oturuyordu. Kahverengi saçları sol gözünün üzerine düşmüştü ve kafası, kulaklıklarından çalan müziğe uyumlu olarak hafifçe sallanıyordu. Elleri, imkansız bir hızla klavyede uçuyordu.

"Finn," diyor Alek.

Finn başını sallamaya devam ediyor ve eski bir Britney Spears şarkısı gibi bir şey mırıldanıyor. Alek gözlerini deviriyor, dudaklarından bir iç çekiş çıkıyor ve sonra kulaklığından birini çıkarıyor. Finn irkiliyor, uzuvları çırpınıyor ve lanet bir banshee gibi çığlık atıyor.

"Maymun oğlu ve kutsal bebek İsa, Alek!" Finn, Alek'e sert bir bakış atar ve sandalyesinde dönerek ona tam olarak bakar. "Bana gizlice yaklaşmayı bırak. Kalbim daha fazla dayanamıyor!"

"Bence endişelenmen gereken şey işitme duyun," der Alek alaycı bir şekilde.

Alek'in yüzü ifadesiz kalır, ama yemin ederim gözlerinde bir ışık parlaması görürüm. Ancak ben, kahkahalarımı bastıramam. İki kafa da bana doğru döner ve Finn, patronunun önünde dramatik bir sahne yaratmamış gibi bana gülümser.

"Oh, bu yeni gelen mi? Yakışıklıymış." Finn kaşlarını oynatır. Onun iltifatını nasıl karşılayacağımı bilemeden, boynumun arkasını ovuşturarak ayaklarımın üzerinde biraz kıpırdanırım.

Alek kaşlarını çattı. "Finn, bu Luke Parker. Bu hafta ona işlerin nasıl yürüdüğünü göstermen gerekiyor."

Finn bana gerçekten kirpiklerini kırıştırır. "Ona işlerin nasıl yürüdüğünü gösterebilirim."

"Bu çocukla flört etme, Finn. Ciddiyim." Alek'in sesi daha önce hiç duymadığım kadar sertleşir, ben de ona bakarım. Kaşları çatılmış, dudakları büzülmüştür. Finn ona şaşkın bir bakış attığında, Alek ekler, "O Caleb'in en iyi arkadaşı."

Finn alaycı bir selam verir. "Sen nasıl istersen, patron."

Alek yine gözlerini devirdi, ama duruşu gözle görülür şekilde gevşedi. Bir kez başını salladı, bakışları kısa bir süre bana kaydı. "Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Ofisim her zaman..."

Sırıttım. "Her zaman açık mı?"

O burun kıvrır. "Klişe gibi gelmesini istemem ama evet."

O duyamayacağı bir mesafeye varır varmaz, Finn elini kaldırır ve parmak eklemlerini pençe gibi bükerek "Rawr" diye mırıldanır, bakışları bana kayar. "Alek seksi bir baba enerjisi var, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Uh, hayır. Yani, pek fark etmedim."

Finn başını yana eğip, beni biraz fazla değerlendirci bir şekilde inceledikten sonra omuz silkiyor. "Peki. İnkâr içinde yaşa."

Nasıl tepki vereceğime karar veremedim, Finn bir anda hareketlenir. Kendi sandalyesinin yanına bir sandalye çeker, bilgisayar monitörlerini ikimizin de çift ekranı görebileceği şekilde ayarlar ve boş sandalyeyi dramatik bir şekilde işaret eder. Gülümserim ve otururum.

Elleri klavyenin üzerinde uçar, beyninin çalıştığı etkileyici hıza şaşıarak kaşlarımı kaldırırım. Farkına varmadan, ekranda bir dizi tasarım programı açılır. "Büyünün çoğu burada gerçekleşir."

Bir süre tıklayarak tasarım programının düzenini ve temel işlevlerini bana gösterir. Hayranlıkla gözlerimi kırıştırırım, şirketin sadece kitap kapakları tasarlamadığını, aynı zamanda bir dizi sosyal medya reklamı ve

tanıtım materyalleri hazırladığını anlatırken, hayranlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum. Facebook banner'larından Instagram reel'lerine ve hatta kitap ayrıçalarına kadar.

"Müşteri bu hizmetlerle ilgilenirse, bir web sitesi tasarımcımız da var," diyor ve başparmağıyla sarışın bir kadının oturduğu kabini işaret ediyor. "Yazar tüm dosyaları aldıktan sonra, profesyonel formatlama hizmeti de sunduğumuzu hatırlatmayı unutma."

Sindirmek için çok fazla bilgi var ve Finn bana not almak için boş bir defter ve kalem verdiğinde minnettar oluyorum. Farkına varmadan midem guruldamaya başlıyor ve günün yarısı geçiyor. Finn, üzerinde çalıştığı son kitap kapağını bana göstermeyi bitirmiş, logodan anlaşıldığı kadarıyla bir hokey takımıyla ilgili bir tür romantik dizi. Gri tek renkli kapakta iki erkek birbirine sarılmış durumda ve ben de onların sert, kaslı göğüslerinin birbirine çarpışmasını incelemeye başlıyorum.

Öğle yemeğinden sonra Finn, tabiri caizse direksiyonu bana devrediyor. İlk kitap kapağını hazırlamamda bana rehberlik ediyor. Gerçek bir müşteri için değil, ama yine de ortaya çıkan sonucu görmek heyecan verici. İşimi bitirdiğimde, kapağımda okuyucuya ateşli bakışlar atan gömleksiz bir adam, yeşil bir arka plan ve bir dağ zirvesi logosu var. Finn bunu övdüğünde, içimden bir şey gururla şişmek istiyor.

Alek bunu beğenir mi acaba?

Kafamı sallayarak bu düşünceyi kafamdan atmaya çalışıyorum ve ayağa kalkıp vücudumdaki sertliği gidermek için esniyorum. Sırtım çatırıyor ve boynumu da esnetirken rahatlamış bir inilti çıkarıyorum.

"Tanrım, sen de mi?" diye mırıldanır Finn. Ona şaşkın bir bakış atarım ve o da kollarını benim yönüme doğru sallayarak "Hiç çaba göstermiyorsun, değil mi?" der.

"Neyi denemiyorum?"

O homurdanır. "Yemin ederim. Sen ve Alek ikiniz de. Ne kadar çekici olduğunuzun tamamen farkında değilsiniz."

Gözlerimi kaçırırım. "Ben..."

Finn elini sallayarak reddeder. "Oh, bu alçakgönüllülük saçmalığını kes artık. Şimdi, sana bir içki ısmarlayayım mı?"

Başımı kaldırıyorum. "Bana bir içki ısmarlamak mı istiyorsun?"

Finn'i seviyorum, ama Finn'i *sevmiyorum*. Onu nasıl nazikçe reddedebilirim? Bir dakika, bana çıkma mı teklif ediyor, yoksa sadece *dostça* bir içki içmek mi istiyor? Sert, keskin bir ses içimdeki düşünceleri kesintiye uğrattıyor ve ben ciyaklarım.

"Buraya iş arkadaşlarımızla flört etmeye gelmedik, Bay Parker."

Finn kıkırdar, ben dönüp çok sinirli Alek ile yüz yüze gelirim. Çenesi sıkıdır, gözleri sert bir şekilde bana dikilir. Ve onun, konuşmamızın sonuna yetişip yanlış bir izlenim edinmiş olabileceğini anlarım.

"Kimseyle flört etmiyorum," diye hemen inkar ediyorum. Ve nedense, onun bana inanmasını gerçekten istiyorum.

"Az önce Finn'den sana içki ısmarlamasını istediğini duydum," diyor, açıkça etkilenmemiş bir şekilde.

"Ne? Hayır!" Finn'e *yardım etmesini* işaret eden bir bakış attım, ama o deli gibi gülerek, "ateşli gerilim" diye fısıldadı ve sonra saçma bir bahane uydurup uzaklaştı.

Hain.

"Bu hiç profesyonelce değil, Bay Parker," diye devam eder Alek.

Ugh. Bir rahatsızlık dalgası kendini hissettiriyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Flört etmiyorum ve bugün bu Bay Parker saçmalığı da neyin nesi?"

Patronumla bu şekilde konuştuğuma inanamıyorum. Neden beni tartışmaya zorluyor?

Alek kaşlarını çatıyor. "Bu senin adın."

"Diğer herkese ilk isimleriyle hitap ediyorsun," diyorum. "Ve geçen gün bana Luke demiştin." Bana ilk kez *Bay Parker diye* hitap ettiğinde çok seksi gelmişti, ama şimdi aramıza mesafe koymak için bunu kullanıyor gibi geliyor.

"Bazılarımız profesyonel. Sen de bir dene."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Ama ben bundan hoşlanmıyorum. Bana tekrar Luke demeni istiyorum."

"Diğer çalışanlarımla flört etmeyi bırakırsan."

"Tamam."

O keskin mavi gözler, kolumdaki tüyleri diken diken eden o değerlendirici bakışıyla vücudumu süzerken, o zafer dolu gülümsemesini gösterip arkasını dönmeden önce nabzım hızlanır. Parmaklarımla dudakımı ısırarak, boşluğu incelerim ve aramızdaki bu diyalogdan sersemlemiş hissederken aklıma bir şey gelir.

"Ama ben flört *etmiyordum!*"

CHAPTER four

Luke

Caleb: Espresso makinem çok endişe verici sesler çıkarıyordu ve çalışmıyordu. çalışmadı

Caleb: Artık benim çöp kutum olarak da bilinen öbür dünyada yaşıyor

Caleb: Yardım edin!

Caleb: Lukkkkeeeeeee

"Neden yüzün öyle görünüyor? Burada kriz modunda olan benim," diyor Caleb, parmağını yüzümün genel bölgesine doğrultarak.

Gözlerimi kırıyorum. "Ne gibi?"

Sanki ne demek istediğini *tam olarak* bilmem gerekiyormuş gibi bana bakıyor. "Sanki biri portakal suyuna işemiş gibi."

Yüzümü buruşturuyorum.

"Ya da alışveriş merkezinden çıktın ve arabayı nereye park ettiğini hatırlayamıyorsun."

Burnumu kırıştırıyorum. "Arabam hemen ön tarafta."

"Ya da kalabalığın ortasındasın ve külotun kıcına girmiş ve sen... Ah!"

"Anladım," diyorum, dirseğimle onun yan tarafına vurarak.

Caleb sırtıyor, dudakları yüzüne yayılırken bir tutam saç gözlerinin üzerine düşüyor. Bu sabah ilk kez değil, onu babasıyla karşılaştırmaktan kendimi alamıyorum. Alek'in kalın, siyah saçları varken, Caleb'in saçları daha çok koyu kahverengi. Saçları yanlardan kesilmiş ama üstte daha kalın ve sürekli yerinden düşen büyük bir tutam var. Babasının aksine, Caleb'in kıyafet seçimi daha rahat ve gündelik. Bugün lacivert kapüşonlu sweatshirt ve kot pantolon giyiyor. Babasıyla aynı buz mavisi gözlere sahip olsa da, Alek'te bu gözler bir şekilde daha seksi görünüyor.

"İyiyim," diye mırıldanıyorum, Caleb'in alaycı sözlerini görmezden gelerek. Yerel kahve dükkanı Rustic Brew Cafe'deki sıra yavaşça ilerliyor. Kahveyi pek sevmesem de, bu kafenin atmosferini seviyorum. Tezgâhlardan müşterilerin oturduğu yuvarlak masalara ve hatta sandalyelere kadar tüm mobilyalar ahşaptan yapılmış. Sağ köşede, taş şöminenin etrafında sallanan sandalyeler var ve şömine sessizce yanıyor. Duvarları kaplayan büyük cumbalı pencereler doğal ışığı içeri girmesini sağlıyor. Uzakta, hafifçe karla kaplı dağ zirvelerini zar zor seçebiliyorum.

Her zamanki gibi, kahve yerine portakal suyu ve muffin sipariş ediyorum. Caleb'in sırası geldiğinde, tezgaha yaslanıp sabırla beş dakikalık bir çileye hazırlıklı olarak bekliyorum.

"Büyük boy buzlu dört katlı blonde ristretto, ekstra dozda toffee fındık yulaf sütü latte istiyorum," diye başlar Caleb.

Sessizce ısıklık çalarım. "İşte başlıyoruz."

"Üç pompa vanilya ve tarçın tozu ekleyin, üstüne değil içine karıştırın ve az buz koyun."

Ağzım açık kalır. "Bunun ne kadar pahalı olacağını biliyor musun?"

Caleb omuz silkiyor ve baristaya dönüyor. "Dört pompa vanilya olabilir mi?"

Birkaç dakika sonra, Caleb arkamızdaki müşterilerin sessiz homurtularını görmezden gelirken, biz nihayet yakındaki bir masaya otururuz. O ise kahve dediği bu devasa içeceği taşır. Neyse ki, tekrar beni sorguya çekmeye başlamadan önce yalnız kalmamızı bekler. "Ee, nerelerdeydin? Seni bir aydır görmedim."

"Şey..." En iyi arkadaşşıma haber vermeden ortadan kaybolmam için makul bir bahane düşünürken, ağzıma bir parça yaban mersinli kek tıktırırken midemde hafif bir mide bulantısı ve karıncalanma hissi uyandırıyor. Evelyn ile geçen ay özellikle zorlu geçti, ama şimdi bunu konuşmak için uygun bir yer ve zaman değil. "Sadece meşgulüm. İş arıyorum ve... Maddie'ye düğün planlarında yardım ediyorum," diye yalan söylüyorum.

Caleb'in kaşları havaya kalkıyor ve alçak ve sessiz bir şekilde ısıklık çalıyor. "Eski kız arkadaşının kardeşinle düğün planlarına yardım mı ediyorsun? Bu çok garip geliyor."

Omuz silkiyorum ve ilk kez değil, ona gerçeği söyleyebilmeyi diliyorum. Teknik olarak, Evelyn *Jax'a* hayatta olduğunu söylememi istemiyor. Başka kimse hakkında hiçbir şey söylemedi. Mantıken, Caleb'in bu sırrı saklayacağını biliyorum. Benim için orada olurdu. Ama kendi kardeşime bile söyleyemediğim Evelyn'i ona anlatmak... yanlış geliyor. Bu ihanetin uygun bir cezası gibi geliyor, her şeyi içimde saklamak zorunda kalmak.

Ayrıca, ne yaparsam yapayım ona yardım edemediğimi kabul etmek istemiyorum. Onun ihtiyaç duyduğu şekilde değil.

"O kadar da kötü değil," diye mırıldanıyorum, koltuğumda kıpırdanarak içimden onun ayrıntıları sormamasını diliyorum. Maddie'ye düğün konusunda pek yardımcı olamadım. Maddie'yi tanıyorsam,

beni rahatsız etmekten korktuğu için muhtemelen yardım bile istemezdi. Ayrıca, düşünler hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

"Bu arada, Maddie ile aranız nasıl?" diye soruyor. "Aslında iyi."

Maddie benden ayrıldığında onu bırakmış olsaydım muhtemelen daha iyi olurdu. Evelyn'in, Maddie'nin beni katlanabilecek tek kişi olduğuna ve onu geri kazanmak için büyük bir jest yapmam gerektiğine beni ikna etmesine izin vermeseydim.

Eski kız arkadaşına herkesin önünde evlenme teklif etmek ve herkesin önünde reddedilmek çok utanç verici bir şey, bunu kimseye tavsiye etmem.

Ama Caleb'e söylediğim şey tamamen yalan da değil. Maddie ve ben ayrılalı bir süre geçtiği için şimdi çok daha iyi durumdayız. Kasabadaki insanlar hala ara sıra dışarı çıktığımızda bize bakıp fısıldamayı sevdikleri için durum biraz garip olabiliyor, ama Maddie'ye karşı hissettiğim duyguların bir kız kardeşe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ediyorum.

Caleb'in yarısı bitmiş latte'sine doğru başımı sallıyorum. "Kahveni içtikten sonra kendini daha iyi hissetmeye başladın mı?"

Hafifçe konuyu değiştirme taktiğim işe yarıyor ve bugün kendim hakkında konuşmak istemediğim için Caleb'i bir süre konuşturmaya devam ediyorum. Bana işinden, öğrenci borcuna "boğazına kadar batmış" olmasından ve apartmanının dışındaki çöp konteynirına tırmanıp her çöpünü çıkardığında onu korkutan vahşi rakundan bahsediyor.

O konuşurken kendimi gülümserken ve sandalyemde rahatlarak buluyorum, her şey yolunda gidiyor, ta ki fısıltı sesleri bana ulaşana kadar. Şu anda çıkışa doğru ilerleyen müşteri grubu, sandıkları kadar sessiz değiller.

"...Luke Parker. Eski kız arkadaşı onu başka bir kadınla öpüşürken yakaladı ve sonra onu kardeşi için terk etti, biliyorsun, değil mi?"

"Maddison'ın Luke'un arkasından Jax ile görüştüğünü duydum, Luke ona evlenme teklif ettiğinde zaten birlikte yatıyorlardı. Ne utanç verici."

"Biliyorum, değil mi? Yani, Luke sevimli falan ama tüm o olaylardan sonra onunla birlikte ortalıkta görünmek isteyeceğimi sanmıyorum."

Her fısıldanan sözcük fiziksel bir darbe gibi içime işliyor. İçim soğuyor ve terliyorum, en yakın arkadaşıma baktığımda yüzümden kan çekiliyor. Tüm vücudu kaskatı oluyor, neşesi bir anda yok oluyor, gözlerindeki ışıltı yerini soğuk bir bakışa bırakıyor. Ağzını açmadan önce, kapıya doğru giden grubu gözleriyle takip ediyor.

Ayağımı onun bacağına vurarak onu inlettim. "Boş ver."

Ne söyleyecekti bilmiyorum, ama grup kapıyı sessizce kapatınca fırsatı kaçıır. Kafasını bana doğru çevirir, parmakları, buğudan kayganlaşan plastik kahve fincanını sıkıca tutarken beyazlaşır. "Neden? Söylediklerinin tamamen saçmalık olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Yutkunuyorum. "Sanırım."

Caleb öne eğilirken gözleri büyür. "Ne dediklerini bilmiyorlar ve bu onları ilgilendirmez. Seni elde eden herkes şanslıdır."

Yüzüme zorla bir

gülümseme takındım. O

kaşlarını çattı. "*Herkes*, Luke."

Nedense, babasının görüntüsü aklıma gelir.

"Bu hafta sonu çıkmak ister misin? Onların saçmaladığını kanıtlayacağım ve şimdiye kadarki en iyi kanat adamı olacağım."

Bu sonunda beni gerçekten güldürdü, ama başımı salladım. "Sen berbat bir kanat oyuncususun."

"Değilim!"

Ona kuru bir bakış attıktan sonra ayağa kalkıp kahvaltımın kalıntılarını topluyorum. "En son benim kanat adamım olmaya çalıştığında, tanımadığın bir kadınla en iyi pizza malzemesinin ne olduğu hakkında yarım saatlik bir konuşma yaptın."

"Son kez söylüyorum Luke, pizza siparişleriniz uyumlu değilse biriyle çıkamazsınız!"

"Evet," diye mırıldandım, "bu çok önemli bir şey."

Caleb, çöpümüzü atıp kapıdan çıkarak serin sabah havasına geri dönerken peşimden geliyor. "Bahse girerim sen ve Maddie aynı tür pizzayı sevmiyordunuz. Kendinizi bir sürü zahmetten kurtarabilirdiniz," diye ısrar ediyor. İronik olarak, pizza Maddie ve benim hiç anlaşılmadığımız tek şeydi, ama bunu Caleb'e itiraf etmeye niyetim yok.

Sanki aynı pizza türlerini sevmek ya da sevmemek, iki insanın uyumlu olup olmadığıyla bir ilgisi varmış gibi.

En iyi arkadaşımı ve somurtkan gevezeliklerini görmezden gelerek başımı sallıyorum, arabama binıyorum ve işe doğru yola çıkıyorum.

Alek'e doğru.

Acaba bugün onu tekrar görebilecek miyim? Kapısı kapalı ofisinde, buz mavisi gözlerini daha da belirgin hale getiren siyah çerçeveli gözlükleriyle bilgisayarında yazıyor olacak mı? Yoksa ofiste dolaşıp, gömlek kolları sıvamış, *herkesin* görebileceği şekilde ön kollarını esneterek sessizce krallığını gözetliyor olacak mı?

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, vardığımdan birkaç dakika sonra Alek'i ilk kez görüyorum. Finn lobide beni karşılıyor, ayak parmaklarının ucunda zıplayarak, şimdi "Finn enerjisi" olarak adlandırdığım şeyi sergiliyor. Bana acele etmem için işaret ediyor ve iki kez ellerini çırpıyor. "Çabuk ol! Vardiyamız üç dakika sonra başlıyor. Zaman Teröristi sıkı bir programa sahip."

Kaşlarımı çatıyorum. "Zaman Teröristi kim..."

Finn iç çekip gözlerini devirir, sonra koluma yapışıp beni koridorda sürükler gibi götürür. "İnan bana, dayak yemek istiyorsan, bu işe yaramaz. Onun yüzüne karşı öyle dese bile. Personel toplantısında 'Baba Alek' dese bile. Adam o kadar eski kafalıdır."

Öksürüyorum. "Lütfen bunu yapmadığını söyle." Finn göz kırpmıyor. "Tamam. Sana söylemeyeceğim."

"Böyle küçük bir adam için, gerçekten büyük cesaretin var," diye mırıldanırım.

Finn başını geriye atarak kahkahalarla gülüyor. Ama ben bunun ve koluma hafifçe dokunan elinin farkında bile değilim. Çünkü o anda Alek'i ilk kez görüyorum, ofisinin kapı çerçevesine yaslanmış tüm o kaslı vücudu kalbime elektrik çarpması gibi bir etki yapıyor. Gözleri vücudumda yavaşça geziniyor, ardında iğne batması gibi bir sıcaklık bırakıyor. Gözleri, Finn'in elinin hala bana dokunduğu noktaya kilitlendiğinde, dudakları büzülür. Gözlerinde karanlık bir şey parlar, çenesi sıkılır.

Finn'den uzaklaştım, Alek'in bariz hoşnutsuzluğunun neden vücudumda adrenalin dolaşmasına neden olduğunu ya da neden bir şekilde...

hoş bir his. Finn, elbette, Alek'in şu anda "Dikkat: Önünüzde Tehlike Var" tabelasına bir bakış atar ve hemen onu görmezden gelir. "Merak etme patron, sen zaten bölgeni işaretledin. Mesajı açık ve net bir şekilde aldım."

Alek'in gözü seğirir.

Nefesimi tutarım, içimdeki her şey bu ima karşısında ısınır. Ses Alek'in dikkatini çeker, başını yana eğerek beni inceler. "Finn," der, "Calloway projesinin teslim tarihi öne alındı. Projeyi tamamlamak için bugün bir saat fazla çalışman gerekiyor." Bana hitap etmemesine rağmen, gözleri benimkilerden hiç ayrılmaz. Boğazımdaki ani sıkışmayı yutkunarak geçiririm.

"Ama..." Finn itiraz etmeye başlar, ama ben onun kolunu tutup onu çekmeye başlayınca sözünü keser.

"Kendi pisliğine basmayı bırak," diye mırıldanırım. "O tam bir oyunbozan," der Finn somurarak.

Ama ben ona aldımıyorum çünkü arkama baktığımda Alek'in dudaklarının bir köşesi kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüşüyor. O anda Finn'in suçlamasını hiç inkar etmediğini fark ediyorum. Sanki yanmışım gibi bakışlarımı ondan ayırıyorum, kafamda binlerce soru dolanıyor. Midem serbest düşüşe geçiyor, kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor.

İnkâr etmedi.

"Neden darağacına götürülüyormuş gibi görünüyorsun?" diye soruyor Finn birkaç saat sonra, dinlenme odasına girdiğimizde. Küçük bir oda, içinde bir dizi kare masa, sol duvarda bir sıra otomat, bitişik duvarda deri bir kanepeler var ve büyük pencereden güneş ışığı içeri doluyor. Finn kaşlarını kaldırırken gözleri yaramazca parlıyor.

"Şey... patronunla aynı masada yemek yememek gibi bir yazılı olmayan kural yok mu?" diye kaçamak cevap veriyorum. Ayrıca, dünden sonra Alek'e Finn'le flört ettiğimi iddia etmesi için bir fırsat daha vermek istemiyorum.

Finn göz kırptı. "Bazı kurallar çiğnenmek içindir. İşte o zaman eğlence başlar."

O beni Alek'in oturduğu masaya götürürken, midem taklalar atıyor. Alek, çatalını salata kasesine batırıyor, gözlükleri burnundan kayıyor ve cep telefonunda bir şeyi inceliyor. Her neyse, o kadar dalmış ki, Finn masanın karşı tarafına oturduğunda bizim geldiğimizi fark etmiyor. İsteksizce Finn'in yanındaki ve Alek'in tam karşısındaki sandalyeye oturuyorum. Alek ile öğle yemeği yemek için oturmanın rahat samimiyeti beni rahatsız ediyor.

"Vay vay vay... Zaman Teröristi bizzat kendisi değil mi!" diye haykırıyor Finn.

"Finn." Alek ona keskin, sitem dolu bir bakış atar. "Seni görmek her zaman talihsiz bir zevk."

Finn nefesini tutar. "Hey! Bilmeni isterim ki ben çok keyifli biriyim!"

"Bu yüzden mi öğle yemeğimi bölüyorsun?" Alek kuru bir ses tonuyla sorar.

"Ben... biz başka bir masaya oturabiliriz," diyorum çabucak, Finn'e geniş gözlerle bakarak. Bu adamı kızdırmak ne kadar eğlenceli olsa da, onu *gerçekten* kızdırmak istemiyorum. Bu onun öğle molası, günün tek tamamen kendine ait zamanı. Neden bunu bizimle, benimle geçirmek istesin ki?

Alek'in bakışları yumuşar ve bana doğru döner, yutkunduğunda kirpikleri bir kez titrer. "Hayır, kal," der sessizce. "Kalmanı istiyorum."

Oh.

Göğsümdeki sıcak, bulanık hissi görmezden geliyorum. Finn, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor ve ne dediğini bile duymadan sol ayağımı uzatıp onun bacağına tekme atıyorum. Bana tıslayarak pis bir bakış atıyor ve sonra dikkatini yanında getirdiği lacivert öğle yemeği çantasına çeviriyor. Çantanın fermuarını hızla açıp bir Red Bull çıkarıyor ve kapağını açıyor.

Gözlerim büyür, onun kutuyu geriye doğru eğip büyük yudumlarla içmeye başladığını izlerim.

"Tanrı hepimize yardım etsin," diye mırıldanır Alek.

Eski bir 90'lar pop şarkısı, tam o anda Finn'in cebinden yüksek sesle çalmaya başlar. Cep telefonunu çıkarır, boğazından mutlu bir ses çıkarır ve sonra ayağa kalkar. "Sizinle birlikte olmaktan mahrum bıraktığım için üzgünüm beyler, ama bu telefonu açmam gerekiyor," der.

Kalp atışlarım hızlanırken, yüzümü Alek'ten çevirip Finn'e yalvaran bir ifadeyle bakmaya çalışıyorum ve sessizce "Beni bırakma" diye fısıldıyorum. Alek ile yalnız kalmak istemediğimden değil. Tam tersine, sorun da bu. Bu devasa adamla ve dokunulmak için yalvaran, ağız sulandıran ön kollarında çok fazla zaman geçirirsem, kötü şeyler olacağı kesin.

Kötü iyi şeyler.

Ve dürüst olmak gerekirse, ben hiç bir zaman ayartılmaya karşı koymakta iyi olmadım.

Finn, elbette, beni görmezden gelir ve bir hain gibi odadan fırlar.

"Isırırım diye mi korkuyorsun?" diye sorar Alek, dudaklarında o bilmiş sırıtışlardan biri belirir.

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum. *Sadece hoşuma gideceğinden korkuyorum.*

Alek, yakındaki boş masalara anlamlı bir şekilde bakar. "Biliyorsun, kimse seni burada oturmaya zorlamıyor. Seni rehin tutmuyorum."

Bunun üzerine içimde biraz suçluluk hissediyorum, çünkü onun beni duymasını istememiştim. "Ben burada mutluyum," diyorum, sözler hızlı ve nefes nefese bir şekilde dökülüyor.

Alek hareketsiz kalır, beni incelerken keskin bir nefes alır. "İyi."

Yutkunuyorum, onun bakışlarını daha fazla dayanamayacak hale gelene kadar ona bakmaya devam ediyorum ve sonra dikkatimi kendi ögle yemeği çantama yönleltiyorum. Siyah kutuyu açıp, bu sabah hazırladığım fıstık ezmeli ve reçelli sandviçi ve bir paket cips çıkarıyorum. İlk ısırığı aldığım anda midem yüksek sesle guruluyor, kremsi fıstık ezmesi damak tadımı patlatıyor.

Alex kaşlarını çatdı. "Her zaman böyle mi yersin?" "Nasıl yani?"

Kaşlarını daha da çatıyor. "Beslenme kavramı olmayan bir üniversite öğrencisi gibi."

Alek'in yüzündeki hafif tiksinti ve dehşet ifadesine gülümserim ve sandviçimi yemeye devam ederim. "Yediğim şeyin nesi var?"

Alek bana cevap vermek yerine, sandviçimi bitirmemi bekler ve sonra sert bir sesle "Ye" diyerek şeffaf bir kabı masanın benim tarafına iter.

Merakla kırmızı kapağı açtım ve... yüzümü buruşturdum. "Havuç mu? Ciddi misin?" "Ye."

İç çekerek, içtenlikle ranch sosu olduğunu umduğum başka bir kabı çıkarırım, ancak bunun humus olduğu ortaya çıkınca hayal kırıklığına uğrarım. "Peki. Neyse." İlk havuç çubuğunu tatmin edici bir çıtırtı ile ısıtırken, Alek'in memnuniyetle mırıldandığını duyduğuma yemin ederim. Sessizce yemeğimize geri döneriz, bakışlarım önümdeki adamda kalır. Aklımda, en iyi arkadaşımın babası hakkında daha önce hiç merak etmediğim sorular belirir. Bu yeri hep tek başına mı işletiyor? Kitap kapağı tasarımı şirketi açmaya karar vermesine ne sebep oldu? Patron olmak, kendi kararlarını vermek hoşuna gidiyor mu? Grafik tasarımı genel olarak severim, ama benim tutkum değil. Sanat eserlerim gibi değil, ama bundan geçimimi sağlamaya cesaret edemedim. Ve tek başıma bir şirketi yönetmek istediğimi hayal bile edemiyorum.

Şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla, Alek bunu çok kolaymış gibi gösteriyor. "Neden kitap kapağı tasarımı?" diye soruyorum.

Alek bir an şaşırır. "Ne?"

"Kitap kapağı tasarımı yapan bir şirket kurmak istemenizin sebebi ne?"

Gözlerini kırıştırıyor, şaşkınlığı yerini daha düşünceli bir ifadeye bırakıyor. "Çünkü insanların kitapları kapağına bakarak yargılamamaları gerektiği yönündeki sözleri saçmalık."

Başımı eğiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir kitapta ilk fark ettiğin şey nedir?" diye sorar. "Kapak."

O da başını sallar. "Aynen öyle. İnsanlar kitapçada ilk gördükleri şey kapaktır. Görsel olarak hoşlarına gitmezse, başka kitaplara bakmaya devam ederler."

"Hmm. Sanırım haklısın."

"Bu, yazarın en güçlü aracıdır. Tek bir bakış yeterlidir ve okuyucu hemen kitabın içinde ne olduğunu anlar. Ben içerdekilerin önemli olduğunu ve bizim görevimizin bunu aktarmak olduğunu düşünmeyi seviyorum."

Islık çaldım. "Vay canına... bu şaşırtıcı derecede derin."

Belki de onun cevabına şaşırmamalıyım. Caleb bir keresinde bana babasının keskin gözleri olduğunu ve biraz işkolik olduğunu söylemişti. Alek Cromwell gibi biri hiçbir şeyi yarım yamalak yapmayacak bir tip değildir herhalde, değil mi? Bu, Alek ile bir ilişki yaşamak nasıl olurdu diye merak etmeme neden oluyor. Eminim partnerlerine çok özen gösterir ve bu çok heyecan verici olmalı. Böyle bir erkeğin tüm dikkatini çekmek, onun odak noktası olmak...

Dur, neden bunu düşünüyorum ki?

"Bazen kapak, altında yatan gerçeği gizler," diye ekliyor sessizce.

Kaşlarım çatılır. Hâlâ kitap kapaklarından mı bahsediyoruz? Konuyu değiştirmeye karar veririm. "Her zaman kendi patronun olmak mı istedin?"

Alek'in yüzünde şaşkınlık ve hoşnutluk gibi bir ifade belirir, sanki tüm bu soruları sormamdan hoşlanmış gibi. Telefonunda alarm çaldığında hayal kırıklığına uğradım, çünkü bu onu ayağa kalkmadan önce saate bakmaya zorladı. Boş salata kabını toplayıp çöp kutusuna doğru yürürken, bir kez omzunun üzerinden bana baktı. Bakışları yine ateşliydi, yüzünde lezzetli bir karanlık belirip kayboldu. "Evet, aslında, sorumluluk almaktan hoşlandığım birçok farklı durum var."

Çiğnemeyi yarıda kesiyorum. Neden bu sözler kulağa müstehcen geldi?

O göz kırpmıyor. "Fazla oyalanma Luke. Daha yapman gereken antrenmanlar var."

Havuçla boğulmamak için uğraşırken, Finn'in geri döndüğünü fark edemeyecek kadar, dinlenme odasından çıkarkenki zarif hareketlerini izlemekle meşgulüm. Sonunda başımı kaldırdığımda, ağzı açık bir şekilde orada duruyor.

açık duruyor. "Bu adil değil! Bana karşı her zaman profesyonel davrandı!"

Finn'in somurtkan yüzüne gülüyorum ama içten içe enerjiyle doluyum. Bir bağımlı gibiyim, şimdiden Alek Cromwell'den bir sonraki dozu almayı iple çekiyorum ve ne zaman alabileceğimi merak ediyorum.

CHAPTER *five*

Alek

Caleb: Luke ile işler nasıl gidiyor?

Caleb: Ee?

Caleb: Tamam... Finn'e kesmesini söyle.

Caleb: Gerçek

Finn'in Luke ile flört ettiği bir gün daha yaşamak istemiyorum. Son iki gündür, kapıdan kafamı uzatıp onların olduğu yöne somurtarak bakarak çok fazla zaman harcadım. Luke farkında değil gibi görünse de, bu beni sahiplenici, huysuz bir canavara dönüştürdü. Bir şeyleri parçalamak istiyorum.

Finn doğası gereği flörtöz, eksantrik bir adam. Nadiren ciddi bir niyeti vardır. O... herkesle flört eder. Bir keresinde süpermarkette ona rastladım ve seksen yaşından fazla görünen bir kadına "çok seksi" olduğunu söylediğini duydum. Kadın kızardı ve kıkırdadıktan sonra onun koluna vurdu.

Finn, insanları mutlu etmeyi seven iyi kalpli biridir. Buna sınırsız enerjisi ve filtre kullanmamasını da ekleyin, karşınıza sık sık Flirty Finn çıkar.

Şimdiye kadar bu beni hiç rahatsız etmemişti.

Finn'in Luke'a çekici olduğunu söylediğini ve sonra onu içki içmeye davet ettiğini duyduğumda, kulaklarımdan duman çıkacak gibiydi.

Benim çalıştığım yerde Luke ile flört edecek biri varsa, o da benim.

Tercihen Caleb etrafta yokken.

Kahve fincanımı masama duyulabilir *bir sesle* koyarken boğazımdan ağır bir iç çekiş kaçıyor. Bugün işimi yapabilmek için beni yeterince tatmin edecek bir çözüm bulmaya çalışırken beynimi zorluyorum, ama aslında asıl istediğim şeyin oğlumun en iyi arkadaşının her yerine kendi izimi bırakmak *olduğunu* çok açık bir şekilde belli etmemek için.

Dürüst olmak gerekirse, Luke bana en ufak bir ilgi gösterirse, gözlerindeki ateşi hayal etmediğimi anlarsam

—beni durdurmak için Herkül'ün gücü bile yetmezdi.

Siktir, cehenneme tek yön bilet hak ettim.

Başka birinin onun eğitimini tamamlamasına izin verebilirdim, ama diğer çalışanlarımla çoğu şu anda çok meşgul. Finn'in iş yükünü kasıtlı olarak hafiflettiğim için

böylece Luke'un yerleşmesine yardım etmek için serbest kalabilsin.

Aklıma yeni bir fikir geldiğinde dudaklarım eğlenceli bir gülümsemeye büründü ve Maria'yı çağırdım. O, isteğime tuhaf bir bakış attı, başını eğdi, dudaklarını büzüp kaşlarını çattı, ama hemen kabul etti. Kısa süre sonra, yedek bir masayı ofisime taşıdık ve Luke'un bilgisayar monitörlerini üzerine yerleştirdik.

"Bunun istediğiniz şey olduğundan emin misiniz, Bay Cromwell?" diye sordu, beyaz gömleğinin üzerindeki tozu silkeledi ve yeşil pileli eteğini düzeltti.

Ofisime yeni eklenenleri inceleyerek başımı sallıyorum. "Evet, onun eğitimine devam edeceksem, ofisimle onun odası arasında gidip gelerek zaman kaybetmemek için onun yakınımda olmasını istiyorum."

O neşeli, sarışın, tavırlı adamın benim alanımda olmasını, benimle dalga geçerken uzun kirpiklerini bana doğru kırptırmasını istiyorum.

"Masasını benimkinin yanına koymak istemediğinden emin misin? O zaman hemen köşede olur," diye önerdi.

"Şimdilik bu iş görür." Öneri için teşekkür ederim ve bunun geçici bir çözüm olduğunu biliyorum. "Eğitim amaçlı" olarak onun masasını ofisime koymamın bir süre daha devam edebileceğini biliyorum. Maria'nın tepkisine bakılırsa, çalışanlar bunu zaten çok tuhaf bulacaktır.

Onun verebileceği tüm olası tepkileri düşündüğümde, içimi bir heyecan kaplıyor ve ruh halim bir anda düzeliyor.

Düğmelere basmayı seven tek kişi o değil.

Vardiyasının yakında başlayacağını fark ederek, ofisimin kapısına yaslanıp bekliyorum. Tam zamanında, Luke lobiyi ana ofis katına bağlayan koridorda yürümeye başlarken köşeyi dönüyor. Gözlerim içgüdüsel olarak vücudunu tarar, bugünkü kıyafetini görünce midem sıkışır. Yine siyah skinny jean giymiş, ama bu sefer dizlerinin hemen üstünde, cildini biraz gösteren yırtıklar var. Beyaz tişörtü neredeyse uygunsuz bir şekilde vücuduna yapışmış, omuzlarında siyah bir ceket asılı ve saçları sıkı bir topuz halinde toplanmış.

O saç bandını çekip onun kalın buklelerini serbest bırakarak parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdiğim bir zihinsel görüntü, istemeden aklıma geliyor.

ardından yumruğumla bir avuç saçımı kavrayıp çekme görüntüsü geliyor.

Kendine hakim ol.

Telefonunda bir şeyler yazıyor, güzel yüzünü bir kaş çatışı bozuyor. Bana bakmadan yanımdan geçip gideceğini fark edince, boğazımı temizliyorum.

"Luke, ofisime gel."

Gözleri yukarı fırlıyor, neredeyse komik bir şekilde genişliyor. "Kahretsin, daha üçüncü günüm. Şimdiden başım belaya giremez."

Kıkırdayarak güldüm. "Başın belada değil."

Bana şüpheli bir bakış attıktan sonra başını salladı. Kapının önünde sabit durarak, içeri girmek için yanımdan geçmek zorunda kalmasını sağladım. Vücudu bana değdiğinde nefesim kesildi ve o bana masumca göz kırptı. Ama dönüp masamın önündeki boş sandalyeye doğru yürürken alt dudağını ısırtışını kaçırmadım.

Kendi koltuğuma çökünce, o dramatik bir şekilde iç çekip tekrar konuşmaya başladı. "Bu geçen gün olanlar yüzünden mi? Sana flört etmediğimi zaten söylemiştim."

Sadece bunu duymak bile dişlerimi gıcırdatmak istememe neden oluyor, yeni bir öfke dalgası içimi kaplıyor. Beyaz iş gömleğimin kollarını metodik bir şekilde sıvamaya başlıyorum. Kısmen dikkatimi başka yere çekmek için, kısmen de ön kollarımı yine dik dik bakacak mı diye görmek için. "İyi. Çünkü dediğim gibi, çalışanlarım burada çalışmak için bulunuyorlar."

Luke bana inanmazcasına küçük bir homurtu çıkarır. "Ama senin flört etmen sorun değil."

Hareketlerim donar, huysuz ses tonuna gözlerimi ona dikerim. Bunun sikimi sertleştirmesini görmezden gelerek gözlerimi kısıyorum. "Ne dedin sen?"

O titrer, benim sert ses tonum karşısında gözlerinde arzu belirir, sonra bakışlarını kaçırır. "Hiçbir şey."

Sırıtırım. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Eminim boşaldığında çok güzel inliyor.

Kollarını kavuşturur, dolgun dudakları neredeyse somurtmaya benzer bir şekle bürünür. "İş yerinde arkadaşlık yok, anladım. Artık gidebilir miyim?"

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Hayır."

"Ne? Neden?"

"Eğitimini ben devralacağım."

Gözlerim odanın uzak köşesine kayınca, onun bakışları da oraya yönelir ve sonunda yeni eklemeyi fark eder. Kaşları yukarı kalkar.

"Geçici olarak benim ofisime taşınırsan daha kolay olur, böylece yardıma ihtiyacın olduğunda yanına hemen gelebilirim," diye açıklıyorum.

Bana utangaç bir gülümsemeyle dönüyor, öfkesinin olmaması şüpheli. Gözlerimi kısıncı, gülümsemesi daha da genişliyor. "Flört etmediğim için cezalandırılmak garip, ama neyse. Bütün günü seninle geçirmek pek de zor olmayacak." Omuzlarını silkiyor. "Açıkçası, bu şimdiye kadarki en havalı ceza-ceza karışımı gibi."

Ayağa kalkıp bilgisayara doğru büyük adımlarla yürürken, ağzımın açık kaldığını fark etmediğini sanıyorum. Sözleri ağzımı kurutuyor ve rahat tavırlarına bakılırsa, benimle vakit geçirmek istediğini itiraf ettiğinin farkında bile değil gibi görünüyor. Oturup bilgisayarını açtığında, yüzümdeki ifadeyi düzeltmeyi başarırım.

Gülümsüyor, sandalyesini birkaç kez tembelce döndürüyor ve sonunda ekrana dönüyor. Gözlerimi deviriyorum.

Benim sinirimi bozduğunda ne kadar hoşuma gittiğini anlarsa, dayanılmaz biri olacak.

"İş kuyruğuna birkaç sipariş yükledim. Şu anda sadece alıştırmaya amaçlı, gerçek siparişler değil. Ama gerçekmiş gibi davran," diyorum ona.

Bana alaycı bir selam verir. "Emredersiniz, patron."

Okuma gözlüklerimi takmadan önce içimden homurdanarak, onu kasten görmezden gelerek kendi bilgisayarına döndüm. Fareyi hareket ettirerek, birkaç dakika çalışıyormuş gibi yaptım. Ama tüm bu süre boyunca, onun bakışlarının yüzümün yan tarafına delici bir şekilde saplandığını hissedebiliyordum. Gözümün ucuyla ona bir bakış attığımda, bana attığı ateşli bakış karşısında kalbim hızla çarpmaya başladı.

"İşe koyul, Luke." Bilgisayar ekranından gözlerimi ayırmadan, çenemi yumruğuma dayayarak emri mırıldanıyorum.

Hızla arkasını dönüp çalışmaya başlıyor, benim bastıramadığım aptalca gülümsememi tamamen kaçırıyor.

CHAPTER Six

Luke

"Sen Finn kadar eğlenceli değilsin," diye mırıldanıyorum saatler sonra, fareyi zorla tıklarken.

Tık, tık, tık.

Alek uzun ve derin bir nefes alır. Yorgun ve benim davranışlarımdan son derece rahatsız görünüyor, bu da dudaklarımı titretir. Arkanı dönüp onun rahatsızlığını içime çekme isteğine direnerek, üzerinde çalıştığım kitap kapağındaki logoyu hareket ettirmeye devam ediyorum. Boğazımdan düşük bir inilti çıkar, koltuğuma çökerek içimde gerçek bir hayal kırıklığı belirir.

Sadece doğru yapabilmek istiyorum.

"Ne oldu, Luke?"

Gözümün ucuyla, Alek gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. Kaşları çatılmış, gerçekten endişeli görünüyor. Bilgisayar ekranıma doğru işaret ediyorum. "Kullanmamı istediğin bu logo aptalca görünüyor ve ortamı bozuyor."

Dudaklarını büzüyor, ama sanırım gülmemeye çalışıyor. "Müşteri siparişine bunu eklemiş."

Ona keskin bir bakış atıyorum. "Siparişe *sen* ekledin. Çıkarsam olmaz mı? Onsuz daha iyi görünüyor."

Alek başını salladı ve ayağa kalkarken bana uyarıcı bir bakış attı. Masasının etrafından dolaşıp üstüme dikilince, kalbim hızla çarpmaya başladı. Elleri cebinde, kaşlarını kaldırdı. "Belki de bu işin amacı budur, hmm? Yazarlar bize belirli bir vizyonla gelirler ve bizim işimiz bunu bir araya getirmektir. Bu yazar ise..."

"Yani *sen*," diye mırıldanırım.

Alek, "*Sahte müşteri*," diye vurgular, "kitap kapağına bir logo istiyor. Tasarımcı olarak sizin beğenmemeniz, bunun çöpe atılması anlamına gelmez. Onlar memnun olana kadar bunu işe yarar hale getirmenin bir yolunu bulursunuz."

Burnumu kırıştırıyorum. "Nasıl?"

Çenesini ekrana doğru uzatarak bana geri dönmemi işaret ediyor. Ekrana eğilirken, her iki yanımda duran, günah kadar seksi ön kollarıyla alanımı doldururken, ciğerlerimi hava ile dolduruyorum. Vücudundan lezzetli bir ısı yayılıyor ve maun ve siyah tik ağacının kokusu duyularımı ele geçiriyor.

Bu tanıdık koku bana ormanda yürüyüş yapmayı, kamp ateşlerini ve flanel gömlekleri hatırlatır.

O benim faremi ele geçiriyor, eli ekran üzerinde imleci yönlendirirken ben yutkunup nefesimi gizlice düzenlemeye çalışıyorum, oysa asıl yapmak istediğim şey dilimi ağzımın kenarından sarkıtıp nefes nefese kalmak.

"Bu kapak gerçekten çok güzel oluyor. Bunun için çok çalıştığını görebiliyorum. Logo ve çevresindeki metin için uygun bir yer bulduğumuzda, imzalamaya, mühürlemeye ve teslim etmeye hazır olacağız. Aferin."

Övgü ve onun yakınlığı beynimde bir şeyleri ateşliyor. Endorfinler içimde havai fişek gibi patlıyor, midemde bir sıcaklık hissediyorum. O, benim keşfetmediğim bir program hilesi gösterirken, onun gürleyen sesi beni büyülemiş durumda. Penisim şişmeye başlıyor, kanımda dolaşan uyarılma, sürtünme talep ediyor.

Koltuğumda kıpırdanıyorum, nefesim hızlanıyor. Sekiz ay boyunca, Alek'e karşı vücudumun neden bu kadar içgüdüsel tepki verdiğini merak ettikten sonra - sadece bir el sıkışma ve kısa bir tanışmadan sonra - onun yanında neden böyle hissettiğimi öğrenme fikri beynimin dürtüsel kısmını kaşındırıyor. O burada ve ben... öğrenebilirim, değil mi? Her zamanki gibi, düşüncelerim kaçak bir tren gibi hızla akıp gidiyor. Belki de bu yüzden Alek durakladığında ve uzun bir sessizlik olduğunda hemen fark etmiyorum.

"Bu... benim için mi?" Alek, artık kısık sesle mırıldanıyor.

Yukarıya bakıyorum, onun açgözlü ifadesi midemi bulandırıyor, onun bakışlarını takip ederek sertleşmiş penisime, skinny jean'imın kasık kısmına baskı yapan şişkinliğe bakıyorum. Alek'in bakışlarının ona kilitlendiğini bilmek bile, penisimin ucundan bir damla ön sıvı akmasına neden oluyor ve kalçalarımı öne doğru itme dürtüsüne direniyorum.

Konuşmak için ağzımı açtım - ne söyleyeceğimi bilmiyordum - ama fırsatı kaçırdım.

Alek boğazını temizler, geri adım atar ve o ağız sulandıran sıcaklığı da beraberinde götürür. "Bugünlük bu kadar yeter. Geri kalan gün izinli sayıl, yarın görüşürüz."

Sesi gergin ve ben ona dönünce, bana sırtını dönerek hızla arkasını çeviriyor. Sağ eli kasık bölgesinde hareket ediyor ve emin olamasam da, kendini düzelttiğini düşünüyorum.

Acaba... sertleşmiş mi? Benim yüzümden mi?

Neden bu beni heyecanlandırıyor?

"Alek?" Bir an için, elimi uzatıp gergin sırt kaslarını ve sert göğsünü okşarsam ne yapacağını merak ediyorum. Belki bu yeni keşfettiğim çekiciliği keşfetmeye cesaret edersem, ellerim daha da aşağıya inebilir. Boğazımı temizliyorum. "Ya eğer..."

"Lütfen Luke. Bu düşünceyi tamamlama," diye keser Alek, sesi kararlı ama pürüzlüdür.

Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. "Neden olmasın?"

"Ben iyi bir adam değilim." Bunu bir uyarı gibi söylüyor ve bu sözler kalbimi çarpıtıyor. "Sırf doğru olan bu diye sana direnmeyeceğim. Kurallar ya da toplumun doğru ve yanlış olarak gördüğü şeyler umurumda değil. Kendi standartlarıma göre yaşıyorum ve seni reddetmek bu standartlar arasında değil, söz veriyorum."

Nefesimi içime çekerim, sessiz odada bu ses yüksek çıkar. Alek'in nefesleri artık daha hızlıdır, omuzları sanki kendini zorlukla tutuyormuş gibi gergindir.

"Benimle flört etmek başka bir şey, ama bundan sonra ne yapacağını ve ne söyleyeceğini iyice düşünsen iyi olur. Lanet olsun, birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz. Sana yapmak istediğim şeylere hazır olduğunu sanmıyorum," diye Alek dişlerini sıkarak söylüyor.

"Ne... ne yapmak istiyorsun?" diye soruyorum çekinerek, sesim nefes nefese bir fısıltı.

"Kırk üç yaşındaki bir adamın oğlunun en iyi arkadaşına yapmak istemeyeceği ahlaksız şeyler."

Ofis kapısı sessizce çalınır, ardından Maria'nın neşeli, şarkı söyler gibi sesi duyulur. Bu ses büyüğü bozar, damarlarımda dolaşan ateşi soğuk suyla söndürür. Alek inler, ben ayağa kalkarken hala bana bakmayı reddeder.

Patronuma asılmakla ne düşünüyordum ki? Onunla birlikte olursam ve işler ters giderse, işimi kaybedebilirim. O zaman Evelyn'in rehabilitasyon masraflarını nasıl ödeyeceğim? Dünyanın en büyük hayal kırıklığı yaratan oğlu olacağım ve sonra Jax bunu öğrenecek ve...

Kapıya doğru büyük adımlarla ilerleyip kapıyı açtığımda duvarlar üzerime çökmeye başladı. Maria kapının diğer tarafında duruyordu, bir an şaşkın görüldü, sonra yüzünde endişeli bir ifade belirdi.

"Luke?"

Onu geçip, başka bir şey söylemeden koridordan koşarak binadan çıkıyorum. Arabamın kapısını açarken kulaklarımda kan uğulduyor, bacaklarım titriyor. Alnım direksiyona çarpıyor ve inliyorum.

Uzun bir süre öylece oturup, sert duruşum gevşeyene kadar olduğum yerde kalıyorum, sonra başımı kaldırıp binaya doğru bakıyorum. Alek hâlâ içeride, muhtemelen başını sallıyordur. Muhtemelen benim ne istediğini bilmeyen, sığ ve aptal bir ahmak olduğumu düşünüyordur. Ya da daha kötüsü, onunla oynadığımı düşünüyordur.

Ama sonra bugün erken saatlerde, dışlerimin arasında bir kalem tutarken onun bakışlarının bana odaklandığını hatırlıyorum. Dürüst olmak gerekirse, başka bir erkeğe ilgi duymam ilk kez olmuyor. Ama bu seferki farklı. Aramızdaki kimya, çıtırdayan bir alev gibi. Bir damla benzinle kontrol edilemez bir şekilde alev alabilir.

Birisi mutlaka yanacak ve bunun ben olmamı istemiyorum.

Ama Alek Cromwell'in direnemeyeceğim bir cazibe olduğunu zaten biliyorum. Onun veda sözlerini hatırladıkça içimden bir heyecan yükseliyor.

"Çünkü sana yapmak istediğim şeylere hazır değilsin."

Ama bu tamamen doğru değil, değil mi? Vücudum yüzde yüz hazır; bunun benim için ne anlama gelebileceğini kabul etmekte zorlanan beynim. Yine de, Alek için sadece üç gün çalıştıktan sonra, bir parçam tüm ihtiyatı bir kenara bırakıp ne olacağını görmek istiyor.

Bir ila on arasında, Caleb babasıyla yatsam ne kadar kızar?

CHAPTER Seven

Alek

"Bugün işten erken çıktın." Caleb'in hafif suçlayıcı sesi, kulağıma dayadığım cep telefonundan geliyor. Ses boğuk ve kulübün gürültüsü nedeniyle zor duyuluyor, ama oğlum beni aradığında her zaman telefonu açmaya özen gösteriyorum.

Burun kıvırıyorum. "Nerede olduğumu takip ettiğini fark etmemiştim." "Her şey yolunda mı?"

Önüme bir viski konur ve ben barmene başımı sallarım, Caleb'in sesindeki endişe içimdeki bir şeyi yumuşatır. "Neden olmasın ki?"

"Asla işten erken çıkmazsın. Orayla evli gibisin."

Ben irkilirim. O haklıdır, özellikle de Caleb büyümüş ve evden ayrılmışken. Eve dönecek kimsem yok ama yine de bunu duymak zor geliyor. Sonra aklıma bir şey gelir ve kaşlarımı çatarım. "İşten erken çıktığımı nereden bildin?"

"Şey, şey..." diye
geçiştirir. "Caleb," diye
homurdanırım.

"Luke... bahsetmiş olabilir."

Bu ilginç bilgi ilgimi çekti. Bu, Luke'un Caleb'e benden bahsettiği anlamına mı geliyor? Bu düşünceyle göğsümde bir heyecan hissettim ve onun ne söylediğini merak ettim. İki gün önce ofisteki olayı anlatmadığını varsayıyorum. Çalışanımla, ki o da oğlumun en iyi arkadaşı, neredeyse dokunacak kadar yaklaştığım olayı. Tanrım, o benim oğlum *olacak* kadar genç. Luke gerçekten istediğini düşünseydim, ben de yapardım. Beni hiçbir şey durduramazdı, sadece... Luke'un bana heteroseksüel olduğunu söylemesinin üzerinden çok zaman geçmemiştir.

Bu, libidom için her zaman talihsiz bir hatırlatma oluyor.

Onu henüz hazır olmadığı bir şeye zorlamak istemiyorum.

Ama belki de bir parçam, aramızdaki flörtöz şakalaşmayı seviyor. Belki de Luke'un benden daha fazlasını istediğini kabul etmek istemiyorum çünkü... o zaman ona gerçekte kim olduğumu göstermek zorunda kalırım, değil mi? Yaşadığım acıları düşündüğümde hala incinmiş hissettiğim yanlarım. Gerçekten beni mi istiyor, yoksa sadece dünyanın geri kalanının gördüğü Alek'i mi?

"Baba?"

Caleb'in sesi beni düşüncelerimden sıyrıp gerçeğe döndürdü. "Oh, pardon, ne?"

"Peki... neden erken çıktın? Her şey yolunda, değil mi?"

Çünkü en iyi arkadaşını masamın üzerine yatırıp onu unutulmaz bir şekilde sikmek istedim, *muhtemelen* doğru cevap bu değildir.

Öksürüyorum. "Yapmam gereken bazı işler vardı. Beni aramanın tek nedeni bu mu?"

"Şey, şey..." Caleb, yüksek tonda "şey" kelimesini uzatarak bana bir şey söyleyeceğini ima ediyor. Daha spesifik olarak, benden bir şey isteyecek.

Ona *bu kadar kolaylık* göstermek istemediğim için, içimdeki sevgiyi görmezden gelerek iç çekiyorum. Sonuçta, ikimiz de onun benden istediği her şeyi alacağını biliyoruz. "Ne istiyorsun?"

"Espresso makinem bozuldu demiştim, hatırladın mı?"

"Televizyonumla aynı fiyata aldığın o pahalı makine mi?" diye soruyorum kuru bir sesle. Caleb burnunu çeker. "Her kuruşuna değdi."

Gözlerimi devirdim. "Dur tahmin edeyim. Bana geri ödeyeceksin, değil mi?"

"Tabii ki! Ama biliyorsun, öğrenci borçları altında boğuluyorum. O kadar parayı biriktirmek aylarımı alır ve günlük kahve ihtiyacımı karşılamam lazım!"

Sırıtiyorum. "Linki bana gönder."

Birkaç saniye sonra, telefonuma bir mesaj geldi. Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp Caleb'in gönderdiği bağlantıya tıkladım. Daha önce kullandığım hiçbir kahve makinesine benzeyen paslanmaz çelik makinenin fiyatını görünce gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Fiyatın çok yüksek olacağını biliyordum, ama yine de fiyat etiketi beni şok etti.

"Dalga mı geçiyorsun? Bu kahve makinesi beş yüz dolar!"

"Dört yüz doksan dokuz dolar doksan dokuz sent," diye düzeltir Caleb.

"Teşekkürler, açıklığa kavuşturduğun için," diye mırıldanıyorum.

Benim alaycı tavrımı görmezden gelen Caleb, bu kahve makinesinin diğer kahve makinelerine göre üstün olduğu yönleri sıralamaya devam ediyor. Sanki soğuk demleme veya köpürtücü nedir biliyor muyum gibi. Sonra "damla kahve" ve "otomatik kalibrasyon" gibi terimler kullanmaya başlıyor.

Burun köprümü sıkıştırarak yavaşça nefes veriyorum. "Oğlum, sana yardım etmek istemediğimi biliyorsun ama... kahve gerçekten bir ihtiyaç değil, biliyorsun değil mi?"

Caleb, sanki tamamen mantıklı bir şey söylemişim gibi, gerçekten şok olmuş gibi nefesini keser.

Sonra hat kesildi.

Sessizce gülerim ve başımı sallarım, son sözlerinin şokunu atlatır atlatmaz beni geri arayacağını çok iyi bilerek.

Sonunda telefonumu cebime koyup, kalabalık kulübü gözden geçirip eve gitmeyi mi düşünmeliyim diye merak ediyorum. İki gün boyunca ofisimde yer kaplayan ağız sulandıran cazibeyi izledikten sonra, belki de birikmiş enerjimin bir kısmını boşaltmam gerektiğini düşünmüştüm. Bar çok kalabalık olmasa da dans pisti öyle. Dans eden bedenlerle, partnerleriyle gelenlerle ve yalnız gelenlerle dolu. Muhtemelen istekli bir partner ve geceyi geçirebileceğim bir otel bulabilirdim... ama asıl istediğim bu değil, değil mi?

Hayır, bu gece biraz daha spesifik bir şey istiyorum.

Sarışın, ince, yeşil gözlü, masumiyet, heves ve... yaramazlığın mükemmel bir karışımı olan bir insan.

Eğer dilimi onun...

Gözlerimi kırıştıırıp, düşüncelerimin şu anki sahibi kapıdan içeri girerken bir kez daha bakıyorum. Açık yeşil bir gömlek ve uyluklarının her bir santimini ortaya çıkaran gri skinny jean giyiyor. Saçları geriye doğru toplanmış, yüzünü tamamen görebiliyorum. Gözlerini kırıştıırıyor, uzun kirpikleri etrafına bakarken titriyor.

Gülümserim, belki de burada kalmaya karar veririm. Sonuçta, burası yeniden ilginç hale geldi.

CHAPTER *Eight*

Luke

■

Jax: Gelecek cuma günü yıllık balık tutma gezimiz hala geçerli mi?

■

■

Jax: İstersen oda arkadaşını da davet edebilirsin.

■

Jax'ın, sözde "oda arkadaşım"la olan ilişkimizi anlamaya yönelik bir başka açık imasını engellediğim için içimdeki gerginliği bıraktım. Evelyn hayatıma geri döndüğünden beri hayatımın nasıl bir yalanlar yığını haline geldiğinin bir başka klasik örneği olarak, ona oda arkadaşımın ziyaretçileri sevmeyen huysuz bir yaşlı adam olduğunu söyledim.

En iyi ihtimalle, Jax'ın uğramasını engellemek için uydurulmuş zayıf bir yalan. İzlerimi örtbas etmek için yalanlar ağımda sürekli daha karmaşık hikayeler uydurmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Ve bazen bu suçluluk duygusu beni çok zorluyor. Roller tersine dönseydi ve Jax'ın annemin varlığını benden sakladığını öğrenseydim, bu ihanet beni derinden yarardı.

Arkamdan eski kız arkadaşımın yatmasından daha derin bir yara olurdu — geçmişte kaldı ama yine de.

Bir sonraki kasaba olan Crestwood Heights'ta eşcinsel dostu bir kulübe girerken düşüncelerime dalmış durumdayım — merakımı gidermek için, diye kendime söylüyorum — neredeyse boş olan bara doğru ilerlerken gergin olmayı unutuyorum. Çarşamba günü ofisteki olaydan beri Alek mesafesini korumaya ve kapıyı çoğunlukla açık bırakmaya özen gösteriyor. Bunun arkasındaki düşünceyi takdir etsem de, bir yanımdan nefret ediyor. Ama iki gün süren ateşli bakışlar, nefesini tutmalar ve *neredeyse* benimkine degecek kadar yaklaşan güçlü eller beni gerginleştiriyor.

"Ne alırsınız?"

Kibar ama burunlu ses düşüncelerimi keser ve uzun boylu, sarı saçlı bir barmenin gözlerine bakarım. Bana dostça bir gülümseme atıyor. Yakışıklı ama Alek değil. Selam vermek için çenemi kaldırıp özel menüye bakmaya başlarım.

"Bana musluktan ne varsa verin," diyorum

ona. "Hemen geliyor."

Birkaç saniye içinde, ağzına kadar kehribar rengi bir içecek dolu şeffaf bir bardak önüme konur. Elimi bardağın etrafına dolayarak, soğuk sıvı boğazımdan aşağı akarken kulübü gözlemlerim

Neredeyse diğer tüm kulüpler gibi görünüyor: yanıp sönen stroboskop ışıklarıyla aydınlatılmış devasa bir dans pisti, tavandaki hoparlörlerden çalan gürültülü müzik ve mekanın dört bir yanına dağılmış yuvarlak masalar. Ama barın üzerinde "Aşk Aşk'tır" yazan gökkuşağı renkli bir neon tabela var.

Ve bir avuç eşcinsel çift, dünyayı umursamadan birbirlerine sürtünüyor. Alek ile öyle dans etmek nasıl olurdu acaba?

"Ya gerçekten farkında değilsin ya da gözlerini kontrol ettirmelisin."

Geri dönen, aşırı derecede kendini beğenmiş barmene bakarak kaşlarımı çatıttım. "Ne?"

Barın üzerine dirseğini dayayarak bana komplo kurar gibi sırıttı. "Şuradaki adam beş dakikadır gözleriyle seni sikiyor dostum."

Barmen başını barın diğer ucuna doğru eğdiğinde, bakışlarım o yöne kaydı. Kalbim durdu, sanki hain bir organ gibi mideye düştü. Alek dudaklarına bir bardak viski götürdüğünde, kalbim deli gibi çarpmaya başladı ve ağzım birden kurudu. Yutkundüğünde adem elması aşağı indi, ama o rahatsız edici buz gibi mavi gözlerini benden ayırmadı.

Barmen kendi kendine kıkırdar, uzaklaşırken fısıldayarak bir melodi ıslık çalar. Onu görmezden gelirim, gözlerim Alek'e sabitlenmiştir, o da bakışlarını benden ayırmaz. Başparmağıyla alt dudağını okşar, keskin bakışlarını benden ayırmaz. Bu bakışta bu gece farklı bir şey var, neredeyse... açgözlü bir nitelik. Etrafımdaki her şeyi filtreler, çevrem beyaz gürültüye dönüşür, sanki dünyada sadece ikimiz varmışız gibi.

Alt dudağımı dişlerimle ısıırıyorum, sıcak, parıldayan bir dalga... *bir şey* kasıklarımda sıkıca kıvrılıyor.

Bu, sikimi canlandırıyor ve başka bir erkekle, Alek gibi bir erkekle birlikte olmanın ne anlama geleceğini hayal etmeye başlıyorum. Eminim dudakları benimkine karşı sert, boyun eğmez ve hakimiyetçi olurdu. Ellerimi onun sert vücudunda gezdirmek hoşuma gider miydi? Eğer istersem, nasıl emilmeyi sevdiğini bana gösterir miydi? Onun yüzünün zevkten kıvrıldığı, benim ise onun sikini ağzıma aldığım, ellerinin beni onun sikinin üzerinde yukarı aşağı yönlendirdiği zihinsel görüntüsü sikimi kalınlaştırıyor.

Gözlerini benden ayırmadan, Alek barmene işaret eder. Yavaşça yürürken, dinlerken daha da yaklaşır. Barmen bir kez başını sallar, sonra uzaklaşır ve en üst raftaki bir şişe viski alır. Bardağa az miktarda viski döker, önüme bir peçete koyar ve içkiyi üzerine yerleştirir.

Göz kırptı. "Beyefendiden."

Onun bir beyefendi olduğundan emin değilim, ama tamam.

Bardağa uzanmadan önce derin ve güçlendirici bir nefes alıyorum. Dudaklarım bardağın pürüzsüz kenarına değdiğinde elim hafifçe titriyor. Küçük, çekingен bir yudum alıyorum ve yutaklarımdan aşağı doğru yanarken öksürüyorum. Gözlerim yaşlı olmasına rağmen, Alek'in dudaklarında belirgin bir eğlence gördüğümü fark ediyorum.

Ona orta parmağımı gösterdiğimde, omuzları sessiz bir kahkaha ile titrer.

Bir an düşündükten sonra ayağa kalkar ve içkisiyle barın benim bulunduğum tarafına doğru ilerlemeye başlar. Bana her adımda yaklaştıkça nabzım hızlanır. Sonunda yanıma geldiğinde, kalbim patlamak üzeredir.

Viskiyi barın pürüzsüz yüzeyine koyduktan sonra yanıma oturur ve gözlerinde alaycı bir ışıltıyla bana döner. "Seni burada görmek ilginç."

Ona sert bir bakış attım. "Siktir git."

"Patronuna böyle mi konuşulur?" diye düşünür. Dudaklarının alaycı kıvrımı, onun alınmadığını gösteriyor.

"Şu anda benim patronum değilsin," diye meydan okurcasına mırıldandım.

Alek'in gözleri kararır. "Hayır, değilim..." Parmaklarıyla barın pürüzsüz yüzeyine hafifçe vurur. "Merak ettiğini neden itiraf etmiyorsun?"

Gözlerimi kırptırıyorum, "*meraklı*" kelimesini söylediğinde sesindeki şehvetli mırıldanmaya titremeye karşı zar zor direniyorum. "Ben... meraklıyım."

Alek dudakları aralık, bana bakıyor.

Evet, ben de bunu beklemiyordum. Ama dürüstlük kazanır, sanırım.

"Sen..." diye başlar, dudaklarını yalarken sözünü keser ve ağzından çıkmak üzere olan şeyi yeniden düşünür gibi görünür. Büyülenmiş ve kendimi tutamayan bir şekilde, ona daha yakın eğilirim. Alek'in gözleri, uyluklarım onun uyluklarına değdiğinde genişler ve ben hemen

geri çekilmedim. "Başka bir erkekle dans etmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek ister misin, Luke?"

Gözlerim dans pistine kayıyor. "Yani... birlikte mi?"

Tabii ki, Kaptan Bariz.

"Tabii ki bunun bir anlamı olmak zorunda değil," diye ekliyor.

Omuz silkiyorum, sanki kalbim boğazıma çıkmamış gibi, rahat davranmaya çalışıyorum. Ona daha önce buraya geldiğimi ve o gece de onu düşündüğümü söylememeye karar veriyorum. "Tabii."

Gözleri zevkle parladığında, onu bir şekilde mutlu ettiğimi bilmek içimi heyecanlandırıyor. Onu dans pistine kadar takip ediyorum, gözlerim onun geniş omuzlarının ve sıkı kalçalarının arkasına sabitlenmiş durumda. Kulüpte her zamanki beyaz, uzun kollu iş kıyafetini giydiğini ama bir şekilde ortama uyum sağlayarak bunu başardığını fark edince gülümsüyorum. Gri skinny jean ve açık yeşil gömlek giymiş olarak onun yanında dans eden ben, ne kadar uyumsuz bir çift olacağız.

Dans pistinin ortasına geldiğimizde, vücudumun her santimetresinde bas sesini hissedebiliyorum. Alek bana dönerek kalçalarımı kavıyor ve sırtım göğsüne yapışana kadar beni döndürüyor. Vücudunun ısını, her santimetresinin bana bastırdığını hissedince nefesim kesildi. Elleri kalçalarımı buldu, beni sahiplenircesine sıkıca tuttu ve beni bir sıcaklık dalgasıyla şok etti.

"Bu şekilde iyi mi?" diye kulağıma

fısıldadı. Ben de başımı salladım.

"Kelimelerini kullan. Onlara sahip olduğunu biliyorum," diye alay ediyor, sıcak nefesi kulağımı okşayarak beni titretiyor.

"E-evet."

Elini kalçama sertçe bastırıyor. "Eğer fikrin değişirse bana haber ver."

Bunu fazla düşünme fırsatı bulamadan, Alek'in elleri nazikçe bileklerimi kavrar ve boynuna dolanana kadar geriye doğru yönlendirir. Sonra tekrar belime dönerler, kalçaları kıcıma şehvetli bir şekilde sürtünür. İçgüdüsel olarak geri itiyorum ve farkına varmadan, müziğe, vücutlarımızın yuvarlanan ve sürtünen hareketlerine kapılıyoruz.

Sert bir şişkinlik kıcımların kıvrımını okşuyor, inlerken göz kapaklarım titriyor.

"Seninle ne yapıyorum bilmiyorum, ama durmak istemiyorum," diye kulağıma fısıldıyor, itirafı savunmasızlık ve şehvetin tuhaf bir karışımı. Nedense, ne demek istediğini tam olarak anlıyorum, çünkü ben de öyle hissediyorum. Ne olursa olsun buna teslim olma isteği - sonuçları ve bu süreçte incinebilecek insanları umursamadan.

Sürekli efor sarf etmekten yüzüm kızarıyor, ensemde ter damlaları oluşuyor. Yine de dans etmeye devam ediyoruz. Alek, kalçamı geriye doğru itip kalın ereksiyonunun üzerinde sürtündüğümde inliyor. Vücudunun benimkine bastırılması, dikkatinin sanki burada tek kişi benmişim gibi bana odaklanması bağımlılık yapıyor.

Ya da en azından önemli olan tek kişiymişim gibi.

Başımı geriye eğdiğimde, Alek bana bakıyor, gözleri neşeye çok benzeyen bir şey ile parlıyor. Nefesim kesiliyor ve bana güzel bir gülümseme attığında, bakışlarım dudaklarına odaklanıyor.

Kollarında sıkışıp kalmışken, beni saran bu baş döndürücü his, daha önce neden bu kadar korktuğumu merak etmeme neden oluyor. Alek'i öpmek dünyamı alt üst edecektir eminim. Dudaklarının benimkine değdiğini düşünmek kalbimin hızlanmasına ve başımın dönmesine neden oluyor, parmaklarım onun tenine hafifçe batıyor. O anda, onların nasıl bir his olduğunu bilmeden bir gece daha geçirmek istemediğime karar veriyorum.

Ve denemeye karar veriyorum.

Uzanıp dudaklarımla onun dudaklarına dokunuyorum. Ama o bana karşılık vermiyor. Bütün vücudu donuyor, düzensiz nefes alıp verme sesi aramızda yankılanıyor. O geri çekilirken midem düğümleniyor, yüzünde şok ifadesi ile elini saçlarına götürüyor.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar.

Rahatsız bir şekilde yerimden kıpırdanıyorum. "Kahretsin. Ortamı yanlış mı değerlendirdim?"

"Hayır, ama..." Gözlerini kaçırır, yüzünde acı dolu bir ifade belirir. "Bunu yapamayız."

"Neden?"

"Çünkü ben..." İçini çeker, sonra elini kaldırır. "Tuvalete gidiyorum."

Topuklarını döndürür, uzun adımlarla yürür ve silueti, parlak kırmızı neon tuvalet tabelasının altındaki karanlık koridorda kaybolur.

"Siktir!" diye tısladım, topuklarımın üzerinde sallanarak zihnimde sertleşmiş penisimin sönmesini diledim. Görünüşe göre, aşağılayıcı bir reddedilme bile onu caydırmaya yetmiyordu.

Ama hayır... O beni istiyordu. Bunu biliyorum çünkü kıcımda hissettim. Öyleyse neden beni reddetti? İçimde bir hayal kırıklığı kaynağı oluşurken inlerim ve onun kaybolduğu yöne doğru yürümeye başlarım. Belki de onu rahat bırakmalı, konuyu kapatmalı ve bu küçük talihsizlik hiç olmamış gibi davranmalıyım. Ama beynimin aceleci, dürtüsel kısmı devreye girmiştir. Ve cevapları alana kadar rahat vermeyecektir.

Loş koridorun sonuna kadar yürür, kapalı tuvalet kapısını geçer ve duvara yaslanırım. Kapı açıldığında Alek beni hemen fark etmez ve tekrar dans pistine doğru yürümeye başlar. Issız koridorun yarı mahremiyetinden çıkmadan önce dikkatini çekmek için harekete geçerim. Dirseklerinden tutup, *malzeme odası* yazan kapıya doğru çekmeye çalışırım.

Vücudu titreyerek, hırçın bir ses çıkarır. Ben kaçacak zaman bulamadan, dönerek gömleğimi kavrar ve beni geriye doğru iter. Sırtım duvara o kadar sert çarpar ki, utanç verici bir şekilde yüksek *sesle inlerim*.

Alek, beni tanıdığını fark etmeden birkaç saniye önce ön kolunu boğazıma dayadı. Gözlerini kırıştırdı, ağzı öfke ve inanamama karışımı bir ifadeyle açık kaldı.

"Sakin ol dostum. Benim," diye nefes nefese söylüyorum.

"Neden karanlık bir koridorda birinin arkasına gizlice yaklaşasın ki? Seni... *incitebilirdim*." *İncitmek* kelimesini sanki tadı acıymış gibi tükürüyor.

"Evet, şimdi anlıyorum ki bu iyi bir fikir değildi," diyorum kuru bir sesle, kalbim bir sinek kuşunun kanatları gibi çarpıyor.

Ben savaşçı değil, aşığım.

Alek homurdanarak başını sallar, gözleri malzeme dolabına doğru kayar. Ön kolu boynumdan uzaklaşıp eli omzuma konduğunda itiraz etmem. Beni

bir kukla gibi dolaştırmasına izin veriyorum, beni dolaba doğru sürüklüyor. Kapıyı açıyor ve beni hiç nazik davranmadan içeri itiyor. Kapı arkamızda kapanıyor ve karanlık bizi sarıyor.

Alek içinden küfürler eder ve ben, ışık anahtarını bulmak için duvarda parmaklarını gezdirdiğini belli belirsiz fark ederim. Anahtarı bulur ve başımızın üzerindeki küçük bir ampul odayı aydınlatır. Temel olarak temizlik malzemeleri dolabı olan odanın köşesinde gölgeler hâlâ dans etmektedir. İçerisi, sıra sıra dizilmiş temizlik malzemeleriyle dolu bir bahçe kulübesinden daha büyük değildir.

İnce dudakları ve kabarık göğsüyle bana döner, yüzünde onaylamama ifadesi vardır. Finn'in birkaç gün önce bahsettiği sözde "seksi baba havası" tam anlamıyla ortadadır. İki saniye sonra kot pantolonumu indirip çıplak kıkırmı tokatlayacakmış gibi görünüyor.

Siktir, bu çok seksi bir fantezi.

Sapık fantezilerimde on üzerinden on puan alır.

"Senin neyin var lan?" diye bağıyor.

"Bu çok zor bir soru ve pek çok cevap var," diye mırıldanıyorum.

O, hiç de eğlenceli bulmamış gibi kaşlarını çatıyor.

Boynumu ovuşturuyorum, gözlerimi kaçıtırırken yanaklarım kızarıyor.

"Neden bana karşılık vermedin?"

Alek elini yüzüne götürür, omuzları gevşer. "Bu yüzden mi bana saldırma ihtiyacı hissettin?"

Kollarımı kavuşturuyorum. "Beni istediğini açıkça belli ettin, ama beni iki kez reddettin."

Çenesini sıkıyor. "Aceleci bir şey yapıp sonra pişman olmamanı sağlamaya çalışıyorum."

"Bunu karar vermek bana düşmez mi?"

İnanmaz bir şekilde güldü. "Erkeklerden hoşlandığını bile kabul etmeye hazır değilsin, neden başka bir şeye hazır olduğuna inanayım ki?"

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Ben diğer erkeklerden hoşlanırım. İşte bu kadar. Bu yeterli mi, yoksa *senden* de hoşlandığımı itiraf etmem mi gerekiyor? Senin saçmaladığını düşünmeye başlıyorum. Belki de benimle ne yapacağını bile bilmiyorsundur."

Göz bebekleri kararır, gözleri benim meydan okumama karşı kısılr. O hesaplı bir adım atarken, nabzım boynumda çılgınca atmaya başlar.

"Dikkatli ol, Luke. Ne istediğini bilmiyorsun."

O zaman onun alanını dolduruyorum, nefesim hızlanırken kalbim gergin bir staccato ritmiyle atıyor. Boğazından tehditkar bir gürültü çıkıyor, dudakları sanki hırlamak istercesine geri çekiliyor. Ama onun alanını doldurana kadar durmuyorum, alınlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşıyoruz.

"Geri çekil," diye uyarıyor.

Ben de onun direncini kırmaya yetecek iki kelimeyi söylüyorum. "Beni zorla."

Bu gece ikinci kez duvara çarpılmadan önce hiçbir uyarı almadım. Ama bu sefer, içimden bir heyecan dalgası geçti. Alek homurdanarak boynumun arkasını kavradı ve ağzını ağızıma bastırdı. Sert dudakları beni morartacak kadar güçlü öptü, vücudu gerginlikle titriyordu, parmakları ise başımın arkasını acı verecek kadar sertçe kavradı. Sanki ona borcum varmış da ödetiyormuş gibi beni öptü.

Ama bununla yetinmiyor.

Karnımda bir sıcaklık hissediyorum ve o kalçalarıyla kasıklarımın bastırırken ağızına inliyorum. Bana sürtünüyor, ereksiyonu benimkine sürtünüyor. Dili dudaklarımdan kenarlarına küçük hareketlerle dokunuyor, ağızım onun için açıldığında ağızımdaki ılgılığın yutuyor. O beni duvara doğru itip sürtünürken, dili aynı ritimle ağızıma girip çıkarken, tüm dünyam ekseni etrafında dönüyor.

"Alek, lütfen."

"Ne istiyorsun?" diye mırıldanıyor ağızıma.

"Daha fazlasını istiyorum... Bana dokunmanı istiyorum," diye itiraf ediyorum, parmaklarımdan gömleğinin kumaşını o kadar sıkı tutuyor ki, parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Hareketleri kesik kesik oluyor ve düzensiz bir nefes alıyor. İki elimi de tutup, avuç içleri duvara bakacak şekilde duvara bastırıyor.

"Bir kez olsun talimatları uygulayabildiğini göster, ellerini burada tut, ben de seni çok mutlu edeceğim."

Kafamı sallıyorum, muhtemelen biraz fazla hevesli görünüyorum ama siktir et.

"Ve bu gece kulüpte olan her şey kulüpte kalacak," diye ekledi.

"Tamam."

Onun bir sonraki hareketi beni şaşırtır. Onun, tabiri caizse, doğrudan ana yemeğe geçmesini, ellerini pantolonuma sokup penisimi kavramasını bekliyorum. Ama bunun yerine, elini saçlarıma geçiriyor. Bu gece saçlarım gevşek bir topuz halinde bağlanmış, ama o saç bağımlı çıkıyor, ta ki koyu sarı saçlarım omuzlarıma dökülene kadar. Elini saçlarımın arasında gezdirip bir avuç dolusu saçımı kavrarken bana attığı açgözlü bakış beni titretir.

Beni tekrar öper, dilini ağızımın tavanına değdirerek derin ve uzun bir öpücük verir. Sonra saçımı tutarak boynumu yana doğru eğirir ve hassas cildimi emmek için boynumu ortaya çıkarır. O boynumdan aşağıya, köprücük kemiğime doğru ilerlerken, hızlıca öpücükler kondurarak, ben neredeyse duvara eriyip gidiyorum. Saçımı tutan elini bırakıp, elleri gömleğimin altına kayıyor, karın kaslarım boyunca kayarken boğazından bir uğultu çıkıyor ve göğüs kaslarıma ulaşıyor.

Başparmakları meme uçlarımı okşarken, eğilip dilini meme uçlarımla çevresinde gezdirirken iniliyorum. Başım duvara çarpıyor, göz kapaklarım bu hisle titriyor. Kalçalarım öne doğru çıkıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, sikim kotumun fermuarını zorluyor.

O alçakça gülüyor, piç kurusu meme uçlarıma saldırmaya devam ederken elleriyle kalçalarımı kavrayıp yoğurmaya başlıyor. Dizlerinin üzerine çöküyor, kot pantolonumun bel kısmına ulaşana kadar karın kaslarımı ısırarak öpüyor. Pembe dili dışarı çıkıyor, kotla kaplı şişkinliği bir çizgi halinde yalıyor.

Nefesim kesilir, tırnaklarım arkamdaki duvara batar. "Lütfen bana dokun," diye sızlanırım. "Dokun bana, dokun bana..."

Eğer o lanet sikime ellerini koysa, şu anda kendi büyükannemi bile tekmelerdim ve hiç vicdan azabı duymazdım.

"Çok sabırsızsın," diyor, sesinde açıkça eğlence var. "Her zaman bu kadar muhtaç mısın?"

Cevap düşünmek zorunda kalmamak için, elleri kotumun fermuarının üzerine konduğunda kurtuluyorum. Pantolonum ve boxerim tek bir hızlı hareketle aşağı çekiliyor, sert sikim havaya çıkıyor. Ön sıvı genişlemiş başından sızıyor ve onun aç gözleri onu içiyor.

"Çok güzel, tatlım."

O, parmağını zonklayan penisimin üzerinde yukarı aşağı gezdirirken, penisim titriyor. Boğazımdan düşük, sessiz bir çığlık çıkıyor. Kimse penisimi *güzel* dememişti. Ona inanmadığımı bilmiyorum, ama yine de içimden bir sıcaklık yükseliyor. Eli penisimi kavrayıp pompalamaya başladığında, neredeyse kendimi kaybediyordum.

Yumuşak ellere ve çekingen tutuşlara alışkınım, bu yüzden onun büyük, sert eli sikimi sıkıca sıktığında boğazımdan bir inilti kaçıyor. Kasıklarımda sıcak bir baskı oluşuyor ve aşağıya baktığımda, erkekçe elin sikimi yukarı aşağı hareket ettiğini görünce dudaklarım açılıyor. Sonra öne eğiliyor, gözleri bana kilitlenmiş halde sikimi yalıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldarım. "Evet, evet, evet..."

Penisim onun sıcak, ıslak ağzının içinde kaybolur, o emirken dili hassas alt kısmı boyunca dönüyor. Zevkin çılgın sisine batıyorum, orgazmımı kovalarken kalçalarım öne doğru çıkıyor.

Keşke ona dokunabilseydim.

Ağzı ıslak bir sesle penisimden ayrılır. "Delikle oynamama izin verecek misin?" diye mırıldanır.

"Tanrım, evet. Bunu denemek istiyorum." O sırtıyor. "Çok heveslisin."

"Parmağını içime sok."

Elini sikime vurduğunda, çığlığım şok ve zevkin karışımıydı.

"Ağzı bozuk bir velet gibi davranma," diye uyarıyor beni. "Durmamı ya da yavaşlamamı söylemediğin sürece, burada yetki sende değil."

Siktir.

"Öyle konuşmayı kes, yoksa boşalacağım," diye mırıldanıyorum.

Gözleri şaşkınlıkla parlar, sonra dudakları memnuniyetle hafifçe kıvrılır. Sonra elleri kemerine gider ve yavaşça kemeri açar. Kalın, iri ereksiyonu serbest kaldığında, şişmiş damarlarına ve ucundan sızan ön sıvıya bakarım. Boyu benimkiyle yaklaşık aynı, ama *daha kalın*.

Kahretsın. Seks mi yapacağız? İçimde o şeyi yapmaya hazır olduğumdan emin değilim.

içime almaya hazır olduğumdan emin değilim.

Yüzümde gördüğü şey gözlerini yumuşatıyor. "Rahat ol. Bunu yapmayacağız."

"Oh." Hem rahatladım hem de hayal kırıklığına uğradım.

Elini aşağı doğru kaydırırken yüzündeki ifade yine yumuşadı, göz kapakları titreyerek kendini tabandan kavradı. "Kayganlaştıracım yok, o yüzden doğaçlama yapmamız gerekecek."

Burnumu kırıstırıyorum ve onun yanıtı karanlık bir kahkaha. "Ne?" diyorum.

Onun büyük parmakları, ucundan sızan ön sıvıyı yukarı doğru sıyırdığında, ne demek istediği anlaşılır ve tüm vücudum bir cehenneme dönüşür. Sızlanarak, davetkar bir şekilde bacaklarımı hevesle açarım. Alek'in kendi ön sıvısını kayganlaştıracı olarak kullanması ve bir parçası içimde olması fikri neden bu kadar tahrik edici?

Kıçımın arasına kaygan parmaklarını ilk kez soktuğunda, parmağı deliğimin etrafında nazikçe daireler çizdiğinde inlerim.

"Rahatla," diye beni sakinleştirir. "Düşünme, sadece hisset."

Gözlerimi kapatıp, bu tuhaf duyguya odaklanıyorum. Kirli ve yanlış bir his, sanki gün ışığında yapılmaması gereken yasak bir şey gibi. Ve bu... garip bir şekilde zevkli.

Yanlış ya da kirli değil.

Doğru.

"İşte böyle," diye mırıldanıyor.

Zevkin içinde kayboluyorum, deliğimin çevresi şaşırtıcı derecede hassas. Sıcak ağızı tekrar penisimi sarıyor, emip yalarken eli tabanını kavlıyor. Etrafında inliyor ve ısrarcı parmakları ovmaya ve daireler çizmeye devam ederken ben de küçük inlemeler çıkarıyorum. Garip, yeni dokunuşa kendimi bırakıyorum, kaslarım testislerimin her ağırlı zonklamasında jöleye dönüşüyor. Anlamını bile bilmediğim sesler çıkarıyorum.

"Uggh."

Alek'in parmağının ucu sonunda içeri girer ve ben onun adını haykırarak gözlerimi açarım. Parmağını eklemine kadar kaydırır, bu hareket hem hafif bir yanma hissi verir hem de yetersiz kalır. Kalçalarım sallanmaya devam ederken parmağı içime girip çıkar. Ağız benim sikimden kayarken protesto eden bir ses çıkarırım.

"Bir tane daha alabilir misin?" diye sorar Alek, sesi boğuk ve göz bebekleri şehvetle büyümüş.

Çılgınca başımı sallarım. "Lütfen."

O sırtıyor. "Demek ki, terbiyen var." "Alek, lütfen."

Daha fazla ön sıvısını topladıktan sonra, ağzı penisime geri döner ve başka bir parmağını içeri sokar. Yanma hissine karşı tıslarım ama zevk artmaya devam edince çabucak rahatlarım. İlerken testislerim gerilir ve uyluklarım titremeye başlar. Çok yaklaştım ama ihtiyacım var... "Şu haline bak," diye mırıldanır Alek. "Ne uslu bir çocuksun, parmaklarımı kabul ediyorsun

parmaklarımı alıyorsun."

"Lanet... siktir... lanet olsun."

Beynim çılgına dönüyor, endorfinler sinir sistemimi aydınlatıyor ve kontrolü kaybediyor. Nefes nefese kalırken ağzım açık kalıyor, beynim bu sisli pusun içine batıyor ve sonsuz, mutluluk verici bir zevkten başka hiçbir şey hissetmiyorum. O anlarda, onun kuklası oluyorum. İsteddiği gibi oynayabileceği bir kukla.

"Gerçekten iyi olacaksın ve benim için boşalacaksın, değil mi?"

Alek'in ağzı, orgazmım beni vururken tekrar benim penise geri dönüyor. Nefesimi kesen bir şiddetle bana çarpıyor, boğazım kısılırken çığlık atıyorum ve ağzının içine boşalıyorum. Ona verdiğim her damlayı yutuyor, hislerim çok yoğunlaştığında parmakları ve ağzı beni serbest bırakıyor.

Duvara yaslanıyorum, zihnim mutlulukla boşalmış durumda. Uzuvarım ağırlıksız gibi ve şu anda duvara yaslanmasaydım, yerde bir yığın yapışkan madde olacağıma eminim.

Alek kendi sikini çekmeye başladığında, kemiksiz ve mest olmuş bir halde nefes nefese kalıyorum. Kırmızı, öfkeli sik başı, pompalarken sıkı yumruğunun içinde kayboluyor. Hala önümde diz çökmüş, beni yutmak istercesine bana bakıyor. Dürtüyle, kendi dizlerimin üzerine çöküyorum ve gömleğimi kaldırıp karın kaslarımı ortaya çıkarıyorum.

"Üzerime boşal," diyorum nefes nefese.

Ben yaklaşırken, o homurdanıyor ve gözleri fal taşı gibi açılıyor. Birkaç saniye içinde, onun sert inlemeleri küçük odada yankılanırken, penisi titriyor ve karnıma boşalıyor. Aşağıya bakıyorum, penisim

. Yaptığımız dağınıklığa rağmen, onun menisinin kaslarımın girintilerine kaymasını görmek hoşuma gidiyor.

Bu bana... sahip olunduğumu hissettiriyor. Ele geçirilmiş, ama mümkün olan en iyi şekilde.

Fazla düşünmeden, yapışkan pisliği işaret parmağımla silip ağzıma götürdüm. Parmağım dudaklarımın arkasında kaybolduğunda Alek küfretti, tuz ve misk kokusu damak tadımı kapladı. Daha fazlasını almak için eğildiğimde Alek inledi.

"Tanrı aşkına, yaşlı adama biraz rahat ver. Beni öldüreceksin."

Kıkırdayarak gömleğimi tekrar aşağı indirdim. Yüzündeki memnun ifadeyi görünce yanaklarım kızardı. "Sen yaşlı değilsin."

Tek cevabı, burun kıvrarak gülmek olur.

İkimiz de titrek bacaklarla ayağa kalkar, yumuşak penislerimizi pantolonlarımızın içine sokar ve kıyafetlerimizi düzeltiriz. Alek raflardan birinde saklanmış kağıt havlular bulur ve plastik ambalajı yırtarak spermleri temizleyebilmemiz için açar.

Aklım yeni olasılıklarla doluyken, o sessiz ve dalgın hale gelir. Çenesinin gerginliği ve gözlerime bakmayı reddetmesi hoşuma gitmiyor.

Burada tereddüt eden ben olmamalı mıyım? Ayrıca, benim için pişman olmasını da istemiyorum.

"Bu bir daha olmamalı," diyor sonunda.

İstem dışı bir iç çekişle, hayal kırıklığı içimde kurşun gibi ağırlaşıyor. "Bunu daha önce de söyledin, ama neden tek seferlik olması gerekiyor?"

Bana keskin bir bakış attı. "Çünkü ben senin patronum. Sana karşı otorite konumundayım ve seninle yatmak etik değil."

"Bu, seni malzeme odasında parmaklamaktan alıkoymadı," diye kuru bir şekilde mırıldanıyorum. "Kendi standartlarına göre yaşamaya ne oldu?"

Gözlerini devirir. "Az önce parmaklarımın ve ağzımın arasında parçalanan biri için, şu anda çok fazla tavır takınıyorsun."

"Öyleyse, öylece gidiyor musun?" diye homurdanırım.

Kapıya doğru dönerek, omzunun üzerinden bana seslenir. "Evet, Luke. Kulüpte tek seferlik bir şey yapmak başka, ama düzenli olarak sevişmek

tamamen farklı bir şey."

"Benim söyleyeceklerimi dinlemeden ikimiz adına karar mı vereceksin? Her zaman bu kadar kontrolcü müsün?"

Kaşlarını kaldırarak bana dönüyor. "Birkaç dakika önce benim *kontrolcü* olduğum konusunda hiçbir şikayet duymadım."

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam. Neyse ne."

Kaşlarını çattı. "İyi olacak mısın?"

Onun reddetmesinden dolayı sinirli olmama ve somurtmak istememe rağmen, ona defalarca iyi olduğumu söylüyorum. Kaşlarının arasında bir çizgi beliriyor, sanki bana inanıp inanmayacağını bilemiyormuş gibi. Sonunda pes ediyor ve kapıyı açıp kafasını dışarı çıkarıyor.

Bana bakıyor. "Geliyor musun?"

Kafamı sallıyorum. "Herkes bizi seks sonrası dağınık saçlarla dolaptan çıkarken yakalayabilir mi? Hayır, teşekkürler."

Alek burnunu çekerek, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanır ama bahanemi sorgulamaz. Kısa süre sonra, kapı arkasında sessiz *bir tıklama* ile kapanır ve ben yarı karanlık, sessiz alanda tek başıma kalırım.

Aslında, kafam çok karışık ve kulübün gürültülü ortamına ve parlak ışıklarına geri dönmeden önce düşüncelerimi toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım var. Yavaşça duvara kayarak, yere otururken yüzümü ovuşturuyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu karşılaşma uzun zamandır beklenen bir şeydi. Bir parçam, diğer erkekleri çekici bulduğumu bir süredir biliyordu, ama Alek ile tanışmak bunu kesinleştirdi. Onunla bir nişan partisinde tanıştım ve o günden beri onu düşünmeden edemiyorum. Yine de, yeni deneyimlere balıklama atlamaya eğilimli olmama rağmen, bir parçam bu son adımı atmaktan korkuyordu. Neden? Şimdiye kadar hissettiğim en bağımlılık yapıcı heyecanı yaşadım. Bu karşılaşmada bir şeyler... doğrudu. Ve daha fazlasını istiyorum. Onun öpücüklerini, sert ve yumuşakın tuhaf bir karışımı olan dokunuşlarını, hatta şehvetli övgülerini ve otoriter emirlerini daha fazla istiyorum. Bana söylediği şeyleri hatırlamak karnımı kasıp kavuruyor, kalbimi hızlandırıyor ve sikimi titretiyor.

O, isteyebileceğim son kişi. O, Caleb'in babası, Tanrı aşkına. Tek arkadaşlığımı gerçekten riske atmak istiyor muyum? Eğer tekrar bir araya gelirsek ve önceki ilişkimde olduğu gibi her şeyi mahvedersem, beni kovar mı? Dürüst olmak gerekirse, ona yalvarmak yerine kaçmam gerekir.

Doğru ya da yanlış, Alek Cromwell'i bir kez daha tatmak istiyorum.

CHAPTER *Nine*

Luke

"Dostum, gözlerin boyanmış mı?" Caleb, video oyun kumandasını gereğinden fazla sertçe bastırarak homurdanıyor. Başka bir oyuncu karakterinin arkasına gizlice yaklaşıp onu bıçakladığında onu desteklemediğim için bana kötü bir bakış atarak öfkesini belli ediyor.

"Defol git," diye karşılık veriyorum.

Caleb ile Crestwood Heights Üniversitesi'ndeki birinci sınıf oryantasyonunda tanıştım ve o zamandan beri çok yakın arkadaşız. Caleb beni çok iyi anlıyor. Kendim olabileceğim tek kişi varsa, o da odur. Onun babasına olan ilgim hakkında ne düşüneceğini merak etmeden duramıyorum. Sonuçta, onlar çok yakındırlar.

Caleb bir keresinde bana, tek gecelik bir ilişkinin ürünü olduğunu söylemişti. Annesi ve Alek birbirlerini neredeyse hiç tanımıyorlardı ve o zamanlar ikisi de romantik bir ilişki kurmakla ilgilenmiyorlardı, ancak birlikte ebeveynlik yapmayı öğrenirken kısa sürede yakın arkadaş oldular. Caleb liseden mezun olur olmaz, annesi nihayet kendi hayallerinin peşinden giderek seyahat hemşiresi olarak sözleşmeli bir işe girdi ve ihtiyaç duyulan bölgelerde çeşitli işler yaptı. Düzenli olarak iletişim kurmalarına rağmen, Caleb daha çok babasıyla vakit geçiriyor. Alek bir keresinde Caleb'e, baba olacağını öğrendiği günün hayatının en güzel, ama aynı zamanda en şok edici günü olduğunu söylemişti.

Caleb küfürler savurur, yüzü kızarır ve kumandayı önümüzdeki sehpaye gürültüyle atar ve devasa televizyon ekranını işaret eder. "Bu adama inanabiliyor musun? Fıstık ezmesi ve sperm sandviçinin canlı hali gibi."

Yumruğuma öksürerek dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Caleb'in normalde sakın tavırları, oyun kumandasını eline aldığı anda ilk olarak uçup giden şey oluyor. Onun ağzından çıkan tuhaf, benzersiz ve komik hakaretleri defalarca duydum. Ekranda "Game Over" yazısı yanıp söndüğünde, ardından bir dizi oyuncu istatistiği belirlediğinde, kendi kumandamı bıraktım. Büyük bir esneme kaçtı, çenem gerilirken çatırdadı.

"Gece geç saatlere kadar mı?" Caleb, yanımdaki kahverengi deri koltukta kaşlarını oynatır, sır verici bir gülümsemeyle. Yanaklarım kızarır ve gözlerimi kaçırırım, dikkatimi dağıtmak için yanımdaki açık patates cipsi paketine elimi uzatırım.

Caleb kıkırdayarak omzuma vurur. "Demek dün gece dışarı çıktın. Anlat bakalım!"

Onun babasına ne yaptığımı kesinlikle anlatmayacağım. Böyle bir konuşma nasıl olur ki?

"Dün gece baban kışıma parmaklarını soktu ve ben de temizlik malzemeleri dolabında ona sakso çektirdim. Hayatımın en iyi seks deneyimiydi. Ayrıca babanın aleti çok kalın."

Hayır, olmaz.

Omuz silkiyorum ve ağzıma bir avuç cips atıyorum, çiğnerken tuz damak tadımı patlatıyor. "Anlatacak pek bir şey yok."

Caleb bana şüpheci bir bakış attıktan sonra elimden poşeti kapıp kendi elini içine soktu. Benim somurtkan yüzüme sadece sırıttı. "Burada bir hikaye olduğunu hissediyorum," diye şarkı söyler gibi konuştu.

Evet, hikaye baban.

"Birkaç içki içtim, biraz dans ettim ve eve gittim."

Kaşları, sanki bana inanmıyormuş gibi çatılır ve ben terlemeye başlarım. Babasıyla birlikte olduğumu düşünmesi için hiçbir neden yok, ama bu kalbimin hızla atmasını engellemez. Bilinçsizce avuç içlerimi kot pantolonumun paçalarına sürerim.

"Sadece biraz stres atıyorum," diye ekledim, omuz silkerek rahat bir tavır takınmaya çalışarak.

Bunun üzerine yumuşar gibi görünüyor. "Yeni bir işi öğrenmek zor olabilir, değil mi? Babam için çalışmak nasıl bir şey?"

Ağzım kurur. "Şey, iyi. Bazen katı olabilir, ama adil bir patron gibi görünüyor."

Bu aslında doğru. O, katı ama aynı zamanda rahat ve anlayışlı olan tuhaf bir karışım. Orada çalıştığım ilk günlerden birinde, geç kaldığı için zavallı bir adamı resmen azarladığını gördüm. Sonra da Finn'in benimle flört ettiğini yakaladıktan sonra "eğitim amaçlı" olarak masamı kendi ofisine taşıdığı tuhaf bir olay yaşandı. *Açıkçası, Alek'in ofisinde çalışmanın sonucu bu olacağını bilseydim, Finn'le gerçekten flört ederdim.* Ama aynı zamanda eğitim modüllerimde zamanımı almama ve kendi hızımda çalışmama izin veriyor. Çalışanlarını nicelikten çok niteliğe odaklanmaya teşvik ediyor ve herkesin yeterli molalar verdiğinden emin oluyor.

O başını salladıktan sonra nefes nefese bir kahkaha attı. "İyi. Siz ikiniz birbirinizden nefret etseydiniz, benim için ne kadar garip olurdu, bir düşünün."

Neredeyse utançtan yerin dibine girmek üzereydim.

Evet, bu bir sorun olmayacak.

Caleb'in telefonu çalar, bir anlığına dikkatini dağıtır ve benim zihnim başka yerlere kayar. Ona sormak istediğim bir soru var...

"Hey, baban şirket için rahat giyim kuralları uyguluyorsa neden her zaman uzun kollu şık iş kıyafetleri giyiyor?"

Caleb donar, vücudu gerilir ve uzaklara bakar, sonra tekrar gerçeğe dönmüş gibi görünür. Telefonunu yerine koyar

ve dalgın dalgın çenesini kaşır. Bana bakmayı reddetme şekli midemi sıkıştırır.

"Şey, bunu anlatmak bana düşmez," diye geçirir sonunda. "Oh, evet. Tabii ki."

Caleb minnetle gülümser ve bir tur daha oynamak isteyip istemediğini sorar. Kabul ederim ve fazla meraklı görünmemeye çalışırım. Alek'in özgüven sorunu mu var, yoksa çirkin bir dövmesi mi? İkisi de hayal etmesi zor. Yine de Alek'i, mükemmel ütülenmiş beyaz, uzun kollu iş gömlekleri ve vücuda oturan pantolonlar dışında başka bir şey giyerken görmedim. Şikayet etmiyorum. O, seksi baba-profesör görünümüne sahip ve bu ona yakışıyor. Ancak Caleb'in geçmişte bahsettiğine göre, Alek spor salonunda vücudunu geliştirmek için çok zaman harcıyor. Geniş omuzları ve kaslı bir vücudu var, peki neden bunları hiç göstermiyor?

Bazen, sadece onun ön kollarını görmek bile porno izliyormuşum gibi kızarmama neden oluyor.

Gri eşofman altı ve bol bir gömlek ya da tişört giydiğinde nasıl görüneceğini merak ediyorum. Açıkçası, kağıt torba giyse bile yine de azgınlaşıyorum.

Ve bu çok kafa karıştırıcı değil mi?

"Mükemmel," diye alaycı bir şekilde kendi kendime mırıldanıyorum, birkaç saat sonra, arabamın içinde oturup daireme hüznle bakarken. Caleb'in evinde birkaç saat daha geçirdikten sonra, güneş gökyüzünün arkasına batmaya başladı, midem de onunla birlikte. Cumartesi gecesi, yani Evelyn'e göz kulak olmazsam, muhtemelen yine içki alemine çıkacaktır. Erkek arkadaşının arabası ön kapının önünde park etmiş. Hiç iyiye işaret değil.

Kaldırımda ön kapıya doğru yürürken, daha önce hissettiğim mutluluk yok oldu. Anahtarı kilide sokarken, beynim ters gidebilecek her şeyi zihnimde saymaya başladı ve göğsüm

sıkışmaya başlıyor. Kapı yavaşça açılıyor ve hemen, koridordan öfkeli bir ses geliyor ve dudaklarım büzülüyor.

Ama duyduğum sözler içimde bir öfke dalgası yaratıyor.

"Aptal, işe yaramaz bir kaltak gibi davranmayı bırak ve bir yolunu bul

—

"Kevin, dur! Luke her an eve gelebilir ve..."

"Evelyn?" diye bağıriyorum, nabzım hızlanmaya başlarken oturma odasından geçip kısa koridora koşuyorum. Evelyn'in erkek arkadaşı Kevin, onu yatak odasının önündeki duvara sıkıştırmış durumda. Eli Evelyn'in çenesini sıkıca kavıyor, kızgın, kırmızı lekelerle kaplı yüzü Evelyn'in yüzüne sadece birkaç santim uzaklıkta.

Bu pislik.

Omuzlarımı ikisinin arasına sıkıştırarak, kolumu Kevin'ın dirseğinin kıvrımına vuruyorum. O, acı içinde bir homurtu çıkararak geriye doğru sendeliyor. İki elimi göğsüne koyup onu itiyorum. Gözleri biraz açılırken, geriye doğru uçuyor ve sırtı duvara çarpıyor. Arkamda, Evelyn öfkeli bir çığlık atıyor.

Saniyeler içinde Kevin yüzüme yaklaşır ve beni duvara doğru iter. Gözleri çılgın ve deli gibidir, yıkanmamış vücut kokusu etrafına yayılırken, öfkeli, kuduz bir köpek gibi dişlerini gösterir. Sarımsı dişlerinde birkaç tanesi eksik, diğerleri ise çeşitli aşamalarda çürümüş görünüyor. Onu tutmak için kolumu uzatırken, kolunun iç kısmında çok sayıda iz olduğunu fark ettim. Açık kahverengi saçları tepesinde seyrekleşmiş, beyaz tişörtü lekelenmiş ve yıpranmış kot pantolonu ince vücuduna bol geliyor.

Evelyn'in onda ne bulduğunu asla anlayamayacağım.

"Senin sorunun ne lan?" diye bağıriyor Kevin.

Yüzümü buruşturuyorum. "Burada duruyorum Stoney. Bağırmama gerek yok." "Onun adı Stoney değil!" Evelyn çığlık atıyor.

Aynı anda Stoney homurdanır, "Kendi iyiliğini düşünüyorsan, bana öyle seslenmeyi bırak ve kendi işine bak."

"Evet, yapamam," diyorum ona. Onunla ilk tanıştığımda ve ondan sonra her seferinde, üzerinde belirgin bir esrar kokusu vardı. Ben kesinlikle eğlence amaçlı esrar kullanımını destekliyorum, ama onun bu kokuyu nereden aldığını bilmiyorum.

bir gün, Stoney lakabı ağızımdan kaçtı ve o kadar sinirlendi ki, beş dakika boyunca kahkahalarla güldüm. O günden beri bu lakap ona yapıştı, Evelyn ve Stoney'nin büyük rahatsızlığına rağmen.

Kollarını iterek, onun tutuşundan kurtulup birkaç adım sola doğru kaymayı başardım. Öfke dolu gözleri beni takip ediyor, burun delikleri genişliyor ve vücudu her an saldırmaya hazır mış gibi geriliyor. İçimdeki her şey buna tepki olarak geriliyor.

"Sana bir teklifim var, pislik. Ona dokunma, ben de sana aptal lakaplar takmayı bırakayım." Hiç kavgacı biri olmadım, ama içimdeki bir şey onun kanını istiyor. Yüzündeki çiçek bozuğu izlere yumruğumu indirmek ve son dişlerini de dökmek istiyorum.

Ama ne yazık ki, bu hiçbir işe yaramayacak. Evelyn onu terk etmeyecek, çünkü o kadar inatçı biridir. *Benim* yaptıklarımın sonuçlarından onun zarar görmesini istemiyorum ve onun intikam almak için Evelyn'e saldırmayacağını garanti edemem.

Bugüne kadar Evelyn'e el kaldırıp kaldırmadığını kesin olarak bilmiyorum, ama kasabada kötü huylu biri olarak tanınıyor.

"Luke, yeter," diye tıslar Evelyn, küçük eli benim pazımı kavrar. Keskin tırnakları derime batınca irkilirim ve elini çekerim.

"Kim olduğunu sanıyorsun sen, *evlat*," Stoney alaycı bir şekilde bana sataşır ve bir adım öne çıkar, "ama bu benimle annenin arasında bir mesele. Özel konuşmalara karışmamalısın. Şimdi odana git, kendini tebrik et ve annene bağırarak büyük, kötü kurda karşı çıktığın için ne kadar özel olduğunu kendine söyle."

Dudaklarını aşırı dramatik bir şekilde büzerek ekstra etki yaratmaya çalıştığında, gözüm karardı. Kanım kaynadı, bir adım öne çıktım, bir elimi göğsüne doğrulttum, diğer elimi ise yumruk yaptım. Ses tonum karanlık, öfkeli ve *incitici* bir hale gelirken, ağızımdan tükürükler sıçradı. Şu anda sonuçları umursamayacak kadar kör edici öfkeme odaklanmıştım.

"Eğer Evelyn'e bir daha dokunursan, çirkin, çürümüş dişlerinin geri kalanını da dökerim ve belki de, bunu yaparken, polisleri masum kadınlardan ellerini uzak tutmak için ne kadar uğraştığını anlatırım. Hapishane hücrelerinde bir sonraki dozunu bulmanın zor olacağını tahmin ediyorum, Stoney."

Ne yazık ki, yumruğunu çok geç fark ettim.

CHAPTER Ten

Luke

"O meraklı bir serseri ve bir gün hak ettiğini bulacak!" Stoney'nin öfke ve kızgınlıkla çatlayan sesi, apartman kapımızın dışından, ağrıyan ve zonklayan yanağıma soğuk kompres bastırarak durduğum kirli banyomun içine kadar geliyor. Kızarıklık şişmiş ve kabarık, üzerinde hafif bir morluk oluşmaya başlamış bile.

"Onunla ben ilgilenirim," diyor Evelyn ona. *Onu rahat bırakma.*

Hayır... *o benim oğlum.*

Hayır... *onu seviyorum.*

Belki bir gün, gelecekte, haplar artık hayatını yönetmediğinde, o tür şeyler söyleyecektir. Eğer onu rehabilitasyona göndermek için para biriktirebilirim.

Ön kapı çarpıyor ve Evelyn koridorda ayaklarını yere vurarak kendi kendine mırıldanıyor. Sesler yaklaşırken kendimi hazırlıyorum, kaslarım geriliyor. Tahmin ettiğim gibi, banyo kapısı açılıyor. Duvara çarpıyor, kapı kolu her hafta biraz daha büyüyen küçük, dairesel bir çukura çarpıyor.

"İyi ki işemiyorum," diye kuru bir şekilde mırıldanırım.

Evelyn öfkeyle parıldayan gözlerle bana bakar. "Neden bunu bana bırakmadın? Her şeyi *mahvediyorsun*."

Nefret dolu sözleri zırhımı parçalarken irkiliyorum.

Bu uyuşturucu bağımlılığının etkisi, diye kendime hatırlatırım.

"Orada durup sana elini sürmesine seyirci kalamazdım," diyorum. Midemde mide bulantısı hissediyorum.

"Sen parlak zırhlı şövalye saçmalığınla araya girene kadar durum kontrol altındaydı!"

Yüzündeki çılgın ifade kalbimin hızla atmasına neden oluyor ve bilinçsizce bir adım geri atıyorum.

"Sen çok işe yaramazsın," diye tükürüyor.

Titrek bir nefes alıyorum. "Bunu kastetmedin." Bu sözler mideme yumruk gibi iner, ellerim titremeye başlar, dudakları acımasız bir sırtışı büürür. "O adamda ne buluyorsun ki? Seni dövmesine *rağmen* onu savunman için onu bu kadar özel kılan ne?" Dudaklarımın titremesinden ya da ses tonumdaki çaresizlikten gurur duymuyorum. Utançtan yanaklarım kızarır.

"Bana ihtiyacım olanı veriyor," diyor basitçe, sesi soğuk. "Ve tek yapmam gereken, o geldiğinde onunla yatmak."

Kaşlarım çatılır, sonra onun sessiz iması kafama dank eder ve neredeyse boğulurum. "Ona katlanıyorsun ki sana uyuşturucu versin," derim uyuşmuş bir sesle.

Gözlerini devirir. "Dramatik olma Luke. Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Onlara *ihtiyacım var*."

"Ben de sana ihtiyacım var!" diye bağırırım, yumruğumu banyo tezgahına vururken midemde beyaz sıcak bir öfke kıvrılır. "Senin hayatta olmana ve bir çukurda ölüp gitmeden önce aşırı doz almamana ihtiyacım var!"

O, hoşnutsuz bir ses çıkarır, dudakları tiksinti ile kıvrılır ve tek kelime etmeden topuklarını döndürür. Kalbim göğüs kafesime çarparak onu koridordan yatak odasına doğru takip ederim, boğazımda daha fazla kelime birikir ve dökülür.

"Paraya ihtiyacın varsa, sana veririm. Bunun için onunla yatmana gerek yok!"

O kadar hızlı dönüyor ki, neredeyse ona çarpıyordum. Avucuyla yanağıma vurunca, küçük odada bir çatlama sesi duyuldu, tokatın etkisiyle cildim yanıyordu.

"Sen. Bana. Vurdun." Şok beni olduğum yerde donduracak kadar etkiledi, avucumu yanağıma koyarken, yüzümün her iki tarafı da acıyarak ona bakakaldım.

Zırhıma bir başka çizik daha.

Hayır, çizik değil.

Onarılamaz bir çatlak.

"Ben fahişe değilim," diye tısladı.

"Ben öyle demek istemedim..."

Kapı yüzüme çarparak kapanır ve ben boş boş ona bakarım.

Keşke Jax'ı arayabilsem. Daha önce de beni kurtarmıştı ve her zaman ne yapacağını bilir.

Keşke dün geceye geri dönüp Alek'in dokunuşlarında kendimi tekrar kaybedebilseydim.

Keşke burada olmasaydım.

"Seni hastaneye götürebilirim," diye mırıldanıyorum. Bugün Pazar ve yeni işimde ikinci haftama enerji dolu girebilmek için dinlenmek yerine, Evelyn tuvalette kusarken ben kapıda durup bekliyorum.

Yoksunluk belirtileri.

"Kevin sana dün kaçana kadar bana yardım edecekti," diyor omzunun üzerinden, bana karanlık, suçlayıcı bir bakış atarak.

Şakaklarımda sönük, zonklayan bir baş ağrısı var. Dünkü fiyaskodan beri sinirlerim bozuk. Omuzlarım gerginlikten kaskatı kesilmiş durumda ve Evelyn bir sonraki dozu almak için çaresiz kalırsa ne yapacağı endişesi beni bütün gece uykusuz bıraktı. Keşke kahvenin tadını sevmesem, çünkü şu anda canımı sıkacak bir şeye ihtiyacım var.

Evelyn dikkatini tekrar klozete çevirdiğinde iç çekiyorum, ardından yine kusma sesi geliyor. Küçük vücudu titriyor, saç çizgisinde hafif bir ter tabakası beliriyor.

"Kendi annene bile yardım edemiyorsun," diye tısladı.

Geri çekildim. "Seni doktora götüreceğimi, mide bulantısı ilacı alacağımı ya da..."

"Bu bana yardımcı olmaz!" diye inler ve alnını avucuyla siler.

Cep telefonum çalmaya başladığında içimde bir hayal kırıklığı yükselir. Uzun bir nefes verip cebimden telefonu çıkarırım. Ekranda Caleb'in adı belirince, reddet düğmesine basarım. Şu anda saçma sapan konuşacak havada değilim.

"Senin için yaptığım onca şeyden sonra, benim için bu tek şeyi bile yapmayacak mısın?" Gözleri yaşarırken sesi çatallanıyor ve benim boğazım da düğümleniyor.

"Belki Jax'le konuşursak, rehabilitasyon için bize biraz para verebilir," diyorum, yalvarır gibi görünmemeye çalışarak.

"Jax anlamaz! O şımarık bir çocuktu ve beni hiç sevmedi! Senin beni önemseydiğini sanıyordum, ama belki de sen de onun gibisin! Baban da bana hiç yardım etmek istemedi."

Çalan cep telefonunun sesi *yine* duvarlar arasında yankılanıyor ve bitmek bilmeyen cıvıltılar sinirlerimi o kadar bozuyor ki, duvarlar üzerime üstüme geliyor. Elimi cebime sokup ekrana bakarken tüm oda etrafımda dönüyor.

Jax.

"Luke, bebeğim, ben annenim. Bana biraz para ver, birkaç hap alacak kadar yeter. *Ölüyorum* gibi hissediyorum."

Banyodan çıkarken, boğazıma safra yükseldiğinde öğürürüm. Akmamış gözyaşları görüşümü bulanıklaştırırken, körü körüne yatak odama doğru ilerlerim

Yatağımı bulmaya çalışırken, tam bir nefes almaya çalışırken göğsüm sıkışıyor.

Asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir şey yapıyorum, cüzdanımı çıkarıp bir avuç dolusu banknot alıyorum. Sonra otomatik pilotta banyoya geri dönüp onları onun kucağına atıyorum. Tek kelime etmeden çıkıp yatak odamın kapısını kapatıyorum, geri döndüğümü hatırlamasam da.

Kapıya yaslanarak, yere oturana kadar kayıyorum. Cep telefonumun sesi çıktığında gözlerimi sıkıca kapatıyorum, bu sefer bir kısa mesaj gelmiş. Bir an için onu odanın diğer ucuna fırlatmayı düşünüyorum ama vazgeçiyorum. Telefonu tekrar çıkarıp ekrana bulanık bir şekilde bakıyorum.

Jax: Hey dostum, birkaç gündür senden haber almadım. Her şey yolunda mı?

Kafamı kapıya vurarak gülüyorum. Sesimde hiç gerçek bir mizah yok.

Bu sırrı saklayarak onu nasıl aldattığımı bilseydi benden nefret ederdi. Ve onu suçlamazdım.

Ben berbat bir kardeş, değerersiz bir evlat, boktan bir arkadaş ve son ilişkimden yola çıkacak olursak, berbat bir erkek arkadaşım.

Son ilişkimizin çalkantılı ve zorlu son günlerinde, endişelerimi Evelyn'e açmıştım. Maddison'la beni bir arada tutan son bağlar parmaklarımdan arasından kayıp giderken, Evelyn'in benim dertlerime sıcak ve anlayışlı yaklaşacağına kendimi ikna etmiştim. Ne yapmam gerektiğini bileceğini düşünmüştüm. Oysa, dört yıldır birlikte olduğum kız arkadaşım beni istemiyorsa, benim değerersiz bir partner olduğumu düşünmem gerektiğini ona inandırmıştım. Sonra sarhoş kafamla başka bir kadını öpmek iyi bir fikir olduğuna kendimi ikna ettim, çünkü en azından o zaman birinin beni istediğini bilirdim.

Jax bunu öğrendiğinde yüzündeki öfke ve dehşeti görmüştüm. Midem sıkışmıştı, sanki içimde bir asit dalgası dolaşıyormuş gibi. Yine de, onun onaylamaması, kendime duyduğum büyük hayal kırıklığına asla yaklaşamazdı. Ayakkabımın tabanındaki kir, Maddison'a benden daha layıktı.

Alek'in yüzü zihnimde belirir ve yine gülmeden gülerim.

Berbat durumdayım.

Eğer akıllı bir adamsa, benim çok sorunlu olduğumu anlayacak ve benden uzak duracaktır.

Kendi annem bile hayatımın büyük bir bölümünde beni istemedi ve şimdi bile varlığımı zar zor tolere ediyor. Alek neden farklı olsun ki?

CHAPTER Eleven

Alek

"Alek, lütfen."

Pazartesi sabahı ve Luke ile aramızdaki karşılaşma hala zihnimde sürekli tekrar ediyor. İşe yarım saat erken gelip masama buharlı bir fincan kahve koyduğumda bile göğsümde bir hafiflik var. Koltuğuma oturup pencereye doğru dönüp arkama yaslanıyorum. Gökyüzü hala karanlık, dağların tepeleri uzaktan gri gölgeler halinde görünüyor.

Luke ile dans etmenin benim için bir tür ön sevişme olacağını bilmiyordum. Vücudunun benimkine karşı hareket edişi, günahkarca lezzetli bir his uyandırmıştı. Onun dik poposuna sürtündüğüm süre boyunca penisim ön sıvı akıtıyordu.

Onun iyiliği için ona direnmeye çalıştım — yarım yamalak bir girişimdi, ama yine de. Tabii ki, o zayıf irade ipini nasıl koparacağını çok iyi biliyordu ve bunu ustaca bir hassasiyetle yaptı.

Ona dokunduğumda normal küstahlığının saf itaatkarlığa dönüştüğünü görmek beni hoş bir şekilde şaşırtmış, hatta heyecanlandırmıştı. Tereddüt etmeden, hatta hevesle talimatlarımı yerine getirmişti. Ellerini omuzlarıma koyduğunda neredeyse paniğe kapılmışım, bir yanımda onun yara izlerimin pürüzlü kenarlarını hissedeceğinden ve her şeyin biteceğinden korkuyordu. Neyse ki, o zaten zevkten o kadar kaybolmuştu ki, neden ellerini duvara koymasını istediğimi sorgulamadı.

Tanrım, boşalmak üzereyken o kadar muhtaçtı ki. Onun doyumsuz merakı, kalçalarının talepkar hareketleri ve o çaresizce inlemeleri beni çok etkiledi. Hayatımda hiç başka bir erkeğe "*iyi çocuk*" dememiştim, bunu hiç düşünmemiştim bile. Ama elim Luke'un ağlayan sikini okşarken, onun güzel tepkilerini ve kendini zevke teslim edişini içime çekerken, bu ifade aklıma geldi ve bir türlü çıkmak bilmedi. Bir anlık hevesle, böyle bir ifadeye nasıl tepki vereceğini bilmesem de, bu şansı denemeye karar verdim. Yüzünde rüya gibi bir ifade belirdi, benim dokunuşumla adeta eridi ve ben de neredeyse o anda boşalacaktım.

Caleb'in en iyi arkadaşını sikersem, ona ne kadar yalvarmak zorunda kalırdım?

Luke, bu deneyimi tekrarlamak istediğini açıkça belli etti, peki ya ona çıkma teklif etsem? Birbirimizi tanıyabilir ve aramızda bir şey olup olmadığını görebiliriz. Belki onun cinselliğini keşfetmesine yardımcı olabilirim ve... Sonra sırtımdaki çirkin yara izlerini hatırlıyorum. Geçmiş ilişkilerime gölge düşüren kontrol sorunlarını. Kaçınılmaz hayal kırıklığını.

Gülümsemem kaybolmaya başladı.

Ofis kapısı açılır ve düşüncelerimi kesintiye uğratır, kalbimin atışını hızlandırır. Cuma gününden beri Luke ile konuşmadım ve onu görecek olmak, midem gerginlikten kıpır kıpır olsa da içimi heyecanla doldurur. Bugün flörtöz, küstah Luke'u mu göreceğim, yoksa yaptıklarımızdan pişman mı olacak?

Sandalyeyle döndüğümde, elmacık kemiğindeki koyu mor çürüğü gördüğümde yüzümdeki gülümseme bir anda kaybolur. Gözlerinin altında koyu halkalar vardır, omuzları çökmüştür ve bakışları benimkilerle buluşmayı reddeder. Bu, daha önce görmediğim bir Luke'dur, genel olarak... moral bozukluğu hissi veren bir Luke.

"Bunu sana kim yaptı?" Düşünmeden ağızımdan bu sözler dökülür. Yanağında belirgin bir morluk olmasaydı, muhtemelen bunu benim yaptığımı düşünürdüm. Ama bu utanç yürüyüşü değil; açıkça başka bir şey. Luke'un yorgun gözleri bana doğru kırıştığında, göğsüm sıkıştı.

Tamamen bitkin görünüyor.

Bunu düzeltmek için ne yapabilirim?

"Şey, aptalca bir bar kavgası. Önemli bir şey değil. Diğer adamın yüzünü görmelisin." Luke yüzüne sahte bir gülümseme yapıyor, ama donuk gözleri ve ağzının etrafındaki gerginlik gerçek duygularını ele veriyor.

Başımı eğiyorum. "Kavga mı?"

Gülüştü zoraki. "Evet. Gittiğim partiler oldukça çılgın."

Onu uzun bir süre incelerim, bakışlarını kaçırmışını sessizce not ederim.

Yalanlar, yalanlar, yalanlar.

Belli ki bir şey saklıyor. Ama her ne ise, benimle konuşmak istemiyor. Onu cevap vermeye zorlamak için ne hakkım var? Ne kadar onun sırdaşı olmak istesem de, o kadar güvenini kazanmadım.

İsteksizce çenemi onun bilgisayarına doğru çeviriyorum. "Çalışma kuyruğuna pratik için başka bir görev yükleyeceğim."

Tamam, şu anda bu odadaki tek yalancı o değil. Geçen haftaki performansı olağanüstüydü ve ona gerçek bir müşteri siparişi vermeyi düşünüyordum. Ama zaten berbat geçen bir sabahın üstüne onu daha da strese sokmak istemiyorum. Bugün rahatlamasını istiyorum.

Luke başını sallar ve biraz rahatlamış gibi görünürken bilgisayarının başına doğru ağır adımlarla yürür. Makineyi çalıştırırken, her zamanki gibi portakal suyu dolu bir bardak olmadığını fark ederim. Bu manzara her zaman dudaklarımı tiksinti ile kıvrırmak istememe neden olur, çünkü her sabah kahve yerine portakal suyu içmeyi hayal edemiyorum. Ama aynı zamanda, bu biraz

sevimli bir şey. O bana sırtını dönmüşken, ben de dinlenme odasına gidip buzdolabından bir portakal suyu alıp masasına bırakıyorum.

Gözleri büyür, bir anlığına şaşırılmış gibi görünür. "Teşekkürler."

Sadece başımı sallayıp, enseme ovuşturduktan sonra geri çekildim. Tekrar yerime oturup, kendi bilgisayarına döndüm ve çalışıyormuş gibi yaparken, göz ucuyla Luke'a gizlice bakıyordum. Kaşlarını çatarak, az önce ona gönderdiğim ödevi inceliyordu.

Bir terslik var, ama o her şey normalmiş gibi davranmak istiyorsa, ben de ona uyacağım.

Şimdilik.

"Yeniden yapmamı mı istiyorsun?" Luke omzunun üzerinden bana sert bir bakış attı, ben de ifadesiz bir yüz takındım.

Bütün gün huysuz ve sinirliydi. Her zamanki gibi Finn ile öğle yemeği yemek yerine, arabasında tek başına oturdu. Sonra Maria ona en sevdiği kahve fincanını kullanıp kullanmadığını sorduğunda, *kirli su* içmediğinden fincanını çalmak için bir nedeni olmadığını söyleyerek ters bir cevap verdi. Yüzünde incinmiş bir ifade belirdi ve ben, onun kötü bir gün geçirdiğini kendime hatırlatmaya çalışırken dilimi ısırıp yarıya bölmek üzereydim.

Şimdi *ikimiz de* sinirliyiz.

"Bu... en iyi işin değil," diyorum ona.

Gözlerini kısıyor. "Nesi var?"

"İstediğim tüm unsurları kullanmamışsın. Bu renkler de birbirini pek tamamlamıyor. Orijinal talimatları tekrar gözden geçir, farklı renk düzenleri dene ve belki yazı tipini de değiştir. Sonra tekrar gözden geçireceğim ve hala sorun yaşıyorsan, birlikte yeniden yapabiliriz" diyorum.

Alıştırma ödevi olsun ya da olmasın, ben mükemmeliyetçiyim. Onun yetersiz bir çalışmayı teslim etmesine izin vermeyeceğim ve bu iyi bir öğrenme fırsatı.

O sinirlenerek, "Bu gerçek bir dev bile değil. Bana hiç gerçek bir iş verecek misin, yoksa ben de sahte bir çalışan mıyım?" diyor.

Masasının yanında durduğum yerden keskin bir nefes alıp çenemi sıkıyorum. O sinir bozucu ışıltı kanımı kaynatıyor. "Ne oldu sana?" diye sessizce soruyorum.

Kollarını kavuşturur. "*Gerçek* bir görev istiyorum."

Gözlerimi devirip masama dnuyorum. "Bugünkü ruh halinle böyle bir görev alamazsın. İlk gerçek görevin için doğru zihin yapısına sahip olmanı istiyorum."

Onun güldüğü ses, inanmazlıktan geliyor ve bu beni sinirlendiriyor. "Bu, bugün berbat olduğumu söylemenin saçma bir yolu ve ikimiz de bunu biliyoruz."

"devi yeniden yap," diyorum ona, sabrım tükenmeye başladığı için sesim alçalıyor.

"Her neyse," diye mırıldanıyor.

Başımı kaldırıp, avuçlarımı önümdeki masaya vurarak ona öfkeyle bakıyorum. Öfke göğsümde kabarıyor, sulamam geri çekilme şansı bulamadan ağzımdan dklyor. "Sana bir kez dokundum diye şimdi istediğin gibi davranabileceğini mi sanıyorsun?" diye bağırıyorum.

Luke yüzünde bir anlık acı ifadesi belirir, o kadar hızlıdır ki neredeyse hayal gördüğümü sanırım. Birkaç saniye içinde kaybolur ama yine de kendimi berbat hissetmeme neden olur. Acı yerini hızla öfkeye bırakır. Yanakları kızarır, gözleri sertleşir. "Her şey seninle ilgili değil!"

Kahretsin.

Bakışlarım yanaklarına kayar ve hemen birini dövmek istememe neden olan morluğu fark ederim. Sadece henüz kimi dövmek istediğimi bilmiyorum.

Derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum. Tüm fkem geri çekilen bir dalga gibi akıp gidiyor, keskin kenarları yumuşuyor, çünkü bugün onun tavrının benimle, Maria'yla ya da ofisteki kimseyle ilgisi olmadığını hatırlıyorum.

"Bana bunun ne olduğunu söyle," diye yumuşak bir sesle rica ediyorum, bakışlarım istemeden yine onun morluğuna takılıyor.

"Bir kez sana dokunmama izin verdim diye, şimdi tüm sırlarımı bildiğini mi sanıyorsun?" diye tıslar.

Tamam, ah. Bunu hak ettim.

Luke çenesini geriye doğru eğerek, kendini küçümseyen bir kahkaha atar. Ayağa kalkarken gözleri çılgındır, göğsü o kadar çok duygu ile inip kalkmaktadır ki, yüzünde parıldayan duyguları tek tek ayırt edemem. Tek kelime etmeden kapıya doğru yürümeye başlar.

"Luke, ne sırları? Nereye gidiyorsun?"

Kapıyı açarak, omzunun üzerinden bana dönüp bakar. Alt dudağındaki titreme ve gözlerindeki şüpheli parıltı kalbimi sıkıştırır.

"Kendi kardeşime bile söyleyemiyorum, sana neden söyleyeyim ki? Sanırım hayal kırıklığına uğrattığım bir kişi daha olacaksın," der, sesinde hafif bir titremeye.

Kapıyı çarpıp dışarı fırlar ve yakınındaki duvardaki resim çerçevelerini sallandırır. Kapalı kapıya boş boş bakakalırım, kaşlarım çatılır, midemdeki bir şey sıkışır, sıkışır, sıkışır. Çaresizlik hissi beni sararken yumruğumu sıkarım.

"Ne oldu lan?" diye boş odaya fısıldarım.

Belli ki yalnız kalmak istiyor, bu yüzden onu kapıdan dışarı takip etmek beni bir pislik yapar belki. Ama onu takip etme isteği çok güçlü, görmezden gelemem. Acı çekiyor ve şu anda yalnız kalması bana yanlış geliyor.

Kırk üç yaşına gelene kadar çok değerli bir ders öğrendim: içgüdülerini takip et.

İçgüdülerim Luke'un şu anda birine ihtiyacı olduğunu söylüyor. Umarım beni kabul eder.

CHAPTER *Twelve*

Alek

"Git buradan," diye mırıldanıyor Luke, ben malzeme dolabının kapısını nazikçe tırmaladıktan birkaç saniye sonra. Yine bir dolapta baş başa kalacak olmamızın ne kadar ironik olduğunu düşünmemeye çalışıyorum.

"Konuşmak istiyorum,"
diyorum ona. Sessizlik.

"Orada olmadığını iddia edemezsin," diyorum, yarım yamalak şakam tutarsız bir şekilde.

Yine sessizlik.

"Luke, sen hayal kırıklığı değilsin. Bunu kafana sokan kişi yalancı."

"Sen beni tanı mıyorsun bile. Gerçekten tanı mıyorsun."

"Senin yaratıcı bir zihne sahip olduğunu, oğluma sadık bir arkadaş olduğunu ve işine ne kadar emek verdiğini biliyorum. Bilmem gereken tek şey bu. Şimdi, lütfen beni içeri alır mısın?"

Ağır bir sessizlik geçer ve ardından dolap kapısının kilidi hafif bir *tıklama* sesiyle açılır. Rahat bir nefes alıp, kapıyı açıp içeri girmeden önce, muhtemelen yoğun geçecek bir konuşmaya kendimi zihinsel olarak hazırlamak için bir dakika beklerim. Karşımdaki manzara beni donduracak kadar etkiler, midemde soğuk ve hoş olmayan bir his oluşur.

Arka duvarda, kağıt ve baskı malzemeleriyle dolu iki sıra rafın arasında Luke oturuyor. Dizlerini göğsüne çekmiş, yüzünü onlara gömmüş. Sarı bukleleri yüzünü gizliyor, ama omuzları titriyor. Sessiz olmaya çalışsa da, küçük bir hıçkırık kaçıyor. Ardından kesik kesik hıçkırıklar geliyor.

İçimde bir alarm çalmaya başlar, uzun adımlarla saniyeler içinde ona ulaşırım. Duvara yaslanarak, dizlerimin hafif protestosunu görmezden gelerek, omuz omuza kalacak şekilde yanına otururum. Kolumu beline dolayarak, onu yarı yarıya kucağıma çekerim.

"Sorun yok," diyorum yumuşak bir sesle. *Kahretsin, sesim titriyor mu?*

Diğer kolumu da onun omuzlarına atıp, onu göğsüme sıkıca sarıyorum ve sallamaya başlıyorum. Normalde küstah, bazen de alaycı olan bu velet, derin, bedenini sarsan hıçkırıklarla bana sarıldığında kalbim biraz kırılıyor. Yüzünü göğsüme gömerken parmakları yanlarıma batıyor.

"Ben buradayım," diyorum ona sessizce, boğazımın düğümlenmesini görmezden gelerek. "Ben buradayım. Ben buradayım..."

Uzun dakikalar boyunca öyle kalıyoruz, ben onun sırtını okşarken, onun ağlamaları yavaş yavaş dinliyor. O sakinleşmeye başlayınca, ben de yatıştırıcı mırıldanmalarımı kesiyorum, kasları gerginleşiyor, sanki durumu değerlendiriyormuş gibi.

Onu bu hale getiren kişiyi boğazlayabilirim.

Luke son bir kez daha burnunu çekiyor, o uzaklaşırken kollarım düşüyor. Yanakları hala ıslak, kırmızı çerçeveli gözleri şişmiş ve alnına bir tutam saç yapışmış. Kendimi tutamayıp elimi uzatıp saçını çekiyorum.

"Şimdi beni kovacak mısın?" diye sorar, boğuk sesi yenilmiş ve üzgün geliyor.

Sorusunu anlamaya çalışırken alnım kırışır. "Kötü bir gün geçirdiğin için seni kovacağımı mı düşünüyorsun?" diye sorarım yumuşak bir sesle.

Kafasını sallar, bakışlarını kaçırır ve parmaklarını süsleyen siyah ojeyi kazımaya başlar. "Her şeyi mahvettim ve günün çoğunda bir pislik gibi davrandım."

Omuz silkiyorum. "Benden kurtulmak istiyorsan, istifa etmek zorundasın. Üzgünüm."

Bu sözlerim onu gerçekten güldürür, dudakları isteksiz bir gülümsemeye bükülür. Onu tamamen büyülenmiş bir şekilde izlerken, bu manzara kalbimi ısıtır. Sanki şiddetli bir fırtınadan sonra gökkuşağını bulmuşum gibi hissederim.

Sonra gülümsemesi kaybolur. "Bu işe ihtiyacım var."

"Bu, morluğunuzla bir ilgisi var mı?" Hiçbir şey bilmediğim yeni bir yarayı kurcaladığımı bilerek, sesimi kasıtlı olarak yumuşak ve nazik tutuyorum.

Beni içeri al, bebeğim. İyileştirmeme izin ver.

Sessizce başını sallar, hala tırnak cilası ile oynuyor. Uzanıp ellerini tutarım. Rahatsızlık belirtisi olup olmadığını gözlemlerken, parmaklarımı nazikçe onun parmaklarının arasına geçirip kucağıma getiririm. Beni biraz temkinli bir şekilde izler, yüzünde şaşkınlık belirir. Ama çekilmek istermiş gibi davranmaz.

"Ben... benim..." Gözlerini kırıştırır, alt dudağını ısırarak ağzını kapatır.

Neden bilmiyorum, ama bu an önemli gibi geliyor. Kalbim hızla çarpmaya başlar.

Beni içeri al.

"Annem hayatta," diye patlar.

Gözlerimi kırıştırırım.

Sonra tekrar gözlerimi kırpıyorum.

"Anlamadım?" diye tereddüt ettim.

Luke, sanki uzun bir hikaye anlatmak için nefesini topluyormuş gibi ciğerlerini hava ile doldurdu. "Ben bebekken öldü. Doğum sonrası komplikasyonlar ya da onun gibi bir şeyden dolayı. Sonra ben on bir yaşındayken babam öldü ve Jax beni büyüttü. Yaklaşık iki yıl önce Evelyn ile karşılaştım.

Evelyn'le karşılaştım. Jax'e söylemememi istedi, çünkü önce ilaçları bırakmak istiyordu. Uyuşturucu sorunu yüzünden berbat bir anne olduğunu ve bu yüzden bizi terk ettiğini söyledi." Kahkahası karanlık.

Ben bakıyorum.

Ve bakmaya devam ettim.

"Şey... ne?"

Bana özür diler gibi gülümsedi. "Üzgünüm, Jax benim kardeşim."

Kafamı sallıyorum. "Hayır, bunu biliyorum. Diğer her şey biraz... karışık ve kafa karıştırıcıydı."

Yanakları kızarır. "Evelyn kim?" diye sorarım.

"Eve benim..." O çekinir. "...annem."

"Onun öldüğünü sanıyordum."

O içini çeker. "Senin beni dinlemediğini düşünmeye başlıyorum."

Gözlerimi kısarak, onun yan tarafını çimdikledim ve o bir çığlık atarak geri çekilince sııttım. "Baştan başla ve bana tüm hikayeyi başından anlat. Bu sefer nefes alabilirsin," diye onu takıldım.

O iç çeker. "Peki."

O düşüncelerini toplarken, parmaklarıyla alt dudağını çekiştirirken sabırla bekledim.

Sonunda derin bir nefes alır ve başlar. "Büyürken annem hiç olmadı. Sadece ben, kardeşim Jax ve babam vardık."

Başımı sallarım. "Tamam."

"Babam bize Evelyn'in beni doğurduktan sonra hastanede öldüğünü söyledi."

Başımı eğerek, mümkün olduğunca ona annesi diye hitap etmekten kaçındığını fark ettim. İlginç.

"Bunu sorgulamayı hiç düşünmedim. Yani, neden böyle bir şey hakkında yalan söylesin ki?" diye devam ediyor, gözleri aşağıya bakarken dalgın dalgın skinny jean'inin gevşek bir ipliğini çekiyor.

Derin bir nefes alıp, dolabın etrafına dikkatlice bakıyorum. Bana şaka mı yapıyor? Bu hikaye neden bir *Lifetime* filmi gibi geliyor?

Luke devam ediyor. "Belki de gerçeği bilmemizi istememesinin bir nedeni vardır. Sanırım ya bizi korumaya çalışıyordu ya da onu çok seviyordu ve onu daha iyi bir ışıktaki göstermek istiyordu."

Çenemi kaşıyorum. "Yani, sen onun öldüğünü düşünerek büyüdün, ama gerçekte o gitmiş miydi?"

O başını sallar.

"Kahretsin." Yeni bilgiyi sindirirken içimden bir nefes kaçar. "Peki, Jax bu konuda ne diyor?"

Hızlı, sarsıntılı hareketlerle başını sallar, neredeyse paniklemiş gibi görünür. "Bilmiyor ve bilemez de. Bana söz verdirdi."

Sakinleştirici bir hareketle iki avucumu kaldırdığımda, sakinleşir gibi görünüyor. "Tamam, ama neden?" diye soruyorum.

"Bir gece, birkaç kasaba ötedeki bir yerde kız arkadaşım ile çiftler buluşmasına gitmiştim ve cüzdanımı restoranda unutmuştum. Onları arabada bırakıp cüzdanımı almaya gittim ve geri döndüğümde, dışarıda para isteyen bir kadın vardı.

"Ona yirmi dolar verdim ve beni görünce şaşırılmış gibiydi. Sanki orada olduğuma inanamıyormuş gibi. Garipti. Sonra eve dönerken, onun ne kadar tanıdık geldiğini düşünmeye devam ettim. Onu bir şekilde tanıdığımı yemin ederdim." Kafasını salladı, gözlerinde uzak bir bakış vardı.

"Maddie, o zamanki kız arkadaşım, bir sorun olup olmadığını sordu. Ben de yalan söyledim. Nedenini bile bilmiyorum, çünkü o kadınla ilgili bir şey beni rahatsız ediyordu, ama deli gibi görünmeden bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum." Bir an durup bana yan gözle baktı. "Hâlâ beni dinliyor musun?"

Başımı salladım ve benim geniş gözlü ifadem karşısında dudakları bilmiş bir gülümsemeye dönüştü.

"Onun, ben doğmadan önce çekilmiş aile fotoğraflarında gördüğüm kadına tıpatıp benzediğini fark ettim. Jax ve babamın ikisinin de siyah saçları *var*, babamınki vardı. Onlardan bu kadar farklı görünmem beni hep rahatsız etmişti. Bazen kendimi buraya ait hissetmediğimi düşünmeme neden oluyordu," diyor sessizce, sarı saç telini parmaklarıyla oynayarak. "O da benim gibi sarı saçlı ve yeşil gözlü. Ve yüz hatları... benimkine çok benziyor."

Kırık bir plak gibi, başımı sallamaya devam ediyorum.

"Bir gün Jax'ın evinin bodrumuna gizlice girip eski aile albümlerini karıştırdım. Onun hamileyken çekilmiş bir fotoğrafını buldum. Babam ve Jax'ın yanında duruyordu ve onunla karşılaştığım gece farklı görünse de, hemen anladım."

"Ne yaptın?"

O iini çekti. "Haftalarca o restoranın önünde bekledim, geri gelmesini umarak."

"Sanırım geri geldi."

"Onunla yüzleştim. İlk başta, beni ve Jax'ı yalnız bıraktığı için çok kızgındım. Gitmeyi seti ve bize öldüğünü inandırdı."

Luke ve ben birlikte Berbat Ebeveynler Kulübü'ne katılabiliriz. "Sonra ne oldu?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Oğluyla yeniden bir araya gelmekten pek de heyecanlanmış gibi görünmüyordu. Sanırım bunu bir işaret olarak algılamalıydım."

Tanrım, bu işin gidişatı hiç hoşuma gitmiyor.

Devam ediyor. "Bizi korumak için gittiğini söyledi ve oğullarının, işini sürdüremeyen uyururucu bağımlısı bir anneden daha iyisini hak ettiklerini söyledi. Ayık kalmaya çalıştığını söylediğinde, yardım etmeyi teklif ettim. Aslında yardım etmek için çaresizdim, o bana gitmemi söylese de. Hiç annem olmamıştı ve 'Bu benim tek şansım' diye düşündüm. Kaç yetim hem anne hem babasını kaybeder ve birini geri kazanma şansı yakalar ki?" Sesi çok zayıf geliyor, ben de elini sıkıyorum.

"Ona rehabilitasyon için para teklif ettiğimde, sonunda pes etti." Kuru bir kahkaha attı. "şimdi biliyorum ki para yüzündendi, ama fırsatı gördüm ve onun yaptıklarına o kadar krdm ki, istediğı her şeyi ona verdim. Hatta onu buradaki bir daireye taşındırdım. Tek tereddüt ettiğim an, Jax'e sylemememi istediğı zamandı. Ama ne zaman para istese, ona verdim. Başlangıçta, market alışverişi ya da arabasına benzin almak için paraya ihtiyaı olduğunu söylediğinde ona inandım."

Boğazımı temizledim. "Peki neden Jax'e söylemedin?"

Omuzlarını silkiyor. "Jax'ın onu öyle görmesini istemediğini söylüyor, ama bazen bana sylemediğı başka bir neden olduunu düşünüyorum. Bana söz verdirdiğinde, gözlerinde sanki iki saniye sonra tekrar gidecekmiş gibi bir bakış vardı. Ve ben onu yeni bulmuştum, yapamazdım..." Bana yalvaran gözlerle, yüzünde yalvaran bir ifadeyle dönüyor, sanki birinin onu anlamasını çaresizce istiyor gibi.

"Annenle bir ilişki kurmak için tek şansını, Jax için bile olsa, feda edemezdin," diye ekledim yumuşak bir sesle. O da başını salladı, gergin omuzları gevşedi.

"Bir de baktım ki, her hafta sonunu onunla geçiriyordum. Ne zaman fazla hap alsa ya da yoksunluk belirtileri gösterse ona yardım ediyordum. Sonra işimi aksatmaya başladım ve o kafayı bulduğunda onu güvende tutmak için geç saatlere kadar dışarıda kalıyordum. Çok geçmeden bu durum işimi etkilemeye başladı. Sonra da ilişkilerimi. Ona baktığım her seferinde yalan söylemek zorunda kalıyordum. Jax veya Maddie'ye partiye gittiğimi söylüyordum. Farkına varmadan, kendimi çıkamayacağım bir çukura sokmuştum. Beni sadece parti yapmayı seven sorumsuz bir çocuk olarak görmeye başladılar."

Maddie. Doğru. Eski kız arkadaşı. Neden onun başka biriyle birlikte olduğunu düşünmekten nefret ediyorum?

"Sonunda, üniversite derslerime ara verdim, böylece tam zamanlı çalışıp onu rehabilitasyona göndermek için para biriktirebilecektim."

Tanrım. Ve kimse onun gerçekte neler yaşadığını bilmiyordu. "Bu hikayede morluklar ne alaka?" diye soruyorum, zihnimde kendimi hazırlayarak.

Gözlerini kaçırıyor. "Kız arkadaşının erkek arkadaşı bana vurdu."

Hızlı bir öfke dalgası beni şaşırttı, tüm vücudum gerginlikten titriyordu ve onun adını ve yerini sormaktan zorlukla kendimi alıkoydum. Yabancı adamın yüzüne yumruğumu indirdiğim görüntüler aklımı çeldi ve kan basıncımı yükseltti.

Sadece Luke'un sesi beni gerçeğe geri getiriyor. Hikayesi devam ediyor, cuma gecesi beni terk ettikten sonraki hafta sonunun her kasvetli detayı. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, kendimden nefret ve tiksinti dalgaları arasında başım duvara vuruyor. Hafta sonumu spor yaparak, futbol maçı izleyerek ve Luke'un annesinin erkek arkadaşı tarafından saldırıya uğradığı ve ardından söz konusu annesi tarafından istismara uğradığı düşüncelerle yatak odamda mastürbasyon yaparak geçirdim.

Bunu bilmemin imkanı yoktu, ama yine de orada olup ona bakmam gerektiğini düşünmekten kendimi alamıyorum.

Sonunda hikayeyi bitirir, gözleri acı dolu bir ifadeyle tavana doğru kayar. "Bunun uyuşturucu bağımlılığının etkisi olduğunu biliyorum."

Sadece iyi bir rehabilitasyon ve iyi bir destek sistemine ihtiyacı var. Biraz araştırma yaptım ve bunun üstesinden gelmesinin mümkün olduğunu biliyorum."

Luke'un bana onun hakkında anlattıklarına bakılırsa, onun Luke'un istediği şeyleri istediğinden emin değilim. Ama Luke'un bunu duymaya henüz hazır olduğunu sanmıyorum.

"Ona yardım etmeye çalışıyorum, ama ben o kadar berbat bir evladım ki, bu tek şeyi bile doğru yapamıyorum. Ve Jax bunu öğrenirse, bir daha benimle konuşmak istemeyecektir."

Kahretsin, kendisi hakkında hep böyle mi hissetmiştir, yoksa kafasındaki ses annesinin sesi mi? Her ne olursa olsun, bir sonraki adımın ne olacağını biliyorum. Luke bugün kırılma noktasına geldi ve annesinin onu yıkmasına asla izin vermeyeceğim. Ayrıca, annesinin erkek arkadaşı hala etrafta dolaşıyorsa, eve dönmesinin güvenli olup olmadığından emin değilim.

Bu duyguların nereden geldiğini anlamasam da, onun güvende olması benim nefes almam kadar *önemli*.

Elini sıkıca tutuyorum ve kararlı, taviz vermeyen bir sesle, "Bu gece benimle eve geleceksin" diyorum.

CHAPTER Thirteen

Luke

"Bu ev yapımı mı? Konserve değil mi?" Bir kaşık daha tavuklu erişte çorbası yudumlarken, gözlerimin muhtemelen bir şeker dükkanındaki çocuk gibi parladığının farkındayım. Her zaman rahatlatıcı yiyeceklere zaafım olmuştur ve Alek, kızarmış crostini ekmeği ile birlikte kaseleri mutfak masasına koyduğunda midem gurulduyordu.

Omuz silkiyor. "Yapması zor değildi, ama teşekkür ederim."

Yemeğin tamamını bitiriyorum, yemeği iştahla yiyip, o ikinci bir kase teklif ettiğinde hevesle kabul ediyorum. Kendi yemeğini bitirdikten sonra, arkasına yaslanıp, sanki kim olduğumu anlamaya çalışır gibi, o değerlendirci bakışıyla beni inceliyor. Bu, beni meraklandırıyor.

Bugünkü çöküşümü düşünüyor. Boğazımı temizleyip, utançtan kızaran yanaklarımı saklamak için bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. Onun gözünde, ben muhtemelen kendine bakamayan zayıf bir çocuğum. En iyi arkadaşının babasının onu azarlamasını isteyen yirmi dört yaşında bir adam değilim.

Artık bana asla dokunmayacak.

Dikkatimi başka yere çekmek için Alek'in evine bakıyorum. Modern, zanaatkar tarzında, açık planlı bir ev. Oturduğumuz sol tarafta mutfak alanı var. Granit tezgahı ve modern aletleri olan küçük bir alan ve kare bir yemek masası sığacak kadar büyük bir alan. Yanımızda bir koridor var, Alek'in daha önce açıkladığı gibi, burada üç yatak odası ve bir banyo bulunuyor. Sağımızda ise oturma odası var. Temiz, düzenli ve tertemiz bir alan, siyah deri kanepeler ve şöminenin üzerinde devasa bir televizyon var. Rahat görünüyor ve huzurlu bir his veriyor.

Belki de hala çıplak bir tel gibi hassas hissetmeseydim daha çok keyif alırdım. Boğazım kaşınıyor, gözlerim şişmiş ve sandalyemde kıpır kıpır otururken cildim çok gergin ve kaşıntılı hissediyorum.

"Muhtemelen yorgunsundur. Yatmadan önce duş almak ister misin?" Alek'in sesi düşüncelerimi bölüyor.

Bir an donakalıyorum, çünkü birlikte demek istediğini düşünüyorum. Birlikte demek mi istiyor? Şu anda beni çekici bulması imkansız. Kesinlikle berbat görünüyorum. Ama kanım kaynıyor ve aşağıya doğru akıyor, alt dudağımı ısıriyorum.

Alek, ruh halimdeki ince değişikliği fark etmemiş gibi görünüyor. "Havluların yerini gösterebilirim ve sorun olmazsa kapının önüne bir çift eşofman altı bırakırım. Muhtemelen sana büyük gelir ama Caleb'in eski kıyafetleri artık burada yok." Özür diler gibi gülümsüyor, gözlerinin yanında oluşmaya başlayan ince gülümseme çizgilerini gererek.

Ruh halim yine bozulur ve çok hayal kırıklığına uğramış görünmemeye çalışırım. Tabii ki artık bana dokunmak istemiyor. Kendimi bu kadar utandırdıktan sonra neden istesin ki? Ayrıca, şu anda çok yorgunum. Sıcak bir duş ve yatak düşüncesi bile gözlerimi kapatıyor.

Başımı sallıyorum. "Evet, iyi fikir gibi görünüyor. Teşekkürler." Boş kâsemi lavaboya götürmeye çalıştığımda, Alek başını sallıyor ve kâseyi benden alıyor

. Koridora doğru sürünerek ilerlemeye başladığımda, tabakların tıkırtıları kesilir ve Alek'in lavabonun yanında durduğu yerden sesi duyulur.

"Hey, Luke?"

Ona bakıyorum, yüzündeki düşünceli ifadeye kaşlarımı çatıyorum. Önemli bir şey söyleyeceği hissine kapılıyorum, ama sincap beyinli biri olarak, yine de onu hayranlıkla seyretmek için bir dakika ayırıyorum. Kendi evinde duruşu, beyaz kolları ön kollarını kadar sıyrılmış, kaselerimizi yıkarken, mutfak ışıkları altında şakaklarında belirginleşen gri saçları, beni salya akıtmak istiyor.

Burada olduğum süre boyunca onu eşofmanla görebilecek miyim? *Lütfen, Gri Eşofman Tanrısı, o muhteşem vücudu bir kez olsun eşofmanla görmeme izin ver.*

Alek, yine benim yaramaz düşüncelerimden habersiz, ensesini ovuşturuyor. "Sadece bilmeni istedim... sırların benimle güvende. Benimle güvendesin."

Göğsümü avucumla ovmak, hızla çarpan kalbimi sakinleştirmekte hiçbir işe yaramıyor. Titrek bir nefes alıyorum, karnımda bir sıcaklık yayılırken midemde kelebekler uçuşuyor. Bir şekilde başımı sallayıp teşekkür etmeyi başarabiliyorum ve koridorda kayboluyorum, sessizce nabzımın *sakinleşmesini* emrediyorum.

Neden bana yardım ettiğini bilmiyorum, ama onun evinde, onunla birlikte olmaktan hoşlanıyorum. Onun kokusu – maun ve siyah tik ağacı – ile çevrili olmak, beklemediğim bir şekilde yatıştırıcı geliyor. Onun benim için yemek pişirmesi, onun karşısında akşam yemeği yemek, Jax'ın evinden üniversiteye gitmek için ayrıldığımdan beri hissetmediğim bir şekilde kendimi önemsenmiş hissettiriyor. Sadece, bu biraz daha derin gibi geliyor.

Bu sabah işe geldiğimde, günün sonunda kendimi burada bulacağımı hiç beklemiyordum. Sadece duygusal bir çöküntü yaşamadan vardiyamı bitirmek istiyordum, ama bu konuda feci bir şekilde başarısız oldum. Hala işyerindeki dolapta iken, Alek bu gece onunla eve gitsem iyi olacağını söyledi, ama bunun sadece bir gecelik bir davet olduğunu düşünüyorum. Kaotik hafta sonunun etkilerinin yatışması için Evelyn ile aramıza biraz mesafe koymam gerektiğini söyledi.

kaotik hafta sonunun etkileri yatışana kadar Evelyn'le aramıza biraz mesafe koymam gerektiğini söyledi.

Ve Stoney. Ona neden Stoney dediğimi açıkladığımda güldü.

Ama şimdi buradayım ve onun yatağına girip, kollarına sarılmak ve bir daha hiç ayrılmamak için deli gibi bir istek duyuyorum.

Sırlarım onunla güvende, ben de öyle. Peki ya kalbim?

"Her şeyi mahvediyorsun," diyor Evelyn dişlerini sıkarak. Onun sarı saçları yılanlara dönüşünce geri atlıyorum ve çığlık atıyorum. Sıralar halinde dizilmiş, siyah, kıvrılan yaratıklar başlarını geriye atıp bana tıslıyorlar. Çatal dilleri, sanki korkumun kokusunu tadıyormuş gibi ileri geri hareket ediyor.

"Ne oluyor lan?" diye fısıldıyorum, sesim kısık. Dönmeye çalışıyorum ama etrafımız *siyahlıkla* çevrili. Sanki geçilmez bir sis gibi üzerimize çöküyor ve beynim panik içinde çığlık atmaya başlıyor.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum," diyorum ona. Ama sözlerim çok geç kalıyor. O ortadan kayboluyor ve yerine Stoney geçiyor. Kötü niyetli, dişleri aralıklı gülümsemesi beni tedirgin ediyor ve kendimi bir adım geri çekilirken buluyorum. Başını yana eğiyor, parmaklarını kırarken dudaklarında neşeli bir gülümseme yayılıyor.

"Benden uzak dur," diye onu uyarırım.

"Sen bir serserisin ve yoluma çıkanlara ne olduğunu öğreneceksin," diyor, göğsünden karanlık bir kahkaha yükseliyor. O anda çelikten yansıyan ışık parıltısı gözüme çarpıyor ve aşağıya bakıyorum. İnce parmaklarına sarılmış bir çift pirinç muşta var.

Geriye doğru sendeledim. "Yaklaşmayın!"

Ayak sesleri beni irkiltir, Jax'ı görünce omuzlarım rahatlamayla çöker. Onu en son gördüğüm haliyle hatırlıyorum: siyah saçlı, yeşil gözlü ve itfaiyeci

üniforması. Gönüllü vardiyasından dönüyor olmalı ve kesinlikle kardeşim olmasına rağmen, bir şey *farklı*. Beni tanımıyor gibi kaşlarını çatıyor, yüzünde hayal kırıklığı ifadesi var.

O, benim arkamdan eski kız arkadaşımınla yatınca öfkeye kapıldığımda ve bu durum onların ilişkisini geçici olarak bitirdiğinde bile bana böyle bakmamıştı. Sanki onun ayakkabısının altındaki bir böcekten başka bir şey değilmişim gibi. Bu, cildimi terletiyor ve parmaklarımı titretiyor. Arkamda, Stoney'nin kahkahasındaki iğrenç eğlenceyi duyabiliyorum.

"Beni aldattın," diye mırıldanır Jax.

Ben şiddetle başımı sallarım. "Hayır, hayır, ben..."

"Benim de annemle bir ilişki kurmak isteyeceğimi düşünmedin mi?" diye sorar, başını sallayarak. "Seninle bir daha asla konuşmak istemiyorum."

"Bekle! Lütfen, açıklamama izin ver!" diye bağırırım, ama o bana bir kez daha bakmadan uzaklaşırken sözlerim yankılanarak bana geri döner.

"Ne oldu, Luke?" Stoney aniden tekrar önümde belirir, yüzü o kadar yakındır ki, kokuşmuş nefesini alabiliyorum. "Seni kurtarmaya gelecek kadar umursayan kimse yok mu?" diye alay eder.

Yumruğunu geriye doğru çekiyor, çelik parıldıyor. Panik bedenimi sarıyor ve olduğum yerde donup kalıyorum. Nefes alamıyorum, nefes alamıyorum, nefes alamıyorum...

"Sırların benimle güvende. Benimle güvendesin."

Sözler kafamda o kadar zayıf bir şekilde yankılanıyor ki, zar zor duyabiliyorum, ama onlara bir can simidi gibi tutunuyorum.

"Alek!" Onun adını o kadar yüksek sesle bağırıyorum ki sesim çatlıyor. Stoney'nin yumruğu bana yavaş çekimde geliyor ve onu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Bu yüzden, bana yardım edebilecek tek kişinin adını bağırıyorum. Tekrar tekrar onu çağırıyorum.

"Alek!"

Ve tam Stoney'nin yumruğu çeneme değmek üzereyken, Alek'in cevabı havayı delip geçer.

"Luke! Bu bir rüya. Uyan *lütfe*."

Alek'in endişe dolu sesi beni kabusumdan uyandırır ve tek bir sarsıcı hareketle beni uyanıklık dünyasına geri getirir. Gözlerim açılırken sudan çıkmış balık gibi nefes nefese kalırım

arkamdan beni mengene gibi saran kollarını görmek için aşıya bakıyorum. Kendi parmaklarım onun ellerine o kadar sertçe batıyor ki, muhtemelen iz bırakıyorum. Ama misafir odasının karanlığında pek bir şey göremiyorum.

Kalbim hızla atıyor, göğsüm inip kalkarken ensem terden kayganlaşıyor. Utanç ve mahcubiyet, içimdeki paniğe karışsa da Alek'i bırakmak istemiyorum. Onun sıkı tutuşu *bana güven* veriyor. Ve uzun zamandır böyle hissetmemiştim, değil mi? Beni doğurup terk eden kadınla paylaştığım o dairede değil. Sürekli bağırıp beni küçük düşürdüğü zamanlarda değil, ve kesinlikle Stoney gibi insanları sürekli eve alıp verdiği zamanlarda da değil.

Beni bu halde görmemesi gerekirdi. Neden hala burada, sürekli ona ne kadar zavallı olduğumu göstermiş olmama rağmen bana destek olmaya devam ediyor?

"Bu bir hataydı. Buraya gelmemeliydim," diye zayıf bir sesle çıkardım. Buradan çıkmam lazım. Öne doğru eğildim, bacağını yatağın kenarına atmaya çalıştım.

Ancak Alek daha hızlıdır. Endişeli bir şekilde homurdanır, sonra beni daha sıkı tutar ve bacağını benim bacağımın üzerine atar. Beni tuzağa düşürmeye çalışıyor gibi gelmiyor, özellikle de sallanmaya başlayıp kulağıma fısıldamaya başladığında. Sanki gerekirse kendimden bile beni korumaya kararlıymış gibi.

Bu, paniğimin sisini dağıtır.

"Neye ihtiyacın olduğunu söyle, tatlım. Nasıl geçirebileceğimi söyle, ben de yapayım," diye kulağıma fısıldadı.

Boğazımdan boğuk bir inilti çıkar. Mücadelem sona erer ve onun kollarında geriye yaslanırım. Kalbim hala kulaklarımda çarpıyor, kafam bu gece hain beynimin bana sunduğu kabus gibi görüntülerle dönüyor. Benden uzaklaşan, bir daha beni asla sevmeyecekmiş gibi görünen ağabeyimin görüntüsü, içimdeki her şeyi soğutuyor.

"Beynimin çenesini kapamasını istiyorum," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum.

Tüm endişe ve suçluluk duygularını bir kenara bırakmak istiyorum, en azından bir süreliğine.

Kaçmam *lazım*, farklı bir şekilde canlı hissetmem lazım.

Neye ihtiyacım olduğunu fark ediyorum ama bunu nasıl dile getireceğimi bilmiyorum, Alek'in isteyip istemediğini de bilmiyorum. Kalçalarımı geriye doğru itip ona sessizce gösteriyorum. Kıçım onun kasıklarına değdiğinde, keskin bir nefes alıyor ve tüm vücudu geriliyor.

"Luke, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Duraklıyorum. "Beni istemiyor musun?"

Boğuk bir ses çıkarır ve sonra inanamayan bir kahkaha atar. "Kulüpte olanlar seni istediğimin kanıtı bence."

"Seni istiyorum" sözü, olası tüm acıları dindirir ve beni cesaretlendirir. Kalçamı tekrar onun kasıklarına doğru iterek, bu sefer körü körüne kolumu geriye doğru uzatırım. Onun uyluğunu kavradığımda, yumuşak pamuklu kumaş avucumu okşar. İç geçiririm.

"Eşofman mı giyiyorsun?" diye soruyorum. Aşağıya baktığımda, uzun kollu pamuklu bir gömlek giydiğini de fark ediyorum. Bu onun uyku kıyafeti olmalı.

Biraz şaşkın görünüyor. "Evet, neden?"

"Seni eşofmanla görmek istiyordum ve şimdi isteğim gerçek oldu ama çok karanlık."

Şaşkınlığı eğlenceye dönüşüyor. "Neden beni eşofmanla görmek istiyorsun?"

"Eminim çok çekici görünüyorsundur," diye mırıldanıyorum.

Nefesi kesildi, bu da içimde küçük bir zafer dalgası yarattı. "Belki de ışıkları açıp sana bir bakmana izin vermeliyim," diye fısıldadı.

Titriyorum. Zihnimde salya akarken tüm vücudum titriyor. Bir an için teklifini kabul etmeyi düşünüyorum. Ama sonra ne yaptığını anlıyorum ve başımı sallıyorum. "Dikkatimi dağıtmaya çalışma. Bana sikini verecek misin, vermeyecek misin?"

O homurdandığında, kalçaları öne doğru sallanarak kıçıma belirli bir şişkinlik ediyor, bunu hayır olarak almıyorum. Ellerinden birini tutup, bana ödünç verdiği büyük beden gömleğin altına kaydırıyorum ve karın kaslarımın üzerinde gezdiriyorum.

"Luke, yapamayız."

İtirazına rağmen, geri çekilmiyor. Aksine, nefesi ağırlaşıyor, sıcak nefesi kulağıma üflüyor.

ikimizin de istediği Şeye teslim olmak üzere; bunu biliyorum. "Neden olmasın?" diye soruyorum.

"Şu anda doğru ruh halinde olduğunu sanmıyorum ve senden yararlanmayacağım."

Bununla birlikte, boğazındaki kısık ses biraz azalır. Bana olan tutuşu gevşer ve uzaklaşmaya başlar.

Kahretsin, onu kaybediyorum.

"Dikkatimi başka yere çekmem lazım. Geçen sefer beni unutturdun. Kahretsin, Alek... Sadece iyi hissetmek ve unutmak istiyorum," diye patladım, itirafımın beni biraz fazla açıkta bırakmasından pek hoşlanmadım. Ama geri çekilmeyi bıraktı ve bunu bir zafer olarak gördüm. Artan savunmasızlığımı bir kenara iterek devam ettim. "Sabah pişman olup olmayacağım, bu bana kalmış. Ama sen benden faydalanmıyorsun çünkü ben tamamen rıza gösteriyorum. Ne istediğimi biliyorum ve istediğim Şey, beni yatağa yapıŐtırman."

"Sen iflah olmazsın," diye kulağıma homurdanıyor. Elini kalçama sıkıca bastırıp morartacak kadar sıkarken, boynumu dişleriyle sıyrarak penisini bana sürtünce inliyorum. Büyük eli göğsüme geri dönüyor ve meme uçlarımı çimdiklemek için duruyor.

"Dokun bana," diye yalvarırım, nefes nefese sesimle boynumu geriye doğru eğerek. Ağzı oradaki deriye yapışır, emmeye başlar. Sahiplenici tavrı, zaten sertleşmiş penisime bir heyecan dalgası gönderirken kalçalarım öne doğru çıkıntı yapar ve ben de aşağı uzanıp kendimi okşamaya başlarım.

Alek'in eli benimkine vurur ve ıslak bir sesle cildimi bırakarak görevimi yarıda keser. Hayal kırıklığına uğramış inlememi görmezden gelir. "KoŐullarım var," diye mırıldanır, bir Şekilde bunu hem bir uyarı hem de kulağıma porno gibi gelmesini sağlar.

"Ne olursa olsun."

Kıkırdaması karanlık ve kötücül. "Çaresiz küçük Şey, değil mi?"

"Senin için, evet." Belki bu itiraftan utanmam gerekir, ama çirkin ağlamam onu korkutmadıysa, bunun da korkutacağını sanmıyorum.

"Kahretsin, düşünmemi zorlaŐtırıyorsun." Kalçaları tekrar kıcıma sürtünüyor, elleri göğsümden aşağı kayarken dişleri omzumda ısıyor. Ödünç aldığım eşofmanımın bel kısmında duruyorlar

oradaki ipi oynuyor. Onun kucağında eriyip, o düşüncelerini toplarken benimle oynamasına izin veriyorum.

Sonunda, elleri yumuşak kumaşın içinden ağrıyan sikimi kavradı. "Bunu yaparsak, benim dediklerimi yapacaksın. Uslu bir çocuk olup sikimi alacaksın, değil mi?"

Bir sıcaklık dalgası içimi kaplar ve kalçalarımı öne doğru itekler. Boğazımdan çaresizce küçük bir inilti çıkar ve bu fikre ne düşündüğümü açıkça belli eder. Kontrolü ele almak ve tüm kararları vermek mi istiyor? İyi, çünkü beynimi susturacaksa seve seve kontrolü ona bırakırım. Ne de olsa yarın yine her zamanki kendinden emin, kibirli halime dönebilirim. Sadece, herhangi bir baskı olmadan, onun sağlayabileceği tüm zihin uyuşturan zevke kapılmak istiyorum.

"Evet," diye nefes nefese söylüyorum.

Elini sonunda eşofmanımın bel kısmının altına sokup boxer şortuma uzattı. Sıcak avucunun ağrıyan penisimi kavrayıp uzun, şehvetli bir okşama yapmasıyla içimden bir inilti çıktı. "Sana zevk vermeme izin vereceksin ve durmamı ya da yavaşlamamı istersen hemen bana söyleyeceksin."

Bu bir rica değil. Bir emir.

"Evet."

İnler, eli saçlarımın arasından geçer. Saçımı kavrayarak başımı ona doğru çevirir. Dudakları dudaklarıma yapışır, öpücüğü aç ve sahiplenici. Dudaklarımı aralar, ağzına inleyerek onun beni yutmasına izin veririm. Parmaklarım onun pazılarına gömülür.

Beni bıraktığında nefes nefese kalmıştım, uzaklaşmadan önce alt dudağımı sertçe ısırıldı. Benden uzaklaşarak vücudumu soğuk bırakmıştı. Hayal kırıklığı içimi kapladı ve ona uzandım. "Hayır, bekle..."

Çekmecenin açılma sesi, onun kıkırdamasını bastırıyor. Omzumun üzerinden bakınca, sadece prezervatif ve kayganlaştırıcı almak için uzaklaştığını anlıyorum. Eşofmanını çıkarıyor, hemen ardından da boxerını. Karanlıkta, sadece kaslı vücudunun belirsiz hatlarını seçebiliyorum. Ama uylukları iri, ereksiyonu gururla yukarı doğru çıkıntı yapıyor.

Yanıma dönerek kalçama bir kez dokunur. "Sırt üstü yat, seni hazırlayayım."

Kahretsin, en iyi arkadaşımın babası beni sikmek üzere.

CHAPTER Fourteen

Luke

"Şimdi kıyafetlerini çıkaracağım," diye mırıldanıyor Alek, duraklaması bana itiraz etmek için bolca zaman veriyor. Sanki itiraz etmek istermişim gibi.

Ben sırt üstü yatarken o üzerime eğiliyor, ben de kalçalarımı kaldırıyorum ki o da eşofmanımı çıkarabilsin. Hemen ardından tişörtüm de çıkıyor, sonra elleriyle boxerımı aşağı çekiyor. Ereksiyonum havada sallanıyor, pencere jaluzilerinden odaya sızan ay ışığı, ucundan sızan ön sıvıyı vurguluyor.

Karanlıkta bile Alek'in gözlerinin ona odaklandığını hissedebiliyorum. Bakışlarının sıcaklığı sikimi titretir ve göğsünden düşük bir uğultu çıkar.

"Gömleğini çıkar," diyorum. Onu göremememin önemi yok. Onu tüm çıplaklığıyla, benimle birlikte çıplak olarak istiyorum. Tüm vücudunu benim vücuduma değdirmesini istiyorum.

"Hayır."

Sert ses tonuna nefesimi tutuyorum, kasıklarım daha da ısınmaya başlıyor. "Ama seni görmek istiyorum."

"Burada istek kabul etmiyorum, Luke," diye uyarıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Peki."

"Sikimi mi istiyorsun, yoksa velet gibi davranmak mı istiyorsun?" "Seçim yapmak zorunda mıyım? Bu adil değil," diye itiraz ediyorum.

Onun elleri dizlerimi kavrayıp yukarı ve sonra dışarı doğru çektiğinde, ağızımdan çıkacak diğer tüm şikayetlerim boğazımda kalır. Nefesim kesilir, parmaklarım altımdaki yumuşak çarşaflara gömülür. Karanlık yüzünden engelsiz bir görüş alanı olmayabilir, ama ay ışığı beni hiç olmadığım kadar savunmasız ve açıkta bırakır. Yine de, kalçalarımı ileri itmek istememe neden olur.

"Sen istemediğin sürece, ağızımı sana koyacağım," diye uyarıyor beni. "Senin sıkı poponun ofisimden çıkıp gittiğini gördüğüm ilk günden beri tadının nasıl olduğunu merak ediyorum."

"Lütfen," diyorum, vurgu yapmak için kalçalarımı yukarı doğru iterek. Neden onun ağzının tekrar sikime dokunmasını istemeyeyim ki? Geçen sefer açıkça zevk almıştım ve...

"Kahretsin," diye bağıriyorum, elleri kalçalarımı yukarı itip kıcımlı ayırırken, dilini kıvrımımın üzerine kaydırmadan önce tüm vücudum titriyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, Alek'in dili deliğimi çevrelerken, varlığından haberdar olmadığım sinir uçlarım canlanıyor.

Ağızım iniltiyle açılır. "Senin demek istediğin... Dilin benim... Kahretsin, bu çok iyi geliyor."

Sadece *iyi* hissettirmekten öte. En iyi şekilde müstehcen hissettiriyor, dilini kıcımlı arasına gömüp aç bir adam gibi beni yalarken. Islak dili daireler çizip duruyor, sonunda içeri dalıyor. Bir eliyle titrek dizlerimi açık tutmam için benimkini yönlendiriyor, dilinin ucu içeri girip çıkarken diğer eliyle benim sikimi okşuyor.

Onun altında kıvranıyorum. "Aman Tanrım..."

O inerken, kalçaları altındaki yatağa sürtünürken, onun da benim kadar bundan zevk alıyor olabileceği düşüncesi beni neredeyse mahvediyor.

Sonunda ağzını çekiyor, nefes nefese kalırken tükürüğü yanaklarımın arasına damlıyor. Ay ışığının serseri bir ışığıyla bakışlarımız kesiştiğinde, açgözlü ifadesi nefesimi kesiyor. Göz kapakları ağır, göz bebekleri şehvetle şişmiş.

Başını eğip düşünceli bir şekilde bakıyor. "Hangisini daha çok sevdiğimi bilmiyorum, kıcının tadını mı yoksa tatlı sikini mi?"

Şu anda ciddi mi?

Yağ şişesini kapar ve yanaklarımın arasına bolca sıkar. Soğuk sıvı beni irkilttiğinde kıkırdar. Sonra parmaklarına biraz daha ekler ve birini yanaklarımın arasına kaydırır. Parmağının ucu deliğimi deldiğinde ikimiz de aynı anda inleriz. Beni biraz gerer, yağ onu hemen içine çeker.

"Siktir, çok darsın. Sikimi boğacaksın, değil mi?"

Onun adını inleyerek, parmağı içime girip çıkarken zevk dalgaları içimi kaplıyor. Artık tamamen yatağa erimiş durumdayım, vücudum gevşemiş ve esnek, bana verdiği her zerrenin tadını açgözlülükle çıkarıyorum. Çok geçmeden, ellerimle bileklerini sıkıca kavrayarak sanki onu bana bağlamaya çalışır gibi, kalçalarımı onun parmağının ritmine göre sallamaya başlıyorum.

Bu enfes hissin hiç bitmemesini istiyorum.

Kısa süre sonra, bir parmak iki parmak olur. Gerilme hareketlerimi kesintiye uğratar ve Alek'in eli hızla benim sikime geri dönerken, bana yatıştırıcı övgü sözleri fısıldar. Parmaklarının etrafında ne kadar iyi hissettiğimi, onun için ne kadar iyi olduğumu, bana zarar vermek istemediği için sikine hazır olduğumdan emin olacağını söyler.

Onun altında gevezelik ediyorum, şehvetten sarhoş olurken inliyorum. İki parmak üç parmak olunca, gerilmeyi memnuniyetle karşılıyorum.

"Lütfen," diye sızlanıyorum.

Sonunda, tam boşalmak üzereyken, o çekildi. Aklıma bir şey geldi ve o prezervatifi almak üzereyken onu durdurdum.

"Bekle."

Donup kalır, bakışları benimkilere çevrilir. "Durmamı mı istiyorsun?"

Kafamı sallıyorum, onun yoğun ilgisi karşısında biraz tedirgin oluyorum. "Hayır, ama sana henüz dokunamadım. Dokunmak istiyorum... Senin nasıl hissettiğini bilmek istiyorum." Yanaklarım kızarıyor.

Bunu düşünür gibi görünüyor, yüzünde kısa bir tereddüt beliriyor. Ama bunu merak edecek vaktim yok, çünkü belime oturuyor. İki eliyle de ellerimi kavlıyor, birini kalçasına koyuyor. Diğer elimi ereksiyonuna götürüyor, elimi onun uzunluğuna sarıyor.

Avuç içimin altında hissettiğim sıcak, sert derisi beni nefesimi kesiyor. Elimini yukarı aşağı hareket ettirirken ikimiz de inliyoruz, bana nasıl dokunulmasını sevdiğini gösteriyor. Penisini avucumda titriyor, onu okşarken damarlarının çıkıntıları avucumu okşuyor. Ön sıvısı akıyor ve ben başparmağımla onu penisinin başına sürüyorum.

"Siktir," diye tıslar.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyorum, belirsizlik hissi uyandırdığı için hareketlerimi yavaşlatıyorum.

"Beni boşaltacaksın."

"Evet, tabii ki," diye mırıldanıyorum. Bunu istiyorum, onun boşalmasının sebebi olmak istiyorum, bunun kanıtının avuçlarımı kaplamasını istiyorum. Ben tempomu artırdığımda, o homurdanıyor ve kalçaları titriyor. Elimini penisinden çekip bacaklarımın arasına kaydırduğunda homurdanıyorum.

Kıkırdar, sesi eğlenceli ama aynı zamanda biraz gergin. Sanki boşalmanın eşiğindeymiş ve kendini zor tutuyormuş gibi. "Boşalırken içimde olmamı istiyorsun, değil mi?" diye sorar.

Gözlerimi kırpıyorum. "Evet, evet, istiyorum."

O prezervatifi açıp bana uzattığında, içimi küçük bir gerginlik kaplar. Titreyen parmaklarımla, onu onun penisinin uzunluğu boyunca sarsarak aşağı doğru yuvarlarım. Benim ani gerginliğimi fark etse de, bununla ilgili bir yorum yapmaz. Bunun için gerçekten minnettarım. Gerginliğim çoğunlukla iyi, heyecanlı türden. Ama yine de, bir parçam bunun acı vereceğinden korkuyor.

Elleriyle kalçalarımı sıkıyor. "Hazır mısınız?"

"Evet."

Onun büyük, kalın penis başı içime girmeye başladığında inlerim. Bunun olacağını bilmeme rağmen, ucu girişimi deldiğinde hissettiğim yoğun yanma hissi beni yine de şaşırtır. Vücudum gerilir, içimdeki bir şey içgüdüsel olarak bu istilaya direnmek ister.

Alek bir an durur ve sonra yatıştırıcı bir sesle bana fısıldar, "Rahatla, beni alabilirsin."

Kafamı sallayıp dişlerimi sıkıyorum. "İstiyorum, ama yapabilir miyim bilmiyorum..."

Alek elini benim sikime dolayarak onu tekrar canlandırmaya başlar. Onun dokunuşuyla vücudum elektriklenir ve başparmağı hassas penisimin başını okşadığında inlerim. Eğilir, bir kolunu üzerime dayayarak dilini çıkarıp meme ucumun etrafında hafif bir daire çizer. Meme ucumu emip okşarken, eli hala penisimi okşamaya devam eder. Bu ikili his çok zevklidir ve o tuhaf zevk bulutunun geri dönmeye başlamasıyla kendimi onun altında gevşerken bulurum.

"İşte böyle," diye mırıldanıyor. "Şimdi, derin nefes al ve sonra nefesini ver."

Onun talimatlarını izliyorum, penisi içime biraz daha derine girerken nefes nefese kalıyorum. O bu şekilde devam ediyor, bir santim daha derine girmeden önce hâlâ zevkten sarhoş olduğumdan emin oluyor. Sonunda, içime sonuna kadar giriyor. Yanma hissi azalmaya başlıyor, kalın çevresine uyum sağlamak için gerilme hoş bir his haline geliyor.

Kalçaları benimkilerle birleştiğinde inliyor. Sesi gergin, kolları titriyor, sanki kendini tutmak o kadar zor gibi. "Çok darsın."

"Öp beni," diyorum. Gözleri büyür, aniden ensesini tutup kendime doğru çekince boğazından şaşkın bir homurtu çıkar. Ama isteyerek gelir, dudaklarımız birbirine yapışır. Öpüşmeye devam ederken, elini saçlarımın arasına geçirir ve onaylayan bir uğultu tüm göğsünü titretir. Kalçaları sallanmaya başlayınca ağzına nefesimi veririm.

"Hoşuna gitti mi?" diye mırıldanır ağzıma.

Sessizce başımı sallarım. Penisinin iç duvarlarımda kaymasının hissi beni suskun bırakır.

İyi doğru kelime değil.

Bu dünyadan değil.

Mükemmel.

Hayatımı değiştiren bir şey.

Ne beklediğimi tam olarak bilmiyorum, ama Alek ile birlikte olmak daha önce hiç yaşamadığım bir şey. Daha önce çıktığım kadınlara hiç benzemiyor. Cinsel hayatım her zaman iyiydi. Tatmin ediciydi ama olağanüstü değildi. Ama Alek'in penisi beni yıldızları görmemi sağlıyor.

Alek, birleşmiş bedenlerimize bakıyor, neredeyse tamamen çıkarken izliyor. "Altımda uzanmış halin çok güzel, sıkı kıcın benim sikim tarafından açılmış ve her santimini alıyor. Keşke bütün gece böyle kalıp, sikimin girip çıkmasını izleyebilseydim."

"Siktir," diye inliyorum, parmaklarım onun kollarını tırmalarken, övgüsü beni yeni hislere sürüklüyor. İhtiyacımı göstermem onu daha da teşvik ediyor, yüzünde açgözlü bir ifade belirirken kalçalarını öne doğru itiyor. Sırtımı kamburlaştırıyorum, penisi içimi aydınlatan yeni bir noktaya kayarken çığlık atıyorum.

"İşte bu," diye mırıldanır Alek. Sonra hızlanır, kalçalarını yuvarlayarak ve kırarak, daha önce istediğim gibi beni yatağa yapıştıracak kadar güçlü bir şekilde becerir. Ellerim omuzlarında tutunmaya çalışırken, parmaklarım sırtına gömülür ve gömleğinin altında sert ve pütürlü bir şey hissedene kadar devam eder. O ise demir gibi bir tutuşla ellerimi yakalar ve tek eliyle yatağa sabitler. "Benim sikimi almayı seviyorsun, değil mi?" diye nefes nefese alay eder. Üzerimde nefes nefese kalırken, yüzünün yanından bir damla ter akar, kalçalarının itişti düpedüz acımasızdır. Prostatımı tekrar deldiğinde neredeyse çığlık atarım, serbest eli boğazımı sıkıştırır ama asla sıkıştırma.

"Çok iyi... çok iyi... Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, gözlerim neredeyse kafamın arkasına kayıyor.

"Evet, öyle," diye homurdanıyor Alek, kendi dünyasında kaybolmuş gibi görünüyor, penisi içeri girip çıkarken.

Testislerim gerilir, kasıklarımındaki sıcaklık bir cehenneme dönüşür, boşalmaya yaklaşıyorum. Alek vücudumu sanki kendi kişisel kemanıymış gibi çalmaya devam eder ve Tanrım, onun enstrümanı olmak ne kadar da istiyorum.

Onun altında inliyorum, gözümün köşesinde baskı gittikçe artarken, dökülmemiş bir gözyaşı gıdıklanıyor.

"Lütfen, ihtiyacım *var...*" diye yalvarıyorum. Ne için yalvardığımı bilmiyorum. Ancak Alek, Luke'un anlamsız sözlerini anlıyor gibi görünüyor. Eli boğazımdan ayrılıp sikimi kavırıyor. Sadece birkaç hareket sonra orgazmım hızla yaklaşıyor ve orgazm olduğumda neredeyse çığlık atıyorum. Sikim patlıyor, spermim Alek'in eline dökülüyor ve karnıma damlıyor.

"Evet." Alek, itişleri düzensiz hale gelirken, tek kelimeyi uzun, uzatılmış bir heceye dönüştürerek inler. "İyi bir çocuk olup benim için geleceğini biliyordum." Kalçaları son bir kez ileri doğru hareket eder, ardından ağzı hayvanca bir homurtuyla açılır ve sıcak spermi prezervatifi doldurur. Bileklerimi bırakır, öne doğru eğilerek alnını alnıma yaslar. Kollarımı boynuna dolarım ve uzun dakikalar boyunca nefes nefese birbirimize sarılırız.

Vücudum onun altında erimiş, yapışkan bir sıcaklık yığını gibidir, orgazm sonrası endorfinlerin beynimde uğulدادığı için uzuvlarım ağırlaşmıştır. Uykulu bir şekilde ona bakarak gözlerimi kırıştıtırırım, ifadesini nasıl yorumlayacağımı tam olarak bilemiyorum. Şaşırmış görünüyor ama aynı zamanda... bu ciddi, araştıran bir bakış. Ne aradığını bilmiyorum.

Sonunda, çekilmeden önce dudaklarıma iffetli bir öpücük kondurur. Garip hissi yüzünden tıslarım ve o bana özür dilercesine gülümser. "Burada kal," diyor yumuşak bir sesle. Bir dakika sonra geri geliyor ve beni ılık bir bezle temizlerken itiraz bile etmiyorum. Bunu kendim de yapabilirdim, ama gerçekten yapmak istemiyorum. Bütün dikkatini bana vermesini, beni nazikçe silerken konsantrasyonla kaşlarını çatmasını seviyorum.

O banyoya havluyu bırakmak için odadan çıktıktan sonra yanıma dönünce, yatağın arkamda çökmesi beni biraz şaşırttı. Şimdi kendi yatağına dönmek isteyeceğini düşünmüştüm, ama yalnız uyumak zorunda kalmayacağım düşüncesi kalbimi kıpır kıpır etti. Beni göğsüne doğru çekti, kolunu belime doladı ve ben de kucaklamasına karşılık verdim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, daha fazla açıklamaya gerek olmadığını bilerek. Unutturduğun için, kendimi güvende hissettirdiğin için, şu anda hayatımda çok az olan *iyi* hissettirdiğin için teşekkür ederim.

Elimi sıkıyor. "Benim için zor bir şey değildi," diyor fısıldayarak, ben gülünce dudaklarım aptalca bir gülümsemeye dönüşüyor.

Kısa süre sonra, göz kapaklarım uykudan ağırlaşır. Nefesim düzelir ve Alek arkamda hafifçe horlamaya başlar. Tam uykuya dalmak üzereyken, aklıma bir şey gelir.

Alek gömleğini hiç çıkarmadı ve ben de onun göğsündeki ve sırtındaki dalgalı kaslarını ellerimle okşamaya fırsat bulamadım.

Ne yazık.

CHAPTER *Fifteen*

Alek

"Yardımcı olabilir miyim?" ertesi sabah, bitkin ve uykulu gözlü kadın sorar. Yıpranmış bir apartmanın kapısına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, yüzünü çevreleyen sarı saçları sarkık bir şekilde durmaktadır. Tüm işaretler, onu huzurlu uykusundan uyandırdığımı gösteriyor. Saçları dağınık, sütyensiz beyaz bir tişört ve ince siyah bir pijama şortu giyiyor. Onu uyandırdığım için özür dilemek isterdim, ama bu yalan olurdu.

"Sen Evelyn misin?" diye soruyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Kim bilmek istiyor?"

Parmaklarımdan sarkan iki boş spor çantasını kaldırarak, ona etkilenmemiş bir bakış attım. "Luke'un eşyaları için buradayım."

Onun adına geldiğimi biliyor mu? Hayır.

Ama izin istemektense affedilmeyi istemek daha iyidir, değil mi? Ayrıca, işyerindeki çalışan dosyalarında onun ev adresini bulmak çok kolaydı.

Şu anda sert, kontrolcü ve küstah davrandığımı söyleyebilirsiniz. Buna karşı çıkmam, ama bu sabah Luke'un ağlayışını kafamdan atamadım. Ya da gece yarısı benim adımı haykırarak uyandırmasını. Şimdi bile hatırlamak tüylerimi diken diken ediyor. Uzun zamandır böyle gerçek bir korku hissetmemiştim, ama onun incinmiş olabileceği düşünceyi boğazıma kadar panik hissi uyandırdı.

Sonra kışını bana doğru itti, bedeninin kontrolünü bana teslim etti ve ihtiyaçlarını karşılamam için bana güvendi. Bu beni etkiledi. Henüz kelimelerle ifade edemediğim bir şey. Çünkü bir şekilde, son yirmi dört saat içinde, kalbimin etrafına ördüğüm duvarı yıkmayı başardı. Şimdi içimde daha önce olmayan bir ışık parıltısı var. Çok az insana içimi açarım, ama sanki o duvarları yıkarak içeri girmek için çabılıyor gibi hissediyorum.

Ve belki de onu henüz tamamen hayatıma sokmak istemiyorum. Tecrübelerime göre, aşk acı verir. Bazen kelimenin tam anlamıyla. Yine de, onu güvenli bir yere saklama isteğimi inkar edemem.

Dün bana söylediklerine ve yanağında hala duran morluğa bakılırsa, burada yaşamak güvenli olmaktan çok uzak.

Evelyn alaycı bir şekilde, "Affedersiniz, siz kimsiniz?" dedi.

Ben, oğlunu senin acımasızlığından kurtaracak adamım.

"Korkarım bunu bilmen gerekmiyor," diyorum yavaşça.

O, gözlerini devirerek homurdanır ama kapı çerçevesinden uzaklaşır. Ben de onun arkasından içeri girerim ve kahverengi, lekeli halıyla kaplı küçük bir giriş holünden onu takip ederim. Daireyi görünce, buranın Luke'un yaşadığı yer olduğunu bilerek, bir an dururum. Daire açık planlıdır, mutfak solda, oturma odası sağdadır. Oturma odasındaki pencere tahta ile kapatılmış ve karşısında çöplükte duran kahverengi, pütürlü bir kanepeler var. Sigara izmaritleriyle dolu küllükler var, bu da havada kalan sigara kokusunu açıklıyor. Duvarda insan yumruğu büyüklüğünde bir delik de var.

"Koridorun sonunda, soldaki ilk kapı," diye mırıldanır Evelyn. O mutfağa doğru yavaşça yürürken, tezgahın başına oturup sigara yakarken, ona inanamayan bir bakış atarım.

"Hiç tanımadığın bir adamın neden oğlunun eşyalarını almaya geldiğini sormak istemiyor musun?" diye soruyorum.

Omuzlarını silkiyor. "O yetişkin bir adam. Ne yaptığı ya da kiminle yattığı beni ilgilendirmez." Çenemi sıkınca bana anlamlı bir gülümseme atıyor. Şimdilik dilimi ısırıp koridordan aşağı doğru ilerliyorum.

Odasına girdiğimde, düzenli odada hala kalan onun kokusunu içime çekiyorum. Bu, ara sıra sıkıldığı adaçayı ve sedir ağacı kokusu. Hiçbir zaman aşırıya kaçmayan, ama biraz daha fazla istemek için yeterli bir koku. Oda nispeten sade: ortada lacivert çarşafli bir kraliçe yatak ve pencerenin altında küçük bir masa var. Ahşap yüzeyin üzerinde eskiz defterleri ve kalemler dağılmış durumda.

İlk spor çantayı her şeyden biraz alarak giysilerle dolduruyorum. Tamamen dolduğunu düşündüğüm anda, bir avuç saç tokası ve bir şişe siyah ojeyi de eklemeyi başarıyorum. İkinci çantaya ise onun eskiz defterlerini ve kalem kutularını koyuyorum. Bir e-okuyucu gördüğümde onu da ekliyorum.

İki çantayı da omuzlarıma asıp ana oturma odasına geri dönüyorum. Evelyn sigarasını içmeye devam ederken, tek kelime etmeden yanından geçip gidiyorum.

"Luke geri döndüğünde ona söyle, yirmi tane daha lazım," diye sesleniyor arkamdan.

Kapıda durup, dudaklarımı sıkıştırarak ona soğuk bir bakış attım. Ses tonum sertti, tiksintimi gizlemeye bile çalışmadım. "Sadece Luke'dan para mı dileniyorsun, yoksa benimkini de alacak mısın?"

Gözleri parlıyor, dudakları sinsi bir gülümsemeye kıvrılıyor ve bakışları göğsümden aşağıya doğru kayıyor. "Bunun için ne istiyorsun?"

"Rehabilitasyona gitmeni istiyorum."

Gülümsemesi kaybolur. "Ciddi misin?"

Omuz silkiyorum. "Her kuruşunu ödeyeceğim. Tek yapman gereken gelip işini yapmak. Ve sonra, çıktığında, oğlunu umursuyormuş gibi davranmak."

Burun delikleri genişler, yanaklarında kırmızı lekeler belirir ve boynuna kadar yayılır. Gözlerinde öfke parlar ve onun sinirine dokunduğumu bilmek beni gülümsetir.

"Ne kadar da tatlısın! Süslü kıyafetlerinle buraya gelip kendini beğenmişlik yapıyorsun. Eminim buradan çıkıp iyi bir iş yaptığın için kendini tebrik edeceksin, sonra da sıkıcı hayatına geri dönüp ne zaman bu kadar acınası bir hale geldiğini merak edeceksin."

Başımı eğip, gözlerimi kısarak öfkeli kadını inceliyorum. Bu, Evelyn'in Luke'un en iyi tanıdığı hali, kafasına girip ona yeterince iyi olmadığını söyleyen hali. Onun Luke'a böyle konuşması beni *öfkeliendiriyor*. Ellerimi yanımda sıkıca kapatıyorum, ellerimin titrediğini fark etmemesini umuyorum.

O, kulağına fısıldanan tatlı övgüler hak ediyor, bu her neyse. Ona, onu mükemmel bulduğum tüm yönlerini anlatmaya karar veriyorum ve onun kafasından onun sesini silene kadar bunu tekrar etmeye devam edeceğim.

Bana alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Luke adına beni düzeltmeye çalışıyorsan, zahmet etme. Hayatımdan memnunum. Şimdi lütfen dairemde defolup git."

Yavaşça, düzenli bir nefes alıp, etrafımdaki her şeyi çıplak ellerimle parçalarsam hapse gireceğimi kendime hatırlatıyorum. Arkanı dönüp, tek kelime etmeden çıkmaya niyetleniyorum. Ama aklıma bir şey gelince duruyorum. Omzumun üzerinden ona sert bir bakış atıyorum. "Size ebeveynlik dersleri vermek bana düşmez, ama diğer oğlunuz hayatta olduğunuzu bilmek isteyebilir."

"Çık dışarı."

Onu görmezden gelip yüksek sesle düşünürüm, "Merak etmeden duramıyorum. Burada ne tür bir oyun oynadığını merak ediyorum. Önce ayık olmak istediğinle ilgili acıklı hikaye açıkça saçmalık, bu yüzden sana bir şekilde fayda sağlamalı. Belki Jax, Luke'un öğrenmesini istemediğin bir şey biliyordur, ha?"

"Çık dışarı!" diye bağıırıyor. O, cam bir küllüğü odanın diğer ucuna fırlatırken, ben zar zor eğilip kaçıyorum. Küllük, kafamın birkaç santim uzağına, duvara *çarparak* düşüyor. Kapıdan çıkarken gülmeden gülümsüyorum, kapıyı arkamdan çarpıp kapatıyorum ve arabama ulaşana kadar kaldırımda yürüyorum.

"O cadıyı bir daha görmesem bile, yine de çok erken olur," diye mırıldanıyorum ve iki spor çantasını gereğinden biraz daha fazla güç kullanarak yolcu koltuğuna atıyorum. Ateşlemeyi çalıştırırken parmaklarım titriyor. Yola çıkarken camı indirip kış rüzgârının öfkemi soğutmasına izin veriyorum. Neredeyse donacak kadar soğuk hava fazla gelince, yanaklarım uyuşmaya başlayınca camları tekrar kapatıyorum. Birkaç derin nefes aldıktan sonra titremem geçiyor ve kalp atışlarım normale dönüyor.

O kadın anne değil. O bir canavar ve ben bunu çok iyi biliyorum. Sonuçta ben iki anne tarafından büyütüldüm. Şu anda, beni koşulsuz sevmeleri gereken ama tek oğullarının yanında olmaktansa alkolü tercih eden iki insanı düşünmek istemiyorum.

Bunun yerine, Luke'u düşünmeyi tercih ederim. Ona tekrar dokunabileceğim düşüncesi kanımda heyecan uyandırıyor, ağzım kuruyor. O kadar aç ve çaresizdi ki, hatta *muhtaçtı*. Merakı ve hevesi cehennem kadar sıcaktı. Bu merakın üstte olmaya da uzanıp uzanmayacağını merak ediyorum.

Ama gün ışığında, bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. *Daha önce* bunun hakkında konuşmadık... yani, *daha önce*. Otomatik pilotta eve giderken sorular, korkular ve "ya eğer"ler zihnimi meşgul ediyor. Daha fazlasını mı istiyor, yoksa dün geceki tek seferlik bir şey miydi? Sorunlarını unutmak için bir yol muydu, yoksa bir deney miydi? Yara izlerimi görmesine izin verirsem, tiksindir mi?

Aramızda artık görmezden gelemeyeceğim bir çekim var.

Ama hazır olmadığı bir şey için ona baskı yapmayacağım. Önce onun bana gelmesine izin vermeliyim. Aramızdaki güç dengesi zaten benim lehime biraz fazla eğilimli ve ondan yararlanmak istemiyorum. Geçen hafta söylediğim şeyde ciddiydim — toplumun bizim birlikte olmamız hakkında ne düşündüğü umurumda değil, ama Luke'un ne düşündüğü umurumda.

Ve tamam, oğlumun da bunu sorun etmemesini tercih ederim.

Ama açıkçası, toplumun geri kalanı siktirip gidebilir. Elbette, insanlar birçok nedenden dolayı ilişkimizi onaylamayabilirler. Yaş farkımız var, o benim çalışanım, oğlumun en iyi arkadaşı ve

aynı zamanda ikimiz de erkeğiz. Ve ne yazık ki, homofobi 21. yüzyılda hala bir sorun.

Luke ile birlikte olduğum için beni yargılayanlar, sokakta evsiz bir çocukken görmezden gelenlerin aynısı.

Ancak bir sonraki adımları düşünmeden önce eve dönüp yaptıklarımın sonuçlarıyla yüzleşmem gerekiyor. Yanımdaki spor çantalarına bakınca avuçlarım terlemeye başlıyor. Bu çantalara bir bakıp, ne kadar tehlikeli biri olduğumu anlayıp kaçarsa onu suçlayamam. Bu sabah yataktan gizlice kalkıp, habersiz ve izinsiz olarak onun dairesine gelip, kişisel eşyalarını karıştırıp çantalarını toplayarak onun adına taşınma kararı almaya çalıştığımı fark ettikten sonra bu makul bir tepki olurdu.

Arabamı garaj yoluna sürerken iç çekiyorum. Belki de birbirimize çok bağlanmadan önce, kontrol sorunlarımı erken keşfetmesi onun için daha iyidir.

Ancak benim için çok geç olabilir.

CHAPTER *Sixteen*

Alek

"Ne yapıyorsun?" diye bağırırım, spor çantalarını yere bırakıp Luke'a bakarak. Ne bekleyeceğimi bilmeden ve onun pişmanlıkla uyanacağından korkarak, midemde düğümler oluşmuş halde eve girdikten sonra, onun misafir odasında saklanıyor ya da kahvaltıda somurtuyor olabileceğini düşünmüştüm. Ancak bu, aklıma gelmemiştir.

Bakışlarım, deri koltuğumda çıplak kıcıyla oturan Luke'a odaklanıyor.

Ağız sulandıran ereksiyonu ortada, telefonu da onun üzerine yerleştirilmiş. O güzel, sert siki başındaki ön sıvıyla parıldadığını görünce vücudum anında tahrik oluyor. "Uh, lanet olsun.

Açıklayabilirim," diye aceleyle söylüyor, telefonu yere düşüyor. Yere düştüğünde ekranı yukarıda, kamera lensi açık kalır.

Kollarımı kavuşturup kapı çerçevesine yaslanarak sertleşiyorum. Şu anda hem sinirliyim *hem de* tahrik olmuş durumdayım. Yüzümden belli olmalı ki Luke gözle görülür şekilde yutkunuyor, gırtlığı hareket ediyor. Yirmi dört saatten az bir süre önce, onu kıvranıp inleyen bir halde yatakta becerdim.

Eğer birisi onun sikinin fotoğraflarını çekecekse, o kişi *ben* olmalıyım.

Onları hak ettim.

Onları istiyorum.

"Video çekiyordum..." diye söze başlıyor, eli hala ereksiyonunu kavırıyor.

Karnımda bir sıcaklık hissediyorum, kanım kendi sikime akıyor. Kıskançlık beni tüketirken, sikim kalınlaşmaya başlıyor. Bu, bağırsaklarımda dönen, kapıyı yumruklayan ve dışarı çıkmak isteyen çirkin, yapışkan bir his. O yutkunur, ben ona doğru yaklaşıp sehpanın kenarına otururken kıvranır, vücutlarımızı birbirinden sadece birkaç santim uzaklaştırır. Dizlerimi açar ve öne doğru eğilirken kollarımı uyluklarımın üzerine rahatça dayarım. Tekrar konuştuğumda sesim alçak, çelik gibi bir gürültüdür.

"Peki, seni engellemeyeyim. Devam et ve küçük gösterini yap."

Yüzünde şok ifadesi belirir, tüm vücudu donar. *Ama lanet olsun.* Zümrüt rengi irisleri arzu ile doludur, göz bebekleri kararır. Bu görülmeye değer bir manzaradır. Ona dokunma isteği neredeyse dayanılmazdır. "Şu anda mı?"

Sırıtiyorum. "Şu anda."

"Sen... sen izlerken mi?"

Dilimi şaklatıyorum. "Şimdi utangaçlık yapma. Başka birinin o güzel sikini okşamanı izlemesine izin vereceksen, ben neden izleyemeyeyim?"

Kaşları çatılır, alnında bir kırılganlık belirir. Kafasının karışması çok sevimli, ama bu beni ileri atılıp o dudaklarını ısırma istememe neden oluyor. Sonra ağzı açılır, eli sonunda sikini bırakır. "Bekle. Bunu başkasına göndereceğimi mi sanıyorsun?"

Şimdi sıra bende şaşkınlık duymaya. Durup, ona sorgulayan bir bakış attım. "Değil mi?"

"Hayır."

"O zaman... ne için?" diye soruyorum.

Anlayana kadar kaşlarını kaldırır ve ben neredeyse boğulurum. Gözlerimi kırıştırırım, öfkem tamamen dağılır ve sikim pantolonumun fermuarını sıkıştırarak taş gibi sertleşir. Onun ereksiyonuna bakarım, şüphesiz bu fikrin beni ne kadar heyecanlandırıldığını görmesine izin veririm. "Açgözlü çocuk, dün gece yetmedi mi? Beni biraz daha kızdırmak mı istiyordun?"

Luke keskin bir nefes alır, penisi *açgözlü çocuğa* doğru seğirir. Sessiz bir kahkaha atar, nefes nefese bir ses çıkarır. "Bu bir intikam mastürbasyon videosu olacaktı." Mırıldandığı sözler o kadar sessizdir ki, duymak için kulak kabartmam gerekir.

"İntikam mastürbasyon videosu nedir?"

Gözlerini kaçırıyor, yanakları kızarıyor. "Uyandığımda orada değildin ve kaçırdığın şeyi görmeni istedim."

"Siktir. Ben." Bu kelimeleri yüksek sesle söylemek istememiştim, ama ağızımdan çıkıverdi. Onu kendime çekme dürtüsüne direnirken, yumruklarım kucağımda sıkı küçük toplar haline geldi ve zorlukla yutkundum.

Bu sabah beni istedi.

Beni istedi.

"Sen açgözlüsün, değil mi? Dün gece sana dilimi ve sikimi verdim, ama uyandığında *daha fazlasını* istedin."

Boğazından bir tür nefesli inilti çıkar, ama sonra kendini tutmaya çalışarak sesini keser. Ama penisi yine salya akıtıyor ve nefesleri hızlanıyor. Acı çekmiş bir homurtuyla öne eğilirim. Elim boynunu sarar, dudaklarını dudaklarıma çekerim. Dişlerimiz çarpışır, aciliyetimizle tüm incelikler pencereden dışarı uçar. Birbirimizin inlemelerini yutarız, dillerimiz birbirine değerek titrer.

"Alek," diye inler.

Göz kapaklarım şehvetle ağırlaşıyor, beni geri itip kalçalarımı üzerine oturtunca boğazımdan onaylayan bir homurtu çıkıyor. O çıplak vücudunu bana yapıştırır yapıştırmaz, hemen sürtünme arayışıyla yukarı doğru itiyorum. Onunla birlikte çıplak olma arzusu beni şaşırtıyor ve neredeyse ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. O yumuşak tenin tamamının benimkine bastırılmasını, onun sıcaklığını hissetmek istiyorum. Öpüşmeye devam ederken, ellerini gömleğimin önünü kavrayarak penisini bana sürtüyor.

Dudaklarıma inliyor, elleri gömleğime pençelerini geçiriyor. Nişastalı kumaştan bile, keskin tırnakları derime batmayı başarıyor. Kalçaları neredeyse çılgınca sürtünüyor, elleri aramızda nefes alacak yer kalmamış olmasına rağmen beni kendine çekmeye çalışıyor. Luke Parker'ın doyamayacakmış gibi öpüşmesi baş döndürücü bir his.

Sanki yapabilseydi içime girecekmiş gibi.

Sanki onun için bir şekilde önemliymişim gibi.

Luke Parker'ı öpmek... *her şey* demek.

Dudaklarımız şişene kadar, ikimiz de nefes nefese kalana kadar öpüşüyoruz ve ellerim, bana sürtünürken onu yönlendiriyor.

Öpücükler beni uyuşturuyor, kontrol etme ihtiyacımın keskin kenarlarını köreltiliyor. Belki de bu yüzden, ellerinin göğsümde yukarı aşağı dolaşmaya başladığını, sanki doyamıyormuş gibi saygılı dokunuşlarını neredeyse fark etmiyorum. Ama eller yukarı doğru kaymaya devam edip omuzlarımın üstündeki yara izlerine doğru yaklaşıncaya, bir panik dalgası beni vuruyor.

Onları sonsuza kadar saklayamayacağımı biliyorum, ama gerçeği görmeden önce biraz daha zaman istiyorum. Dış görünüşümün, gerçekte geçmişimin izleriyle kaplı olduğum halde, güzelce kontrol edilmiş bir maske olduğunu. Onun ilgisini çeken adamın o kadar çirkin olduğunu, beni tamamen çıplak görmek ya da sırtıma dokunmak istemeyeceğini.

Bunu bilseydi beni böyle öpmezdi.

Refleks olarak, bileklerini ellerimle yakaladım. Neyse ki, dün gece bileklerini tutmam onu rahatsız etmemiş gibiydi. Aslında, bu onun zevkini daha da artırmış gibiydi. Vücudu üzerinde bu tür bir kontrol sahibi olmama izin vermesi, bana gösterdiği güven, beni daha da tahrik etmişti. Şimdi de aynı şey oluyor, bir elimle iki bileğini arkada tuttuğumda, gözleri şehvetle açılıyor.

"Bacaklarını bana dolaştır," diye sertçe emrediyorum. O hemen itaat ediyor ve ben bizi kahve masasından kanepeye birkaç adım taşıyorum. Yumuşak deriye yuvarlanıyoruz, ben onun beline çömelirken elim hala onun bileklerini arkasında tutuyor. Ağırlığımı onun üzerine veriyorum, vücudu yumuşak kumaşa gömülüyor. Sertleşmiş penisim karnına batacak şekilde öne doğru eğiliyorum, sonra onu kendime doğru çekiyorum, böylece onu ne kadar çok istediğimi hissedebilsin. Zevk dalgaları vücudumu sarar ve ikimiz de inleriz.

"Ale, dokun bana," diye yalvarır.

Eğilip, son bir kez alt dudağını ısıyorum ve kulağına fısıldıyorum.
"Videoyu bitir."

"Ne?" diye nefes nefese soruyor.

"Senin yaramazlık yaptığın için seni cezalandırmalıyım." Alaycı bir şekilde ona taklit bir azarlama bakışı atarak alay ediyorum. "İntikam için mastürbasyon videosu. Kendini zeki mi sanıyordun?"

"Uh, evet."

Gülümsememi zar zor saklıyorum. "O videoyu çok istediğim için şanslısın, yoksa seni ağlayana kadar tahrik edip öylece bırakırdım."

Kirpikleri titrer, yüzü gerginlik ve merak karışımı bir ifadeye bürünür.
"Bunu gerçekten yapmazsın, değil mi?"

Sırıtiyorum. "Bir dahaki sefere yaramazlık yapmak istediğinde anlarsın."

Dürüst olmak gerekirse, onu sınırlarına kadar zorlama fikri hoşuma gidiyor. Gerçi orgazm reddi *genelde* benim tarzım değildir. Partnerimin zevkini en az kendiminki kadar, hatta daha fazla arzuluyorum. Ancak bu tehdit çok hoşuma gidiyor. Luke'un sürtünme arayışında kalçalarını bir kez yukarı kaldırması, onun da aynı fikirde olduğunu gösteriyor.

"Ellerini bırakırsam, bana karşı uslu olacak ve sikini okşayacak mısın?"

Kafasını sarsarak onaylıyor. "İkimiz de."

Nefesim kesilir, kalbim göğüs kafesine çarpar. Bir sıcaklık dalgası içimi kaplar, sert sikim ön sıvı sızdırır.

Tanrım, lütfen onun düşündüğüm şeyi öneriyor olsun...

"Ne?" diye soruyorum.

"Sen kayıt yaparken ikimizi aynı anda mastürbasyon yapmak istiyorum."

Kafamı sallayarak, sessizce güldüm. "Seni küçük sapık. Bayıldım."

Gülümsemi, göz kamaştırıcı gülümsemesi kalbimin atışını hızlandırdı. Bileklerini bırakıp, kanepenin minderleri arasına sakladığım yağ şişesini almak için ona doğru eğildim, sonra yere düşen telefonunu almak için eğildim. Bu sırada Luke, zaman kaybetmeden pantolonumun düğmelerini açıp fermuarını indirdi. Pantolonum ve boxerim aynı anda aşağı indirildi, rahatlama hissi beni sardı

sıkı kısıtlamalardan kurtulduğum için rahatlamış hissediyorum. O, takdirle bakıyor ve dudaklarını yalıyor.

Bir hafta önce heteroseksüel olduğunu iddia eden biri için, bana dokunmak için çok hevesli.

Bu çok tahrik edici.

Topuklarımın üzerine yaslanarak, Luke'a dizlerinin üzerine çökmesi için yeterli alan bırakıyorum. Göğüslerimiz birbirine değecek kadar birbirimize yaklaşıp kadar öne doğru kayıyor. Aramızdan aşağıya bakarak, penislerimizi hizalıyor. İkimizin üzerine az miktarda kayganlaştırıcı damlatıyorum ve sonra dikkatimi tekrar onun telefonuna çeviriyorum. Eli iki penisi de kavradığı anda, başparmağım kayıt düğmesine basıyor.

Siyah oje sürülmüş parmaklarının ikimizin ereksiyonunu kavradığını görmek neredeyse gözlerimi şaşı yapıyordu. İlk başta çekingen olan dokunuşları beni inlemeye başladı. Parmakları kayganlaştırıcıyı sürerek penislerimizin üzerinde yukarı aşağı kayıyor.

"Videoda ne kadar iyi görüldüğümüzü görmelisin," diyorum ona.

Küçük bir inilti çıkarır, hızlanırken tutuşunu sıkılaştırır. Kendimi tutamayıp kalçalarımı öne doğru sallarım. Elleriyle okşarken penislerimizin birbirine sürtünmesinin verdiği ikili his, zevkten inlememe neden olur.

"Luke, lanet olsun. Uzun süre dayanamayacağım." "İyi. Ben de."

Çenesini avuçlarım, başparmağım alt dudağını okşar. "Aç."

Ağızları birbirine değince ağzı açılır ve inler, başparmağımın ucu onun sıcak ağzına girerken ön sıvılarımız birbirine karışır. Daha fazla teşvik etmeden emmeye başlar. Yüksek ve uzun bir inilti çıkarırım. Omurgamın dibinde biriken ısı ne kadar yakın olduğumu gösterir ve testislerim sıkışmaya başlar.

"Böyle çok seksi görünüyorsun," diye onu övüyorum.

Övgü üzerine göz kapakları titrer, gözleri cam gibi parlar ve başparmağımın etrafında inler. Sonunda, beni tahrik eden onun saf mutluluk dolu bakışlarıdır. Zevk sıkıca sararken, orgazmımı tetikleyen düzensiz bir nefesle ağzım açılır. Üzerime çökerek nefesimi keser, spermim Luke'un yumruğuna dökülür.

"AleK." Kendi orgazmı onu sararken gözleri neredeyse geriye doğru yuvarlanıyor, benim adım ise hala ağzında olan başparmağımla bozuk bir ses çıkarmaktan başka bir şey değil. Hareketleri duruyor, ağzı O şeklinde açılıyor. Başparmağımlı çekip, elimi onun yumruğına dolayarak orgazmının sonuna kadar onu okşamaya devam ediyorum, inlemeleri bana onun hassaslaştığını söyleyene kadar elimi çekmiyorum.

"Sen başka birisin, biliyor musun?" diyorum, iş için hazırlanmaya başlamadan önce onu son bir kez öpebilmek için ensesini avuçlarımla okşuyorum. Kısa bir öpücük, nefeslerimiz birbirimizin ağzında karışıyor ve ben uzaklaşmadan önce dilimi dudaklarının kenarlarında gezdiriyorum.

İkimiz de sessizce temizlik yapıyoruz. Luke yerden attığı eşofman altını alıp giyiyor, ben ise yatak odasına gidip temiz bir pantolon alıyorum. Sonra mutfığa geri dönüyorum, kaslarım gevşemiş ve yorgun hissediyorum, bir demlik kahve yapıyorum.

"Kahretsin. Temiz kıyafetim olmadığını unutmuşum," diye mırıldanıyor Luke arkamda.

Ohhhh, doğru. Konuşmamız gerekiyordu.

Ona sırtımı dönmüş halde, kahvemi hazırlamaya gereğinden fazla yoğunlaşıyorum. "Aslında, ben... sana birkaç giysi aldım. Bu sabah yaptığım şey buydu."

"Ne?"

Arkamı dönüp tezgaha yaslanıyorum ve her zaman beni memnuniyetle iç geçirten ilk kafeinli yudumu alıyorum. Bu sabah bana hiçbir etkisi yok, sadece ani gerginliğimi maskelememe izin veriyor. "Senin dairenize gidip sana birkaç şey aldım," diyorum hızlıca, çenemi hala girişin yanında duran spor çantalarına doğru sallayarak.

Yüzü buruşur, şaşkın ifadesi olması gerekenden daha sevimli gelir. "Öyle mi? Neden?"

Derin bir nefes alıp aramızdaki mutfak masasına doğru işaret ediyorum. "Otur. Konuşalım."

Muhtemelen ona tekrar saldırmak yerine başlangıçta bunu yapmalıydım ama neyse. Sanırım bu sabah işleri tersine yapıyoruz.

Luke yerleştiğinde, ona bir bardak portakal suyu doldurup masanın üzerinden ona uzatıyorum. Gözleri parlıyor ve büyük bir yudum almadan önce bana minnettar bir gülümseme atıyor. Karşısına oturduğumda, yaklaşan konuşma ve onun olası tepkileri için içimde bir korku dalgası yükseliyor.

"Umarım haddimi aşmamışımdır," diye başlıyorum. *Kesinlikle haddimi aştım.* "Bu senin hayatın ve elbette ne istersen yapabilirsin, ama bence birkaç gün burada kalmalısın. Sen ve Evelyn'in biraz mesafeye ihtiyacınız var, Stoney de öyle."

Son anda Stoney'nin adını ekledim çünkü Luke'un o nefret dolu pisliğin yanında olması düşüncesi bile omuzlarımı gerginlikle kaskatı yapıyor. Daha önce de böyle insanlarla birlikte oldum ve içgüdülerim bana onun kötü haber olduğunu söylüyor.

Luke gözlerini kırptırdı. "Oh..."

"Tabii burada kalmak istemiyorsan. Seni istediğın yere götürürüm," diye ekliyorum aceleyle. "Ama bence şu anki yaşam koşulların sana zarar veriyor ve ruh sağlığına hiç iyi gelmiyor. Birkaç gün daha sakın bir ortamda kalmak sana iyi gelir. Düşünmek için zaman ve biraz perspektif kazanırsın..." Söyleyeceklerim bittiğinde sözlerim kesiliyor.

Luke bana bakıyor.

"Burada daha güvende olursun," diye ekliyorum zayıf bir şekilde. Onu güvende tutabilirim — fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak. Ve meselenin özü de bu, değil mi? Belki de bunu en başta söylemeliydim, ama ona karşı gelişen duygularımın derinliğini ortaya koymak beni savunmasız hissettiriyor.

Evelyn'in rehabilitasyona ilgi duymadığını ona söylemeli miyim? Ya bunu duymaya hazır değilse?

"Lütfen bir şey söyle," diye ısrar ettim sonunda, çünkü devam eden sessizlik kalbimin atış hızını oldukça rahatsız edici bir şekilde artırıyordu.

"Burada kalmamı istediğın için gidip eşyalarımı aldın." "Evet."

"Benim... *güvende* olmamı istiyorsun." Son kelimeyi saygı dolu bir dua gibi fısıldadı, gözleri fal taşı gibi açıldı ve şüpheli bir şekilde parladı.

Aman Tanrım, gerçekten bu kadar büyük bir hata mı yaptım? "Kendine bakamayacağını düşündüğümünden değil. Bu, aklımdan geçen en uzak

" diye ekledim hemen.

Siktir, siktir, siktir. Bunu nasıl düzeltebilirim? Ne yapmalıyım?

"Jax dışında kimse bunu gerçekten umursamadı. Ve babam, vefat etmeden önce," Luke sessizce konuşur, yutkunarak bana bakmaya devam eder. "Ve Jax'e bunlardan hiç bahsedemediğim için... sanki ilk kez biri gerçekten umursuyor gibi hissediyorum."

Oh, lanet olsun. Biri az önce göğsüme tekme mi attı?

"Aramızda ne olursa olsun, ben önemsiyorum. Ve birbirimize bir daha dokunmasak bile, senin güvenliğini ve ruh sağlığını her zaman önemseyeceğim. Ben senin yanıdayım, Luke."

Luke yumruğuna öksürüyor, ama bu, boğuk nefesini ve alt dudağının hafif titremesini gizleyemiyor.

"Lütfen benimle kalır mısınız? En azından bir hafta kal, sonra nasıl hissettiğini yeniden değerlendiririz. Ama istediğin kadar burada kalabilirsin," diyorum.

Boğazını temizliyor. "Kalacağım."

Bir nefes veriyorum, yüzümde küçük bir gülümseme beliriyor. "Harika! Misafir odamı da kullanmış olurum, değil mi?"

Luke biraz utangaç bir şekilde gülümser, parmaklarıyla masanın ahşap yüzeyine vurur. "Şey, o konuda. Senin yatak odanda kalsam nasıl olur?"

Kasıklarım gerilir, çıplak, azgın Luke'un yatak çarşaflarımda kıvranan görüntüsü zihnimde canlanınca damarlarımdan anında bir heyecan dalgası geçer. Sonra görüntü, uykulu, doymuş Luke'un yanına kıvrılıp hafifçe horladığını, benim de arkadan ona sarıldığımı gösterir. Beni saran özlem o kadar büyüktür ki nefesim kesilir. Ama sonra durumumuzun gerçekliği aklıma gelir ve tereddüt ederim.

"Bu bir takas değil. Burada kalmana izin verdiğim için senden bir şey beklemiyorum," diyorum yavaşça.

O, bu fikri saçma buluyormuş gibi alaycı bir şekilde güldü. Sonra gözleri ısındı, göğsümden ön kollarımın aşağısına doğru kaydı. "Fark etmediysen, yaptığımız şeyi seviyorum. Bunu yapmaya devam etmek istiyorum."

Hemen coşkuyla evet diye bağırmamak için kendimi zor tutuyorum. Bunun yerine, kırk üç yıllık hayat tecrübemi kullanarak sakin ve mantıklı kalmaya çalışıyorum. "Birinin deneyi olmak için çok yaşıyım," diye uyarıyorum onu. "Deney yapmak yanlış değil. Eğer ihtiyacın buysa, kesinlikle yapmalısın, ama... benim daha fazlasına ihtiyacım var."

Onun hayatı bu kadar kargaşa içindeyken, yeni keşfettiği cinsel merakının henüz yüzeyini kazımışken, hemen şimdi bir taahhüt talep edecek kadar bencil ve sabırsız değilim. Ama onun tatmin olmak için kullandığı, denemeler yapmak için kullandığı ve hemen unuttuğu bir beden olamam.

Onun için *bir anlam* ifade etmem gerekiyor.

Bana düşünceli bir bakış atıyor ve garip bir şekilde, sözlerimi düşünmek için ayırdığı zamana minnettarım. Her zamanki dürtüselliği şu anda yok ve bu beni rahatlatıyor.

"Seni bir deney olarak görmüyorum. Senden hoşlanıyorum..." Bir tür kahkaha-öksürük sesi çıkarır, yanakları pembeye döner. "Henüz kendimi eşcinsel, biseksüel ya da... neysem onu dünyaya açıklamak istediğimden emin değilim. Evlenmek istediğimi falan söylemiyorum, ama senden *gerçekten* hoşlanıyorum."

Ve kalbim parçalandı.

Güm, güm, güm.

"Ben senin patronunum," diye hatırlatıyorum ona. "İş yerinde profesyonel davranmamız gerekecek."

"Bana uyar."

"Ve ben Caleb'in babasıyım. Ne olduğunu anlayana kadar bunu aramızda saklamamız gerekecek," diyorum, sözler ağzımdan çıkar çıkmaz yüzümü buruşturarak. Tam olarak yalan sayılmaz, ama oğlumdan bilgi saklamaktan da hoşlanmıyorum. Ona karşı her zaman açık ve şeffaf olmaya özen gösterdim.

"Haklısın."

"Senden on dokuz yaş büyüğüm."

O da başını salladı ve yüzünde küstah bir gülümseme belirdi. "Kendini gerçekten iyi satıyorsun, ihtiyar."

Gözlerimi deviriyorum, ama dudaklarımın kıvrılmasını engelleyemiyorum.

Ta ki müdahaleci düşüncelerim geri dönene kadar.

Ona yara izlerinden bahsetmelisin.

Şimdilik bu endişe verici düşünceyi bir kenara bırakıyorum, ama bu işi daha ileriye götürmeden önce onun bilmesini gereken bir şey var. Bir nevi uzlaşma gibi bir şey.

"Beklentilerin tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ama ben her zaman anlaşılması kolay bir adam değilim. Fark etmediysen, biriyle birlikteyken bir dereceye kadar kontrol hissetmem gerekiyor."

O sırtıyor. "Fark etmediysen, ben pek itiraz etmedim."

Yaramaz. Gülerek iç çekerim, sonra ciddiyetimi geri kazanırım. "Benden uzak durmamı istersen... yatakta ya da yatak dışında, bana söylemen gerek."

Alt dudağını ısırır, kirpikleri uzaklara dalmış bir bakışla titrer ve bu beni arzuyla kıvrandırır. "Tamam, bunu halledebilirim. Dürüst olmak gerekirse, yaptığımız şeyi sevdim."

Sonunda biraz rahatlayıp, bunu başarabileceğimize inanmaya başladım. Birlikte olabiliriz ve bu bir felakete dönüşmeyecek. Belki de sonunda benden nefret etmeyecek. Yutkunarak, onun taze, az önce sevişmiş saçlarını ve yanaklarında hâlâ kalan pembe rengi takdir etmek için bir an durdum. Ona ateşli bir bakış atarak, sandalyemi birkaç santim geriye çektim. Bacaklarımı açarak, çenemi kucağıma doğru salladım.

"Buraya gel, Luke."

Sert bir nefes alır, gözleri kararır ve ayağa kalkar. Sandalyesini geri ittiğinde gıcırdar, terli pantolonunda belirgin bir şişkinlikle yavaşça bana doğru gelir. Kol mesafesinde durduğunda, iki kalçasını tutup beni üzerine oturturum. Sonra elimi dağınık saçlarına geçirip onu öperim.

Eskisi gibi, birbirimizden ellerimizi alamadığımız dağınık, ateşli öpücükler değil bu. Derin, yavaş bir öpücük. Saçlarını sıkıca tutarken, dilim yumuşak dudaklarının kenarlarını kayıyor ve onu ağızımla sahipleniyorum.

"İşte bu kadar. Sen benimsin," diye mırıldanıyorum. O titriyor. "Seninim."

Elleri boynuma kayıyor, saçlarımı okşuyor. Bir an için öpücüğü ona bırakıyorum. Dilini dilime değdirirken ağızıma çıkardığı küçük mutlu sesler, kalbimi sıcaklık ve sevgiyle dolduruyor.

"Yani, artık resmen benim orgazm satıcım oldun," diye küstahça mırıldanır.

Ben öksürür ve boğulurum, sessiz bir kahkaha patlar ve sonra onun kışını çimdiklerim. "Sen azgın küçük bir baş belasısın."

Omuzlarını silkiyor, hiç pişman görünmüyor. "Hoşuna gidiyor."

Yalan yok.

Uzak duvardaki saate baktığımda, içimden küfür ediyorum. Luke başını çevirip, şaşkın bir nefesle bakışımı takip ediyor. Onu nazikçe kucağımdan indirip, kendimi düzeltip ayağa kalktığımda itiraz etmiyor.

Ona uyarıcı bir bakış attım. "Telefonla yaptığın o küçük numara yüzünden işe geç kalacaksın. Patronun bundan hiç hoşnut olmayacak."

Gülerek, gözleri eğlenceyle parıltıyor.

"Sırf onunla yatıyorsun diye sana hoşgörölü davranmayacaktır."

Luke'un gülümsemesi biraz kaybolur, bakışları yüzümde dolaşır. "Bekle, ciddi misin?"

Gülmemek için dudaklarımı sıkıştırmamı görmemesi için arkamı dönüp araba anahtarlarımı alıyorum. "Muhtemelen bugün seni geç saatlere kadar çalıştıracaktır."

Kapının eşiğinde durup omzumun üzerinden ona bakarken, eğlencem sonunda sesime de yansır. "Muhtemelen pantolonunun içinde tutmayı öğrenmelisin."

Kapıyı arkamdan kapatmadan önce gördüğüm son şey, onun inanamayan bakışıydı ve bu bakış beni arabama kadar güldürdü. Birkaç dakika sonra, telefonum bir kısa mesajla çaldı. İşyerinin otoparkına girene kadar bekledim ve sonra mesajı okudum.

Luke: Ama zamanında gelseydim, patronum tüm bunları kaçırdı.

Luke: *video eki*

"Seni yaramaz," diye fısıldıyorum telefona. Daha önce çektiğim video oynatılmaya başlarken, arabadaki küçük alanda sessiz inlemelerimiz ve Luke'un elinin kayma sesi yankılanıyor.

Lube, gülmek mi yoksa tahrik olmak mı istediğimi bilemiyorum. Kesinlikle ikisi de. Kafamı sallayarak pantolonumdaki ŐŐŐkinliđe bakıyorum. Ve tabii ki Şu anda bu konuda yapabileceğim hiçbir Şey yok.

"İntikam mastürbasyon videosu. Hay aksi. İŞe yaradı."

A graphic featuring a stylized mountain range in the background. The word "CHAPTER" is written in a bold, blocky, sans-serif font across the middle of the mountains. Below it, the word "Seventeen" is written in a large, elegant, cursive script font.

CHAPTER Seventeen

Luke

"Eşin nerede?" Kardeşimi alaycı bir şekilde sataşıyorum, bana bekleyen kamyonetine yaslanmış halde yanından geçerken sırıtarak.

Jax'ın yüzü stoik kalıyor ve bana hiç etkilenmemiş gibi bakıyor. Ama onu çok uzun zamandır tanıyorum, bu yüzden beni kandıramaz. Dikleşip benimle birlikte tekne iskelesine doğru yürürken gözleri eğlenceyle parıltıyor. Gençken, Jax ve benim birbirimize hiç benzemememiz beni rahatsız ederdi. Şimdi nedenini anlıyorum: Ben Evelyn'e çekmişim, o ise babama çekmiş. Benim omuz uzunluğunda koyu sarı saçlarım varken, onun saçları kısa kesilmiş ve simsiyah. O benden daha uzun ve güneşte geçirdiği zamanlardan dolayı teni biraz daha koyu. Kaşının üzerinden, benim yaptığım bir kazadan kalma küçük bir yara izi geçiyor.

Yanlışlıkla olta ile biraz fazla heyecanlandı ve kanca derisine saplandı. Ama ortak noktamız, zümrüt rengi gözlerimiz.

"Maddie bugün *kaynaşmamız* gerektiğini söyledi," diye mırıldanıyor, parmaklarıyla tırnak işaretleri yapıp dudaklarını bükerek açıkça hoşnutsuzluğunu gösteriyor.

Sırıttım. "Onun balık tutmaktan nefret ettiğini biliyorsun, değil mi?" Açıkçası, gelmek istemediği için onu suçlamıyorum. Şubat ayındayız, yani hava o kadar soğuk ki, testislerim içimde büzülmeye çalışıyor. Yılın bu zamanında balık tutmak ideal değil, ama babamın ölüm yıldönümünü onun sevdiği şeyi yaparak geçirmek bizim geleneğimiz.

Yaklaştıkça, küçük bir balıkçı teknesi suda sallanıyor, üzerinde atıştırmalıklar ve iki termos bulunan bir soğutucu ile bizi bekliyor. İki olta teknenin içine yaslanmış durumda. Arkasında Cedarwood Valley Gölü var. Yılın bu zamanında, kilometrelerce çevrede başka hiçbir canlı yok, havada huzurlu bir sessizlik var. Su, kışın biraz bulanık olsa da, çıplak gözle görülebilen kadar uzağa uzanıyor. Karşı kıyı şeridi boyunca bir sıra çam ağacı var. Yukarıda, güneş o kadar parlak ki, gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum, ışık su yüzeyinden yansıyor.

Dürüst olmak gerekirse, bunu bir kitabın kapağında hayal edebiliyorum.

Jax'in yüzünde kocaman, şapşal bir gülümseme belirir. "Evet. O henüz bilmiyor, ama yazın onu balık tutmaya götüreceğim ve fikrini değiştireceğim."

Tekneye binerken gözlerimi deviriyorum. "Peki bunu nasıl yapacaksın?"

"Bir beyefendi asla sırlarını paylaşmaz" diye mırıldanırken sesi biraz fazla kendini beğenmiş geliyor.

Yumruğumu omzuna indiriyorum. "Dostum! Eski kız arkadaşım hakkında bu şekilde konuşman hala çok tuhaf."

O, benim yumrukladığım yeri ovuşturuyor, normalde stoik olan yüzünde isteksiz bir gülümseme var. Jax'in arkamdan eski kız arkadaşım ile yattığını ilk öğrendiğimde, hem öfkeliydim hem de derinden incinmiştim. O zamanlar Maddie ve ben karmaşık bir ayrılık sürecinden geçiyorduk. Bir aptal gibi, onu geri kazanmaya çalışıyordum ve her şeyi yanlış yapıyordum. Ama Jax'in aramızda seçim yapmak zorunda kalmanın onu ne kadar üzdüğünü gördüğümde, kendimi bir pislik gibi hissettim. Şimdi onun bunu beni incitmek için yapmadığını biliyorum

. O adam Maddie'ye deli gibi aşık, ona sıırsıklam ve takıntılı.

Acı ve öfke yatıştıktan sonra, onların ne kadar mutlu olduklarını görmekten çok hoşlanıyorum. Jax evlilik teklifinde bulunmadan önce, resmi olarak sadece birkaç ay birlikteydiler. Yine de, kardeşimin eski sevgilime hayran hayran bakmasını görmek çok tuhaf olabilir.

Yıllık balık tutma günümüz için tekneyi denize indirmek üzere hazırlarken, sonraki birkaç dakikayı rahat bir sessizlik içinde geçiriyoruz. Her zamanki gibi, zihnim daha basit zamanlara, babam George Parker'ın hayatta olduğu günlere kayıyor. O öldüğünde on bir yaşındaydım, bu yüzden onunla ilgili anılarımın çoğu artık bulanık. Ama onunla ve Jax'le bu teknede geçirdiğim saatleri, babamın bana sabırla solucan takmayı öğrettiğini hatırlıyorum. Benden on yaş büyük olan Jax, ona ait daha fazla anıya sahip.

"Aslında seninle konuşmak istediğim bir şey var," diyor Jax aniden, sessizliğimizi bozarak. Koltuğunda kıpırdanıyor, alışılmadık bir şekilde huzursuz.

"Hadi, beni merakta bırakma." Ona alaycı bir gülümseme atarken, ayaklarım teknenin kenarına rahatça dayalı, kurutulmuş dana eti çiğniyorum.

"Acaba..." Boğazını temizledi, yanakları pembeleşti. "Düğünümde sağdıçım olmayı kabul eder misin diye *umuyordum*."

Hareketsiz kaldım. "Benim sağdıçın olmamı mı istiyorsun?"

Başını kaldırdı, kaşlarını çatarak beni inceledi. "Senin için çok tuhaf değilse tabii. Seni zor durumda bırakmak istemem..."

"Tabii ki, sağdıçın olacağım!" Ben sevinç ığı atarken, Jax gözle görülür şekilde rahatlar. Dürüst olmak gerekirse, Maddie ile olan geçmişimi düşününce, düğüne ne kadar dahil olmak isteyeceklerini bilmiyordum. Bu konuyu hiç konuşmamıştık ve beni asla dışlamayacaklarını bilsem de, içimden bir ses onların beni gerçekten orada istemediğinden korkuyordu.

Jax gülümser. "Teşekkürler. Çok teşekkür ederim dostum."

Düzgün otururum, koltuğumda neredeyse zıplayarak sorular sormaya başlarım. "Peki, tarih belirlediniz mi? Bekarlığa veda partisi olacak mı?"

Bekarlığa veda partisi olacak mı?" Kaşlarımı oynatıyorum. "Bekarlığa veda partisini ben *düzenleyebilir* miyim?"

Dudakları hafifçe seğirir. "20 Temmuz, tam olarak beş ay sonra, ve striptizci olmayacak."

Kaşlarımı çatıyorum. "Striptizciler olmadan bekarlığa veda partisi neye benzer ki?"

"Maddie, benim yarı çıplak bir kadınla aynı odada olduğumu öğrenirse bana ne yapar biliyor musun?" Titrer.

"O zaman kendi striptizcileriyle bir bekarlığa veda partisi düzenlesin, böylece ödeşmiş olursunuz. Kolay çözüm!"

"Eğer biri onun yüzüne çöpünü sallayacaksa, o da benim olurum," diye homurdanır.

Gülüyorum. "Cidden mi? Mağara adamı numarası mı?"

Yüzünde karanlık bir ifade belirir. "Maddie'nin başka bir adamla randevuya çıktığını öğrendiğim zamanı sana asla anlatmamam gerektiğini hatırlat bana," diye mırıldanır.

Tüylerim diken diken olur ve onların ilişkisi hakkında muhtemelen bilmek istemediğime karar veririm. "Siz ikiniz birbirinize karşı sahiplenici olmayı yepyeni bir boyuta taşıyorsunuz."

Yüzünde hemen Maddie'ye özel o aptalca, hayalperest gülümsemelerinden biri belirir. "Evet, sınırimi biliyorum ve ona sadık kalacağım."

"İkiniz beni tiksindiriyorsunuz," diye mırıldanıyorum.

"Birini getirecek misin?" diye soruyor.

Hemen Alek'i smokin içinde hayal ediyorum ve midemde bir heyecan, bir çarpıntı hissediyorum. Ama sonra Jax'e açılmam gerektiğini, *biseksüel* olduğumu *ya da öyle bir şey* olduğunu itiraf etmem gerektiğini düşünüyorum ve ağzım kuruyor. Cinsel yönelimim ne olursa olsun beni destekleyeceğini ve seveceğini biliyorum, o halde neden bu düşünce beni hala tedirgin ediyor? Belki de hayatımdaki tüm insanlar arasında, onun hayran olduğum tek kişi olmasıdır.

"Aslında şu anda biriyle görüşüyorum," diye geçiştiriyorum.

Gözleri parlıyor ve bir an için ona söyleyeceğimi düşünüyorum. Kalbim çarpıyor, avuçlarım terliyor, ama dilimin ucunda.

"Harika! Kim o?" diye sorar.

Göğsümü sıkıştıran şey "o" kelimesidir, zihnimin karanlık bir köşesi gerçeğin onu hayal kırıklığına uğratıp uğratmayacağını merak ediyor. Yüzümü çeviriyorum, böylece gülümsememin kaybolduğunu göremez. "Sizi daha sonra tanıştıririm. Henüz çok yeni bir şey."

Kardeşimden bir sır daha saklamanın suçluluğu, midemin dibine çöken bir kaya gibi. Alek beni evine getirdiğinden beri bütün hafta boyunca hissetmediğim o tanıdık ağırlık omuzlarıma geri dönüyor ve beni gerginleştiriyor. Tam o anda telefonum çalmaya başlıyor ve sadece Evelyn'e ait olan tanıdık zil sesi tüylerimi diken diken ediyor. Sessizce kendime lanet okurken, telefonu kapmak için acele ediyorum, ama bu sırada telefonu düşürmek üzereyken, reddet düğmesine basıp cebime tikiştiriyorum.

Jax'in kaşlarını çatmasından, üstte "Eve" adının yazdığını gördüğü anlaşılıyor. "Kız arkadaşının adı Eve mi? Evelyn'in kısaltması mı?"

Siktir.

Beni bu duruma soktuğu ve izlerimi örtbas etmek için sürekli yeni yalanlar uydurmak zorunda kaldığım için Evelyn'den nefret ediyorum.

"Sadece Eve."

Bana şüpheli bir bakış attı. "Adı sadece Eve mi?"

Başımı salladım.

"Bu annemin ismine çok benziyor," diyor yavaşça.

Kalbim üç kat hızla çarpmaya başladığı için sesim biraz panikle çıkıyor ama gülüyorum. "Komik bir tesadüf, değil mi?"

Beni uzun bir süre inceledikten sonra kaşlarını çatıp balık oltasına dönüyor. "Evet," diyor.

Saniyeler geçtikçe, her biri bir öncekinden daha garip hissettikçe, Jax'in neden ondan hiç bahsetmediğini merak etmeye başlıyorum. Evelyn öldüğünde, bizi terk ettiğinde, Jax oldukça gençti, ama yine de onunla ilgili bazı anıları olmalı. Ve Alek'in tahmin ettiği gibi, bu hafta Evelyn'den uzak kalmak bana bir bakış açısı kazandırdı. Ne yazık ki, aynı zamanda bana birçok soru da kazandırdı.

"Neden ondan hiç bahsetmiyorsun?" diye sessizce soruyorum.

Jax derin bir nefes alır ve bana yan gözle bakarak, onu şaşırttığımı belli eder. "Annem?"

Başımı sallıyorum. "Sen ve babam onun hakkında hiç konuşmadınız."

O, bakışlarını başka yöne çevirip oltasını ayarlamaya başlar. Aramızda sessizlik uzarken ben beklerim. Çoğu insan onun beni görmezden geldiğini düşünür, ama ben Jax'ı yeterince iyi tanıyorum, düşüncelerini toparlamaya çalıştığını anlarım.

"Sanırım seni gerçeklerden korumak istedik," diye itiraf eder sonunda.

Bu sözler göğsümü sıkıştırır, içimdeki her şey soğur. "Ne demek istiyorsun?"

"O iyi bir insan değildi." "Ne açıdan?" diye ısrar ediyorum.

Tereddüt ediyor. "Gerçekten bilmek istiyor musun? Çünkü o artık yok ve muhtemelen kafanda bir annenin nasıl olması gerektiğine dair bir imaj var, ama... o öyle birisi değildi."

"Anlat bana."

Belki de tüm çirkin gerçeği bilmem gerekir, böylece bir gün eve geldiğimde onun her zaman hayalini kurduğum anne olacağını ummaktan vazgeçebilirim. Belki o, bazen gerçekliğin her zaman hayallerimize uymadığını kabul etmeme yardımcı olabilir.

"Beni ve babamı görmezden gelmediğinde, bize bağıırıyordu. Önemli öfke sorunları vardı ve bunun üzerine bir de uyuşturucu sorunu vardı. Babam birçok kez ona yardım etmeye çalıştı, ama o ilgilenmedi. Bir keresinde, onu gerçekten iyi bir rehabilitasyon merkezine gönderebilmek için yeterince para biriktirdi. O parayla ortadan kayboldu ve iki hafta sonra tek kuruş kalmadan geri döndü. Hiçbir şey olmamış gibi akşam yemeğimizi yerken içeri girdi."

Yüzümden kan çekildi, yeni duyduğum bu bilgi beni sudan çıkmış balık gibi ona bakakaldırdı. "Ne?"

O içini çekti. "Babam beni odama gönderdi, ama hala birbirlerine bağırıışlarını hatırlıyorum. Ona artık bunu yapamayacağını söyledi. Onu ne kadar sevse de, beni öncelikli tutması gerektiğini söyledi. O gittiğinde, babamın benim önümde açıkça ağladığını gördüğüm nadir anlardan biriydi."

"Kahretsın."

O başını sallar. "Yaklaşık bir yıl sonra geri geldi ve temiz olduğunu yemin etti. Babama, bunu bizim için yaptığını ve artık iyi bir anne olacağını söyleyen bir sürü güzel yalanlar anlattı. Onu hiç bu kadar

mutlu görmemiştim. Noel sabahındaki bir ocuk gibiydi, ama sonra birkaç ay içinde bunun bir yalan olduğunu anlayınca o ışığın söndüğünü gördüm. Çok kısa sürede eski haline döndü ve bence bu onu mahvetti.”

Midemi bulandıracak gibi hissediyorum. Bu hikayeye beni hazırlayabilecek hiçbir şeyin olmadığını düşünüyorum. Ama sonra Jax bana daha önce hiç görmediğim bir şeyin parladığı gözlerle bakar: nefret. Burun delikleri genişler, çenesi sıkılır ve vücudu öfkeyle titrer. Nefesim kesilir, çünkü onun bunu yapabileceğini düşünmemiştim. Elbette, biraz stoik ve huysuz olabilir, ama bu sadece *sevgisini* gizlemek için bir maske. "Ölmüş bir kadını nefret etmek yanlış olabilir, ama ben nefret ediyorum. Babamın eskiden olduğu kişinin kabuğuna dönüşmesini izlemek, onu nefret etmeme neden oldu."

"Sonra ne oldu?" Neden bu soruyu fısıldayarak sorduğumu bilmiyorum, etrafta kimse yokken, açık havada, gölde yüzerken.

"Seninle hamile kaldı ve babam, onu göndermekle seni kaybetme riskini almak istemedi. Bu yüzden kalmasına izin verdi."

"Kahretsin," diye mırıldandım, sesim hissettiğim kadar boş geliyordu.

O başını sallar, gözleri boş bakar. "Onlarla hastaneye gitmek için çok küçüktüm, bu yüzden doğum sırasında ne tür komplikasyonlar yaşandığını tam olarak bilmiyorum. Ama babam onsuz eve geldiğinde, bunun en iyisi olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. 'En azından artık Luke'a da bizim gibi pençelerini geçiremez' diye düşündüm."

Lanet olsun, bu ifadenin ironisi.

"Babam onu deli gibi severdi. Ona tapar, yürüdüğü yeri bile severdi, ama yine de bizi sevmesi için bu yeterli değildi. Açıkçası, onsuz daha iyiyiz. O zaman ölmeseydi, babam öldükten sonra muhtemelen seni yanıma alıp yine de büyütürdüm. Bunun için onu kovmak zorunda kalsam bile."

Sakin suları seyrederken tamamen suskunum. Duygularım çok karışık ve hangisine odaklanacağımı bilemiyorum. Hayatımızı alt üst eden Evelyn'e olan öfkem, bir anne gibi bizi sevememesine duyduğum üzüntü ya da Jax'in bana bunu daha önce hiç söylememiş olmasına duyduğum kızgınlık. Ama aynı zamanda, kendimden de biraz nefret ediyorum. Çünkü, az önce söylediği her şeye rağmen, *hala* onun değışeceği umudunu korumak istiyorum.

Ne kadar zavallıyım?

"Luke, iyi misin?"

Jax'ın endişeli sesi çok uzak geliyor ve kendimi kasvetli düşüncelerimden kurtarmak için gözlerimi kırpmam gerekiyor.

"Evet, iyiyim," diye yalan söylüyorum.

Jax konuyu değiştirir ve gönüllü olarak çalıştığı itfaiyede arkadaşlarından birinin yaptığı komik bir şakayı anlatır. Şakanın sonuna geldiğinde gülerim, ama sesim yapmacık çıkar. Yeni işimi sorduğunda, kendimi otomatik pilotta cevap verirken bulurum. Kaşları aşağı iner, gözleri yumuşar ve endişeyle doludur, ama daha fazla ısrar etmez. Günün geri kalanında sessizliğe bürünürüz.

Sonunda, kalın giysilerimize ve kucağıma serdiğim battaniyeye rağmen, soğuk tam anlamıyla dayanılmaz hale geliyor. Eldivenlerimin içinde parmaklarım uyuşuyor ve sertleşiyor, sıcak termos içtikçe soğuyor. Rüzgâr şiddetleniyor, teknenin yanlarına sessizce çarpan dalgalar, soğuk havanın yakıcı etkisiyle gözlerimi yakmaya başlıyor. Jax, günü bitirmeye hazır olup olmadığını sorduğunda, hevesle başımı sallıyorum.

Park yerinden ayrılırken birbirimize el sallayarak veda ediyoruz ve farklı yönlerde doğru yola çıkıyoruz. Jax'ın bunca zaman kendi yöntemleriyle beni Evelyn'den korumaya çalıştığı düşüncesi aklımdan çıkmıyor. Evelyn öldüğü halde -en azından Jax'ın bildiği kadarıyla- Jax yine de beni Evelyn'in zehirli etkisinden korumak istedi. Gerçeği ilk öğrendiğimde ona gidip Evelyn'in hayatta olduğunu söyleseydim ne yapardı diye merak etmeden edemiyorum.

Şimdi daha da fazla soruyla baş başa kaldım. Ona bu büyük sırrı saklamasaydım işler farklı olur muydu, ve eğer öğrenirse ne olacak? Ve neden babam ikimize de onun ölümü hakkında yalan söyledi?

Araba sürerken telefonum çaldı ve ekranda Eve'in adını gördüm. Hayatıma geri döndüğünden beri ilk kez onu görmezden geldim.

CHAPTER *Eighteen*

Luke

Zil.

Zil.

Zil.

Görmezden gelmeme rağmen, Alek'in evine yaklaşırken telefonum durmadan çalmaya devam ediyor, Eve'in adı ekranda yanıp sönüyor ve ben dişlerimi sıkıyorum. Direksiyonu kavrayan parmaklarım beyazlaşıyor, araba garaj yolunda sarsıntılı bir şekilde duruyor. Başparmağımı kırmızı reddetme düğmesine kaydırduğımda bir an rahatlıyorum. Ta ki boş eve girip telefon *tekrar* çalmaya başlayana kadar.

"Ne?" diye telefona bağırlıyorum.

Evelyn hoparlöre doğru konuşur, sesi öfkeli bir tıslamadan ibarettir.
"Neredeydin lan?"

"Bir arkadaşımın evinde kalıyorum," diye mırıldanıyorum, ani yorgunluğumu gizleyemedim.

O alaycı bir şekilde güldü. "O adamın yanında mı kalıyorsun? Gelip bir sürü eşyalarını alan adam mı?"

"Bu arada, teşekkürler."

Sonunda her şey yoluna girmiş olabilir - ve gerçekçi olalım, Alek'in durumu kontrol altına alıp beni korumaya çalışması çok çekiciydi ama yine de Evelyn'in tamamen yabancı birini daireye alıp eşyalarımı almasına izin vermesini hoş karşılamıyorum. Alek'in bana anlattığına göre, Evelyn fazla direnmemiş.

Benim alaycı sözlerimi görmezden gelerek, telefona geçirip devam etti.
"Onunla yatıyorsun, değil mi?"

Hain midem o anda *veda* edip mekanı terk etmeye karar verir, serbest düşüş hissi midemi bulandırır. Evelyn'in muhtemelen kusacağı nefretin farkında olarak kendimi hazırlarken, gerginlik vücudumun her yerine yayılır. "Ne zamandan beri kiminle yattığımı umursuyorsun?"

Onun yanıt olarak attığı kahkaha soğuk ve acıdır, ve bu da bana onun gerçek bir kahkahasını hiç duymuş muyum diye merak ettirir. Yargılayıcı ve sert değil, yumuşak ve mutlu olan türden bir kahkaha. "Onunla yatıyorsun, değil mi? Kevin hakkında bana tüm o saçmalıkları söyledikten sonra. Sanırım elma ağacından çok uzağa düşmüyor, değil mi?"

"Öyle değil."

"Herkesin bir bedeli vardır, Luke. Bundan ne elde ediyorsan, umarım iyidir."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, parmaklarımla burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum, her şey etrafımda dönüyor. Kendimi savunmak için, Alek'i savunmak için dilimin ucunda bir şeyler var, ama bunun bir faydası olmayacağını biliyorum. O bu haldeyken olmaz.

"Ne zaman eve geleceksin?"

Derin bir nefes alıyorum. "Ben... sadece... biraz zamana ihtiyacım var." "Neyden?"

Yetişkin bir insan olmama rağmen, giriş kapısında durduğum yerde küçülür ve yutkunurum. Yüzüm kızarır, bir

Aniden gelen utanç ve suçluluk duygusu kendimden şüphe etmeme neden oluyor. Çocukken müdürün odasına çağrılıp, birinin sana ceza vermesini beklemek nasıl bir hisse benziyor, işte böyle bir his.

Bir an için, kendimi toparlayıp eve dönsem mi diye düşünüyorum. Neredeyse bir haftadır Alek'in evinde kalıyorum. Onun evinde olmak, bir şekilde gergin sinirlerimi yatıştırdı. Belki de bu, evi saran sessizlikten ya da geceleri sıcak vücudunun beni sarmalamasından kaynaklanıyordur. Ya da belki de bir kez bile bana bağırlanmamış ya da aşağılanmamış olmamdandır.

Belki de benden, kendimden başka bir şey olmamı beklemiyor olmasıdır.

Ama belki de uzak durarak bencil davranıyorum.

Bugün öğrendiğim her şeye rağmen, içimden bir ses hala ona yardım edebileceğime inanıyor.

"Sen de herkes gibi beni terk edeceksin, değil mi?" Evelyn burnunu çekiyor, ama sesi sahte geliyor.

"Hayır! Ben..."

"Ben senin *annenim*. Seni nankör, küçük pislik. Nasıl böyle değersiz birine mahkum oldum..."

Telefon aniden elimden çekildiğinde, öfkeli sözlerinin geri kalanı sadece arka planda duyulan hafif bir gürültüye dönüştü. Dönüp baktığımda, Alek ile yüz yüze geldiğimde kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Yüzündeki ifade tam anlamıyla fırtınalıydı, gözleri *karanlık* bir şey ile parıldarken ağzım kurudu.

"Sen çok şanslı bir kadınsın, Evleyn. Nedenini bilmek ister misin?" diye telefona konuşuyor. Sesindeki sertlik omurgamdan bir ürperti geçiriyor, telefonu geri almak gibi bir düşünce anında yok oluyor. "Şanslısın çünkü Luke hala seni önemsiyor ve ben de Luke'u önemsiyorum, bu da senin sahip olduğun her şeyi yok edip seni kasabadan kovamayacağım anlamına geliyor. Çünkü *şanslısın ki* Luke bunu istemez."

Nefesim kesilir, Alek'in bakışları benimkilere çevrilir, nefesimin sesi aramızdaki boşluğu doldurur.

"Sen onun ayakkabısındaki kirden bile değersizsin ve onun bunu fark edeceği günü sabırsızlıkla bekliyorum. İnan bana Bayan Parker, o gün gelecek. Benimle geçirdiği her gün, ona ne kadar değerli olduğunu göstereceğim.

Ne kadar mükemmel olduğunu göstereceğim. Bunu kafasına kazıyacağım ve bu, ona söylediğiniz tüm kötü sözleri unutturacak. Senin kırmaya çalıştığın şeyi yeniden inşa edeceğim, ta ki o kendi başına ne kadar güçlü ve dirençli olduğunu görene kadar. Bunu bir uyarı olarak kabul et, çünkü o senin kanserli bir tümörden başka bir şey olmadığını görecektir. Ve bunu gördüğünde, sana elini kesmesi için ona neşter vereceğim."

Kahretsin, neden bu beni ona koala gibi sarılmak istememe neden oluyor?

O telefonu kapattığında, ağzım açık kalmış, çenem neredeyse yere düşecek gibi. Onun çenesi de o kadar sıkı ki, dişlerini gıcırdatma sesini duyamadığıma şaşıyorum. Uzun bir süre telefona öfkeyle bakıyor, sonra kapatıp ekranı karartıyor. Tüm vücudu hala gerginlikten titriyor, cihazı kot pantolonumun cebine tıktırıp, büyük elini boynumun arkasına doluyor.

Beni kendine çekip zorlu bir öpücük verdiğinde, ben de isteyerek karşılık verdim. Ağzı benim ağzımı domine etti, alt dudağımı emdi ve sonra bıraktı. Başparmağı nabzımın attığı noktayı okşadı ve bu sahiplenici tavrı beni eritip ona yaptırdı.

Siktir. Onun olmak böyle bir şey mi?

"Artık seninle böyle konuşmasına izin yok," diye kararlı bir şekilde mırıldanıyor, sanki onu gerçekten durdurabilecekmiş gibi. Öpücüğü derinleştiriyor, ta ki sonunda nefes almam için beni bırakmak zorunda kalana kadar. Nefes nefeseyim, o çenemi ısırırken ben onun geniş pazılarına sarılıyorum. Koca eli göğsümden aşağı kayıyor, meme ucumu çimdikliyor ve sonra kasıklarımın doğru ilerliyor. Kot pantolonumun üzerinden sikimi avuçluyor, parmakları testislerime dokunuyor ve nazikçe sıkıyor. Nedense, bunun cinsel bir hareket olmadığını, daha çok bir sahiplenme olduğunu içgüdüsel olarak anlıyorum. Omurgamdan bir heyecan dalgası geçiyor, cildimin her santimi bu sözsüz mesajla karıncalanıyor.

Sen her şekilde benimsin. Benim olanı korurum.

Kimse sana kötü davranamaz.

"Anladın mı?" diye homurdanıyor.

Başımı sallıyorum. "E-evet."

Dudakları benimkine değiyor, sözleri ağızıma fısıldayan sessiz bir fısıltıdan ibaret. "Söylediğimde ciddiyeim. Sen güçlüsün, dirençlisin ve lanet olasıca mükemmelsin."

Nasıl böyle düşünebilir? Ben bunların tam tersiyim. En iyi günlerimde bile berbat durumdayım. "Gerçekten değılim."

Parmakları çenemi sıkıştırarak, kararlı bakışlarına bakmamı sağlar. "Bütün bunları tek başına hallettin, şikayet etmeden bu yükü omuzlarında taşıdın. Bu, güç ve direnç gerektiren bir şey, tatlım."

Kıpırdanıyorum, yüzüm kızarıyor.

Yumuşak bir gülümsemeyle dudaklarıma nazikçe bir öpücük kondurur ve beni bırakır. "Henüz bana inanmıyorsun, ama sorun değıl. Ama bir gün inanacaksın. Ve inandığında, onun ya da benim gibi insanlar olmadan daha iyi olduğunu anlayacaksın."

Cümlenin son kısmı beni duraklatır, kaşlarımı çatırım. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece benden daha iyisini bulabileceğini fark edeceksin demek istedim."

O kadar ciddi, o kadar gerçekçi söylüyor ki... Tanrım, ciddi. Kafamı sallıyorum. "Sanmıyorum..."

Kapı zili çalar, ani ses beni irkiltti. Alek, kapıyı açmadan önce pizza sipariş etmekle ilgili bir şeyler mırıldanarak topuklarını döndürür. Birkaç saniye sonra, ince bir karton kutu ile geri döner, yapışkan peynir ve sucuk kokusu midemi guruldattırır. Beni kanepeye gönderir ve pizzayı tabağı koyarken rahatlamamı ister.

Konuyu tekrar açmaya çalıştığımda, hemen keser. Sonunda, günümün nasıl geçtiğini sorduğunda konuyu değıştirmesine izin veririm. Jax ile balık tutmaya gittiğimizi ve Evelyn hakkında öğrendiklerimi anlatırken dikkatle dinler, hiç dikkatini dağıtmaz. Kısa süre sonra Alek kucağıma bir battaniye örter ve yorgunluk göz kapaklarımı ağırlaştırır.

Uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey, televizyonun arka planda uğultusu eşliğinde, vücudunun benimkine yaslanmış sıcaklığı ve omzuma doladığı koluydu. Alek'in bakışları ekrana çevrilmiş, yumuşak, kısık kahkahası beni bulanık bir memnuniyetle dolduruyordu.

Ve onun bana bakmaya o kadar odaklandığını fark ettim ki, henüz bu iyiliğin karşılığını veremedim. Ona neredeyse hiç dokunmadım. Hatta onu çıplak bile görmedim. Nedense, hep çok acelemiz var, dokunuşları beni o kadar etkiliyor ki, kendimi tutamayan, itaatkar bir halde kalıyorum.

O, benim ondan daha iyisini yapabileceğimi mi düşünüyor? Ne saçma bir şey. Hiç kimse beni onun kadar güvende, korunmuş ve sevilen hissettirmedi. Hiç kimse beni basit bir dokunuşla muhtaç, mızımız bir karmaşaya dönüştürmedi. Ondan ne kadar alsam da, yetmiyor. Her zaman *daha fazlasına, daha fazlasına, daha fazlasına* ihtiyacım var.

Yarın, bu kadar yorgun olmadığımda, ona ne kadar değer verdiğimi göstereceğim. Onun katmanlarını tek tek soyup, hiçbir yere gitmeye niyetim olmadığını açıkça belli edene kadar acele etmeyeceğim.

Eğer ben *onunsam*, o da benimdir ve artık bunu anlamasının zamanı geldi.

CHAPTER *Nineteen*

Alek

Sıcak su gergin sırtıma çarparak, bir başka yorucu egzersiz seansının ardından ağrıyan kaslarımı rahatlatıyor. Ana yatak odama bağlı banyo buharla kaplı, ısı vücut ısıımı yükseltiyor. Parmaklarımın derisi buruşup kuruyor, ama banyodan çıkmak istemiyorum.

Luke bütün gün bana o aç, ateşli bakışları atıyor. Onunla sevişmek istiyorum, gerçekten istiyorum. Ama gömleğimi çıkarmaktan daha ne kadar kaçınabileceğimi, ya da onun gezgin parmaklarının yara izlerimin üzerinde dolaşmasını daha kaç kez engelleyebileceğimi bilmiyorum. Onun şüphelerini uyandırmadan yapamam. Şu anda bile, titrek parmağımı engebeli izlerin üzerinde gezdirirken midem bulanıyor.

Bu yara izleri bir hikaye anlatıyor ve onun dikkatini benim kasvetli geçmişimden biraz daha uzaklaştırmak istiyorum. Uzun kollu gömleklerim, zayıflıklarımı, çirkinliğimi dünyadan saklıyor. Bir yanım bandajı yırtıp ona göstermek istese de, geçmiş deneyimlerim bana onun artık beni çekici bulmayabileceğini söylüyor.

Seks arkadaşının gözlerini kaçırmaması, dudaklarını bükmesi bir şey. Ama içgüdüsel olarak, Luke'un benim üzerimde farklı bir güce sahip olduğunu biliyorum. Eğer tiksinti veya acıma ile yüzünü çevirirse, bu benim için metaforik bir yumruk gibi olacaktır.

Kendime daha fazla zaman kazanmanın bir yolunu bulmam gerekiyor.

Duştan çıkmaya hazırlanırken, parmaklarım perde kenarlarını kavrarken, banyo kapısı gıcırdarak açılır. Ayak seslerinin karışmasıyla donakalıyorum, Luke yaklaşırken boğazından memnuniyet dolu küçük bir mırıldanma çıkar.

"Harika zamanlama," diye mırıldanır. "Seni yıkayayım."

Siktir.

Kalbim boğazımda çakmak gibi atmaya başlar ve içgüdüsel olarak yaralı sırtımı ıslak duş kabinine yapıştırır, omuzlarımı yukarı kaldırırım. "Aslında, neredeyse bitirdim."

"O zaman belki beni yıkayabilirsin," diye Luke utangaçça önerir.

Panik halim artmasına rağmen, vücudumda bir sıcaklık dalgası yayılır. Tanrım, ona layık olsaydım, çıplak, sabunlu vücudunu su altında benimle birlikte tutabilirdim. Bu düşünce, Luke'un kaygan, köpüklü ellerinin lekesiz tenimin her santimetresinde kayıp gittiği alternatif bir gelecek hayal etmemi sağlar.

Yere düşen ayakkabıların sessiz sesi beni gerçeğe geri getirir. Etrafımdaki her şey dönmeye başlar, beynim bana bağıırır çünkü onun bunu bu şekilde öğrenmesini istememiştim. Kendi kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyor.

Güm, güm, güm.

"Çık dışarı," diye bağıırıyorum.

Luke'un gölgesinin silueti duş perdesinin diğer tarafında durur ve yemin ederim ki onun nefesini tuttuğunu duyuyorum.

"Oh. Emin misin, istemiyor musun..."

"Sadece seni istemediğimi söyledim," diye ters bir şekilde cevap veriyorum, sözler dilimden dökülüyor.

O, kalbimi delen sessiz, incinmiş bir ses çıkarır. Onun benim yaralarımı görmesinin beni paniğe sürükleyeceğini düşünseydim, bu, beni saran içimi parçalayan suçluluk duygusuyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildir. O, sesini bastırmak için boğazını temizler, ama artık çok geçtir.

"Oh, tamam," diye sessizce söylüyor.

"Siktir, yle demek istemedim," diye hemen düzeltirim, gözlerimi sıkıca kapatarak.

"Sorun değil, merak etme." O sessizce gülüyor, hiç de komik olmayan kırılgan, bozuk bir sesle. "Fikrimi değiştirdim. Aslında biraz dışarı çıkacağım galiba."

"Hayır, bekle." Titreyen parmaklarımla duş perdesini çekip açtığımda, Luke'un kambur omuzları çoktan kapıdan çıkmaya başlamıştı. şimdi farklı bir tür panik içime işliyor, midem bulanırken bir havlu bulup belime sarıyorum. Onun adını sesleniyorum, ayaklarım fayans zeminde kayıyor.

Dn annesiyle yaptığı telefon görüşmesinin tamamını duyamamış olsam da, "*değersiz*" kelimesini duymamak imkansızdı.

Ve ben de adama onu istemediğimi söyledim.

Annesi ona hiç değer vermediğini açıkça belli eden aynı adam. Kız arkadaşına herkesin önünde evlenme teklif edip reddedilen aynı adam.

İyi bir günde bile, birinin onu istemesini kabul etmesi zor.

Ona burada güvende olduğunu söyledim.

Ne yaptım ben?

"Luke!" Banyodan çıkıp yatak odasının kapısından geçerek koridora koştum. Arkamda su damlaları bırakarak ilerledim. "Bekle! Lütfen, yle demek istemedim... Bekle!"

"Anlıyorum Alek. Endişelenme, tamam mı?"

Ama o bana bakmıyor. İlişkimiz yeni ve en iyi ihtimalle kırılgan, ve ben onun duygularını onarılamayacak kadar incittim, o kadar ki yüzüme bakmaya bile cesaret edemiyor.

Eğer bana bir bakış atsa, her şeyi anlardı. Aniden, buna çaresizce ihtiyaç duyuyorum ve bunun ironisi de gözümden kaçmıyor. Ama

onun, benim incitici sözlerimin doğru olabileceğini bir saniye bile düşünmesindense, sakladığım şeyi keşfetmesini tercih ederim.

"Bana bak," diyorum, kalbimin boğazıma kadar çıktığını görmezden gelerek.

O başını salladı, eli kapı kolunu kavradı. "Ben sadece..."

"Bana bak da ne kadar berbat durumda olduğumu gör!" Bağırarak istemiyorum ama bağıriyorum. Sesim biraz çatlıyor, içimdeki çalkantılı panik sesimi tiz ve nefes nefese yapıyor.

"Ne?" Luke başını çevirir, kaşları çatılır.

Bu sefer, yıllardır ilk kez başka bir insana sırtımı dönerek yaralı bir ses çıkaran benim. Parmaklarım önümdeki yumuşak sıva duvarın üzerine kıvrılır, utanç bedenimi ısıtırken başım öne eğilir. Onun ifadesini göremesem de, odadaki hava değişmiştir. Sanki tüm hava emilmiş gibi hissediyorum.

"Ne kadar berbat durumda olduğumu bilmeni istemedim, tamam mı? Bu pislik gibi davranmam için bir mazeret değil, ama ne kadar çirkin olduğumu görmeni istemedim..." Sesim titremeye başlayınca sözlerim kesildi, boğazımda bir yumru oluştu. Kahretsin, bu düşündüğümünden daha da zor. O yapışkan, savunmasız, zayıf his beni sarmaya başladı, içime girip saklanmak istememe neden oluyor.

Ne yapacaksın peki? Babamın sesi alay ediyor, acı kahkahasının hatırası içimi ürperten bir soğuklukla kaplıyor. Hiçbir şey yapamayacak kadar zayıfsın, değil mi? Acınası.

Kırk üç yaşında olmama rağmen, bazen hala o sözleri duyuyorum. Yumruğu vücudumun herhangi bir yerine her çarptığında, ona durması için yalvardığımda bana söylediği şey buydu. Çocukluğumun ve gençlik dönemimin çoğunda, başıma bir sürü şey geldi. Ve ben onları durdurmak için çok zayıf, çok savunmasızdım. O zamandan beri kontrolü ele geçirmek için çabalıyorum.

Herkesin görmesini istediğim imajı sunuyorum: profesyonelce dikilmiş gömlek ve pantolonlar giyen, kendine hakim, orta yaşlı bir adam. Geleneksel olarak bakması hoş olan, atletik bir vücut. Ya da en azından öyle düşünüyorlar. Çoğu insan, dünyaya sunduğum yüzeysel imajı görüyor, altındaki çirkinliği görmüyor.

Çirkin ve zayıf.

"Sen güzelsin," diye fısıldadı Luke, sesinde tanımadığım bir duygu vardı.

"Ne?" Düzgün dururum, ona inanamayan bir bakış atmak için arkayı dönerim. Yalan söylediğini iddia ederdim ama sesi çok... samimi geliyor.

Kör mü bu adam?

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, o parlak zümrütler hayranlık ve acı karışımı bir duygu ile dolup taşıyor. Ne yapacağımı tam olarak bilemiyorum, bu yüzden donup kalıyorum. Luke hareketlerini yavaş tutuyor, elini tuzağa düşmüş bir hayvana yaklaşır gibi uzatıyor. Tam önümde durduğunda, eli göğsümün üzerinde duruyor, gözleri izin istiyor. Midem bulanıyor ve zorlukla yutkunuyorum. Çenemi çok hafifçe, çok ince bir hareketle kaldırıyorum. Sıcak, yumuşak bir el kalbimin üzerinde duruyor, vücut ısısı benimkine baskı yapıyor. Diğer eli omzuma konuyor, parmakları tereddüt etmeden doğrudan benim... yara izlerimin üzerine kıvrılıyor.

Keskin bir nefes alıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor.

"Bu yüzden kıyafetlerini çıkarmadın," diyor basitçe. Başımı sallıyorum.

Yine o acı dolu iniltiyi çıkarır, ama bu sefer *benim için*. Alını alnıma değdiğinde kalbim daha hızlı atmaya başlar. Şu anda bile cildim kaşınıyor ve uzuvlarım titriyor. Kendimi tekrar örtmek, zırhımı giymek istiyorum. Ama bana bakışları beni durdurur.

"Sen güzelsin," diye fısıldıyor yine, nefesi aralık dudaklarımın üzerinde esiyor. "Yaraların güzel."

Kafamı sallıyorum. Şimdi de bana saçmalıyor.

"Anlamıyor musun?" diye soruyor yumuşak bir sesle, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan. Gözleri bana bakıyor, hiç kırpmadan. Sesinde sessiz bir aciliyet var, sanki söylemek üzere olduğu şey çok önemliymiş gibi ve tek bir heceyi bile kaçırmamam için çaba gösteriyor. Göğsümdeki eli aşağı kayıyor, yanımdan aşağı doğru kayıyor ve sonra sırtımın pürüzlü derisine ulaşıyor. Parmak uçları pürüzlü deriyi nazikçe okşadığında, inliyorum.

Lanet olası bir inilti.

Yaralı deriyi, saygılı ve nazik bir dokunuşla okşuyor. Sanki bu bir ayrıcalıkmış gibi. İçimde kırılmış bir şeyi iyileştirmeye başlıyor, o pürüzlü parçaları birbirine yapıştırıyor.

"Hayatta kalmanın bir güç olduğunu bilmiyor musun? Eğer bu güzel değilse, neyin güzel olduğunu bilmiyorum," diye fısıldar. "Bana da temelde bunu söylemedin mi?"

"Luke," diye nefes nefese söylüyorum. Parmaklarım başının arkasındaki gevşek topuzun içine giriyor, diğer elim ise kalçalarını o kadar sıkı kavriyor ki parmaklarım derisinde izler bırakıyor olmalı. İçimdeki çaresiz, muhtaç bir parça onun içine girip kaybolmak istiyor. Kendimi ona bağlamak ve asla bırakmamak istiyorum. "Senin görmeni istemedim..."

Sessizce beni susturur, şefkatle öper. Şimdiye kadar öpücüklerimiz çoğunlukla aceleci, çılgınca ve ateşliydi. Ama bu öpücük yavaş ve tembel. Dudaklarının benimkine değen yumuşaklığı vücudumdaki gerginliği daha da azaltır ve bacaklarım titremeye başlar. Luke beni arkamdaki duvara kadar geriye doğru yönlendirir ve beni destekler. Ve yine de beni öpmeye devam ediyor. Acele etmiyor, hızlanmıyor ya da daha fazlasını istemiyor. Ara sıra dili dudaklarımın kenarlarını okşuyor ama sadece beni öpmekle yetiniyor gibi görünüyor. Ve tüm bu süre boyunca parmakları sırtımda nazikçe yukarı aşağı geziyor.

En iyi ihtimalle, benim yaralarımı görmezden gelmesini umuyordum. *Bunu* beklemiyordum.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda dudaklarımız şişmişti, odada nefes nefese kalışımızdan başka bir ses yoktu.

"Seni görmek istiyorum. Her savunmasız yerini, herkesten sakladığın her santimini. Belki sana karşı bencilim, çünkü *hepsini* istiyorum." Gözleri göğsümde dolaşırken kararır, eli mutlu izimin yakınındaki seyrek tüyleri okşar. Siyah boyalı tırnaklarının uçları havlunun kenarında durur, nemli kumaş artık belimde sarkmıştır. Kaslarım onun dokunuşuyla titrer, penisim pamuklu kumaşı gerginleştirmeye başlarken içimde bir sıcaklık dalgası yayılır. "Belki kelimelerle daha iyi olsaydım, bana inanırdın. Belki sana gösterebilirim?"

Yutkunuyorum ve sesim nefes nefese çıkıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ben istiyorum."

Sesindeki kararlılığa ve penisimin ucundan sızmaya başlayan ön sıvıya rağmen hala tereddüt ediyorum. Sadece ellerinin üzerimde olmasını istemiyorum, onu ilk gördüğüm andan beri dokunuşunu arzuluyorum. Ve o bana dokunmuş olsa da, henüz beni *keşfetmesine* izin vermedim. Genelde kendimi başkalarının önünde savunmasız duruma düşürmem.

"Burada hala kontrol sende, koca adam. Ben sadece seni mutlu etmek istiyorum," Luke, bir şekilde duymam gereken kelimeleri bilerek beni rahatlatıyor. Göğsüme bir öpücük konduruyor, dudakları boynuma doğru kayarak ısırik öpücükler bırakıyor. Kulağıma ulaştığında, sıcak nefesi tüylerimi diken diken ediyor, dişleri kulak mememi çekiyor. "Dizlerimin üzerine çöküp yalvarmalı mıyım?"

İnlerim, gözlerim kapanır. "Bu fikir hoşuma gitti."

"Tekrar dön." Sesindeki nefes nefese yalvarış mideyi bulandırıyor.

Kısa bir tereddütten sonra, onun isteğini yerine getiriyorum. Sırtımı bir kez daha ortaya çıkararak, iki avucumu önümdeki duvara dayıyorum ve parmaklarımda hissettiğim hafif titremeyi görmezden geliyorum. Çıplak kalçalarımda hissettiğim elleri, yaralı sırtımı okşayan sıcak dudakları beni irkiltir. O dudaklar sırtımda aşağı doğru kaymaya başladığında, boğuk, şaşkın bir inilti kaçar ağızımdan.

"Luke, lanet olsun," diye tıslarım.

O, cildime karşı yumuşak bir şekilde mırıldanarak, aşağı doğru yavaşça ilerliyor. Nazik, iffetli öpücükler ile ısıriklar arasında gidip geliyor. Ağız cildimi emiyor, dizlerimi titretiyor. Bu hareketi birkaç dakika boyunca sürdürüyor, midemde zevk dalgaları yayılırken içimi bir tür hayranlık dolduruyor.

Kimse... Kimse hiç...

Kısa süre sonra, penisim ağrımaya başlar ve ön sıvı penisimden aşağıya doğru akar.

Sessiz bir hışırtı kulağıma ulaşır, Luke sessizce kalçama dokunarak tekrar dönmemi isterken gözlerim açılır. Kalbim göğsümdede durur, Luke Parker'ın benim için diz çökmüş halini görünce vücudumdaki tüm kan aşağıya doğru akmaya başlar. Uzun kirpiklerinin arasından bana bakarken göz bebekleri arzuyla büyür, dudakları açılır ve açgözlü, yalvaran bir ifade alır.

Siktir.

"*Lütfen* sikini ağızıma alabilir miyim?"

Başım duvara çarpar. "Siktir, sanırım boşalacağım."

O sırtıyor. "Amaç da bu zaten."

"Yaramaz," diye mırıldanıyorum, ama sesimde gerçek bir öfke yok.

Elleri havlunun kenarlarını kavrar, ama onu çıkarmak için hiçbir hareket yapmaz. Benim iznimi bekler.

"Senin yapmana gerek yok..." Sözlerim yarıda kalır, parmaklarım kendiliğinden kıvrılır. Tanrım, onun ağzının benim sikimde olduğu düşüncesi bile beni boşalmaya yaklaşıyor. Ama bu onun için hala çok yeni bir şey ve daha önce hiç yapmadı. Onu çok hızlı bir şekilde zorlamak istemiyorum. Bencilce, benim sikimi emmekten zevk almasını istiyorum. Bunu arzulamasını, ağzını benim sikime dolayarak uyanmasını istiyorum. Onu çok zorlarsam, onu rahatsız edersem... Ona bunu yapmak istemiyorum.

"*Lütfen* bana senin istediğin şekilde sikini emmeyi öğretir misin?"

"Siktir!" diye bağıriyorum, kalçalarım bir kez ileri doğru sallanıyor, sanki

kendilerini kontrol edemiyorlarmış gibi. Burada düşünceli olmaya çalıştım, onun cinselliğinin bu yeni yönünü yavaşça keşfetmesine izin vermeye çalıştım. Ama bir erkek ancak bu kadar kendini tutabilir, özellikle de Luke Parker dizlerinin üzerinde "*lütfe*n" gibi tatlı sözler söylüyorsa.

"Havlumu," diye emrediyorum sert bir sesle. Luke, hevesli elleriyle tereddüt etmiyor. Saniyeler içinde parmakları havlunun kenarlarını çekiyor ve havlu yere yığılana kadar çırpınıyor. Artık dikleşmiş sikim karnıma doğru bakıyor, şişmiş başı kırmızı ve öfkeli. Luke ona bakıyor, dili açıkça müstehcen bir şekilde alt dudağı boyunca kayıyor.

"Ağızına al, bebeğim," diye onu cesaretlendiriyorum.

O benim talimatlarımı yerine getiriyor, dudakları benim penisimin başını sarıyor. Dilini hassas başımın üzerinde gezdirdiğinde tıslıyorum, penisimin ağzında kaybolduğunu görmek beni zafer çiğliği atmak istememe neden oluyor. Onun ıslak sıcaklığının beni sardığı hissi... tarif edilemez.

"Benim için dizlerinin üzerine çökmek ne kadar iyi bir çocuk," diye mırıldanıyorum, başparmağımla yanağını okşuyorum. Göz kapakları titriyor ve sonra inliyor. Nazik titreşimler beni zevkle tıslatıyor.

hareketleri, çekingene ve biraz beceriksiz olsa da, heveslidir. Takdirimi gürültülü bir şekilde ifade ederim.

Sonra benden daha fazlasını almaya çalışır. Sessizce öğürme sesi odayı doldurur, boğazı benim penisimin başını sıkıştırdığında gözleri endişeyle büyür. Hemen ağzından çıkmaya çalışırım, ama o boğuk bir şekilde itiraz eder, tırnakları uyluklarıma batar. Gözlerini kısar ve ben nefes nefese bir kahkaha atarım.

"Burnundan nefes al, bebeğim, ve boğazını gevşet," diye fısıldıyorum. Gözle görülür şekilde gevşeyene kadar bekledikten sonra, başını ellerimle nazikçe okşuyorum. Gözlerinde güvenle bana bakıyor, hiç tereddüt etmiyor. Bu güven gösterisi, zaten taş gibi sert olan sikimi bir şekilde daha da sertleştiriyor, ki bu bir başarı sayılır.

"Çok fazla olursa uyluğumu çimdikle," diyorum ona, yavaşça itmeye başlamadan önce onun hafifçe başını sallamasını bekliyorum. Gözlerim onun yüzüne sabitlenmiş halde, küçük homurtu sesleri çıkarıyorum, o bana ağzını kullanmama izin verirken bunları içimde tutamıyorum. Şişmiş, öpücüklerden şişmiş dudaklarının benim sikimin etrafında gerildiği görüntüsü neredeyse dayanılmaz.

"Seni kullanmama izin ver bebeğim, aynen böyle," diye onu övüyorum. "Benim için çok iyi."

Göz kapakları sarkık, dudaklarının kenarlarında salya birikiyor, ben ise itmeye devam ediyorum. Zevk ve zaferle dolu bir sarsıntıyla, onun bundan zevk aldığını fark ediyorum. Bu düşünce testislerimi zonklatıyor ve boğuk bir küfürle hızımı biraz artırıyorum. Penisimin başı boğazının arkasına çarptığında, yine bana hoş bir öğürme sesi çıkarır. Ama bu sefer, sesine cesaret verici bir ses eşlik eder.

Hareketlerimi yavaş ve gevşek tutuyorum, nefes nefese kalırken dudaklarım aralık kalıyor. Bu sert olmakla ilgili değil, daha çok onun bana bıraktığı kontrol, beni unutulmanın eşiğine itiyor. Onunla birlikte olduğum her seferinde, *arzuladığım* karmaşık bir verme ve alma dansı var. Kontrolünü ne kadar bırakırsa, o kadar kendini bırakıp sadece *hissediyor*. O değerli güvene sahip olmak ve onun kendini bırakışını izlemek, beynimde endorfin bulutu dolaşıyor gibi.

"Ağzına boşalacağım," diye onu uyarırım, o da uyluğumu çimdiklemediğinde kalbim hızla çarpmaya başlar. Her yavaş, gevşek ileri itişinde

, gözlerim yukarı doğru dönene kadar dili sert damarlarımın üzerinde kayıyor. "Ve hepsi senin için. Her damla, sakın boşa harcamayın."

Onun boğuk inlemesi beni bitirir. Son bir kez ileri doğru sarsılırken ağzım açık kalır ve çığlık atarım. Orgazmım içimi kaplar ve onun bekleyen ağzına boşalırken, o beni yutar.

"Kahretsin," diyorum, dizlerim titriyor. Tutuşumu gevşetip çekiliyorum. Yumuşayan penisimden dudaklarına kadar ince bir salya ipi uzanıyor, ağzının köşesinde benim spermimden bir damla bulaşmış. Başparmağımla onu silerek, niyetimi dile getirmeme bile gerek kalmaz. Luke hemen dudaklarını ayırır ve başparmağımı dilinin etrafında döndüğü yere sokmama izin verir.

"Bu... Sen harikasın," diye fısıldadım, sonra boğazımı temizledim.

Luke'u ayağa kaldırırken, o da elinin tersiyle dudaklarının köşesindeki salyayı siler. Dudakları seğirir, yakışıklı yüzünde küçük bir gülümseme belirir. Tüm vücudumu sıcaklık kaplar. Birdenbire farkına varırım ki, belki de... Aşık oluyorum?

Başımı geriye eğiyorum, göğsümden sessiz, inanamayan bir kahkaha çıkıyor. Kırk üç yıl sonra, sonunda ruh ikizimi buldum. Beni, tuhaflıklarımla birlikte kabul eden tek kişi. Ara sıra iyi bir çocuk olmaya ikna edilebilen, küstah, geveze bir velet.

Ve o, oğlumun en iyi arkadaşı.

Tabii ki öyle.

"Ne?" Luke gülüyor.

Kafamı sallıyorum, gülümsemem kayboluyor çünkü tüm bu yoğun duyguları nasıl ifade edeceğimi henüz bilmiyorum. Cevap yerine, öne doğru eğilip dudaklarını derin bir öpücükle kapıyorum. O da hemen bana karşı yumuşuyor, dilimi diline değdirirken onu duvara doğru yönlendiriyorum. Ellerim göğsünden aşağıya doğru kayıyor, o benim ağzıma mırıldanırken kot pantolonunun içindeki ereksiyonunu avuçlarım.

"Alek?" diye mırıldanır.

Biraz emin olamayan, biraz çekingen ses tonuyla konuşunca, geri çekilip ona bakıyorum. Alt dudağını ısırtıyor ve ben de onun dişlerinden yumuşak eti çekip çıkarmadan edemiyorum.

"Evet?" diye soruyorum.

"Acaba... Merak ediyordum da, belki..."

Başımı eğiyorum, onu kollarıma alıp bana her şeyi sorabileceğini söyleme isteğine zar zor direniyorum. Eğer elimden gelirse, ona vereceğim. "Ne var, tatlım?"

"Sadece ikimiz olduğumuzda, seni daha sık görebilir miyim?" Gözlerini kaçırarak, rahatsız bir şekilde hareket ediyor. Geri kalan sözleri, sanki bir yara bandını hızla çekip çıkarmaya çalışır gibi, aceleyle çıkıyor. "Yani, kıyafetler olmadan. Ve sana daha fazla dokunmama izin verir misin? Yani, seni rahatsız etmezse tabii. İnsanların yara izlerini görmesini istemediğini anlıyorum, ama bence vücudun çok güzel ve ona bakmaktan hoşlanıyorum. Sana dokunmama izin verdiğinde hoşuma gidiyor."

Midem bir, iki, üç kez ters dönüyor. Dilimi damağımdan ayırmaya çalışırken sakinleştirici bir nefes alıyorum ve onun ellerinden birini kalbimin üzerine koyuyorum. Gözleri yavaşça benimkilere kayıyor. "Bunu çok isterim," diyorum, itirafım kuru dudaklarımı yalamak için dilimi çıkardığımda boğuk bir fısıltıdan ibaret.

Luke rahatlar ve bana en göz kamaştırıcı gülümsemesini hediye eder.

Aniden, onu hayatıma sokma, kendimle ilgili her şeyi onunla paylaşma fikri, birkaç saat önce olduğu kadar korkutucu gelmiyor artık. Hikâyem pek de güzel değil ve hoş bir sohbet olmayacak, ama herkesten sakladığım, karanlıkta tuttuğum her şeyi ona göstermek istiyorum. Caleb bile hikâyemin sadece bir kısmını biliyor.

Bilge bakışlarım, hala kot pantolonunu şişiren ereksiyona kayıyor ve yavaşça dizlerimin üzerine çökmeden önce ona küstahça bir sırıtış atıyorum.

Önce orgazm, sonra konuşma.

Sonuçta, o çok iyi davrandı ve ödülünü hak ediyor.

CHAPTER Twenty

Alek

"Başarabilecek misin?" Bir süre sonra Luke'u takılıyorum, ikimiz de yatak odama geçip yan yana uzanmışız. Bana utangaç bir gülümseme attı, sessiz nefes alıp verışı ve donuk bakışları beni oldukça kendini beğenmiş hissettirdi. O sersemlemiş, şaşkın, orgazm sonrası gülümseme, dizlerimdeki her ağrıyı hak ediyordu. Bana biraz daha yaklaştı, yüzünü omzuma çevirdi, eli çıplak sırtıma uzandı. O dalgın dalgın parmağını omurgamda yukarı aşağı gezdirirken gülümsemem kaybolmaya başladı.

Bu çok sıradan bir dokunuş, ama kalbimi çarpıtıyor ve gözlerimi yaşırtıyor. Bu hissi silmek için gözlerimi kırpıyorum. Bugüne kadar bu kabulün benim için ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim.

İlk olarak, Luke'un bana dokunduğu anı hatırlıyorum. O kadar yumuşak ve nazikti ki, sanki beni korumak için oradaydı.

Boğazımı temizleyip sessizce konuşuyorum. "O yaraları aldığım da henüz bir ergendim."

Luke başını kaldırıp beni merakla süzüyor, gözlerini kırıştırarak uykusunu biraz atıyor. "İstemiyorsan söylemek zorunda değilsin. Hazır değilsen..."

Yutkunurum, karnımda bir gerginlik hissedirim. "Ben... ben istiyorum."

O başını sallar. "Hikayeni bilmek isterim. Benimle paylaşmaktan rahatsızlık duymadığın her şeyi."

Şu anda kendimi tutunmak için bir tür fiziksel temasa ihtiyaç duyduğumdan, avucumu onun yan tarafına doğru kaydırırım. Kalçasında durup, sevgiyle sıkarım. "On üç yaşındayken, babam sarhoş bir öfkeyle beni kamp ateşi çukuruna itti."

Luke keskin bir nefes alır, zümrüt yeşili gözlerinde şok belirir ve yüzünün rengi biraz solur. Hâlâ dolaşan parmakları sırtımdaki hareketlerini durdurur. Fısıldayarak yapılan itiraf ağzımı kurutur, uzuvlarım aniden soğur ve ağırlaşır.

Gözlerini kırıştırır. "Bu... bu bir kaza mıydı?" Kafamı salladığımda, yumuşak bir küfür eder.

"O bir alkolik ve bipolar bozukluğu olan biriydi, bazen başa çıkması zor bir kombinasyon." Karanlık, kırılğan bir kahkaha attım.

"Ama bu... *acımasızca*," diye fısıldadı Luke, kaşlarını çatarak. Bu sözler kalbimi biraz eritti, Luke'un kendi annesiyle yaşadığı onca şeye rağmen, bağımlılık veya akıl hastalığının ötesinde birinin acımasızlığını hala kavrayamadığını bilmek. Bazı insanların sadece... acımasız olduğunu henüz kabul etmemişti.

Kendimi tutamayıp, elimi uzatıp başparmağımın ucuyla alnındaki kırışıklıkları okşuyorum. "Annemle babamın ikisi de alkolikti, ama babamın bir de öfkesi vardı. Terapiye gitmeyi ya da ilaç almayı reddetti. Beni ve annemi çok dövdü, ama o

o gece..." Sesim kesildi ve bunca yıl geçmesine rağmen, o anılar hala içimi acıyla dolduruyor. Beni koruması gereken adam, beni koşulsuz sevmesi gereken adam, ama bunun yerine bana sevginin acı verdiğini öğreten adam. O gece nadir görülen ruh hallerinden birindeydi. Herhangi bir küçük şey için bile saldırganlaşabileceği, dayak yiyeceğini bildiğin o ekstra kötü ruh hali. Normalde, o böyle olduğunda ondan uzak durmaya çalışırdım.

"Buradan birkaç saat uzaklıkta, harap bir karavan parkında büyüdüm," diye devam ediyorum. "Annemle babam işlerini sürdürmek için çok uğraşıyorlardı, bu yüzden bazen aylarca ısınma ve su olmadan yaşırdık, ama böyle bir ortamda büyüdüğünüzde, bu sizin için normal hale gelir. Hiç sahip olmadığınız şeyleri özlemeyi bilmezsiniz."

Sevgi ve şefkat gibi.

Sert dokunuşlar yerine nazik dokunuşlar.

Karnında sıcak yemek ve soğuk bir kış sabahında ısınma.

"Bu lanet bir kabus gibi," diye fısıldadı Luke, parmakları tekrar boş boş okşamaya başladı.

Yutkunuyorum. "Öyleydi, ama büyüüp okuldaki arkadaşlarımdan benim gibi yaşamadığını görene kadar, başka bir hayatın varlığından haberdar değildim. Karavan parkının arkasındaki tarlada bir tür ortak kamp ateşi çukuru vardı. İnsanlar etrafında toplanıp içki içerlerdi. Bir gece, annem isteyken babam orada içki içiyordu. Sarhoş bir baş belası gibi davranıyor, herkesin önünde olay çıkarıyordu. Ben de oraya gidip onu içeri girmeye ikna etmeye çalıştım, ama..."

"Ah, Alek," diye fısıldadı Luke, gözleri yaşlı. Öne eğilerek, omzumdaki kalın yara izinin üzerine masum bir öpücük kondurdu.

Sonra ona tüm bu iğrenç hikayeyi anlatırım.

"Baba, lütfen," diye fısıldarım, etrafa gizlice bakarak. İnsanlar etrafta dolaşüyor, bazıları oturuyor. Çoğu şimdi sessiz, ben onun kolunu çekerken bize bakıyorlar. Ayakları üzerinde sallanıyor, bana alaycı bir şekilde bakıyor ve sonra çekip gidiyor.

"Neden gitmeliyim ki? Burası halka açık bir yer. Beni sevmiyorsa, siktirip gidebilirler," diye tıslar.

Yakınlarda biri kıkırdıyor, birçok kişi ona sinirli bakışlar atıyor, bazıları bana acıma dolu bakışlar atarken, diğerleri sadece yargılayıcı bakışlar atıyor.

yargılayıcı bakışlar atıyor. Yüzüm yanıyor, yanaklarımdan boynuma kadar sıcaklık yayılıyor, yerinde kıpırdanıyorum. Nabzım hızlanıyor, kalbim deli gibi atıyor.

Kötü bir ruh hali içinde ve birisi zarar görebilir. Ben sadece... Onun bana yaptığı gibi başkasına da zarar vermesini istemiyorum. Ama hepsi bana bakıyor ve onun gözlerinde o soğuk bakış var. Şu anda burada olmamalı, ama bu konuda yapabileceğim bir şey olup olmadığından emin değilim.

Yardım etmek istiyorum, ama ne yapabilirim ki?

Babam beni itti, eli omzuma çarptı ve beni irkitti. İtme beni bir adım geriye attırdı ve arkamdaki kamp ateşi çukuruna biraz daha yaklaştırdı. Yakındaki alevlerin sıcaklığı ensemde ter birikmesine neden oldu, çıtırtı ve patlama sesleri beni irkitti.

"Bana bir bira daha getir," diyor babam, hafif bir peltekliği olmasına rağmen sert bir ses tonuyla. Boş bir bira kutusu kabaca göğsüme itiliyor ve ben beceriksiz ellerimle alüminyum kutuyu kavıyorum.

Dediğini yapıyorum, çünkü reddedersem durumumun daha da kötüye gideceğini biliyorum. Boş kutuyu atıp yakındaki soğutucuya doğru yürürken bacaklarım titriyor, elimi içine sokup kutuyu ararken buzların bir kısmı erimeye başlıyor. Parmaklarım titriyor ama bir kutuyu tutmayı başarırım. Başımı eğik tutarak, kamp ateşinin yanındaki yerine geri dönmeye başlarım. Herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, ne kadar yavaş olduğumu, bu karavan parkındaki herkesin korkak olduğunu ve bunun bana da bulaştığını söylüyor. İnsanlar mırıldanıyor, öfkeli sesleri beni ağlatıyor.

Tanrım, umarım yakında bayılır.

O böyle olduğunda yapabileceğim pek bir şey yok.

Sadece katlanmak dışında.

"Urgh!" Yıpranmış spor ayakkabılarım bir kayaya çarparak, keskin olmayan kenarları tabanlara takılır ve beni tökezletir. Öne doğru eğilirken, kendimi tutmak için kollarımı uzatırım ama çok geç kalırım. Sert bir gürültüyle yere düşerim, avuç içlerim

darbe nedeniyle ellerim acıyor. Yoldan çıkan bira kutusu yakınımaya düşüyor ve kehribar rengi sıvı çimlere sızıyor.

İçimdeki her şey soğudu, midem bir uçurumdan aşağı fırladı.

"Seni sakar, işe yaramaz pislik!" diye bağırır babam. Kafamı kaldırdığımda, yüzü kıpkırmızı olmuş bir şekilde bana doğru yürürken görürüm.

"Özür dilerim, istemeden oldu!" Hemen ayağa kalkarım, çünkü düşmüşken beni tekmelemekten çekinmeyeceğini biliyorum. Eğer hiç kaburgalarınıza tekme yemedinizse, tavsiye etmem.

"Hadi ama Michael. Kazaydı. Çocuk sana başka bir tane alır," diye bir erkek sesi duyulur.

"Bence çok fazla içti. Kontrolünü kaybetti," diye yaşlı bir kadın sesi fısıldadı, sesi burundan geliyordu.

Ama ben onlara hiç aldırmiyorum. Bunun yerine, kaçınılmaz acıya kendimi hazırlıyorum. İçimde dönen paniği, kafamın içindeki "asla karşı koyacak kadar güçlü olamayacağım" diyen sesi görmezden gelmeye çalışıyorum.

İyi olmaya çalıştım. Her zaman onun dediklerini yapıyorum, ama yine de bana vuruyor. Neden onu durduramıyorum?

Panik içindeki çılgılığım, bana saldırıp elini boğazıma doladığında kesiliyor. Etrafımda endişeli protestolar yükseliyor, eller onun omuzlarını tutuyor. Ağzım açılıyor, nefesim kesilince boğazım ve ciğerlerim ağrıyla kasılmaya başlıyor. Parmaklarım onun ellerini tırmalıyor, o küfür ederken ayaklarım onun bacaklarına tekme atıyor.

"Hadi ama dostum!" diye bağırıyor biri.

O benden çekilirken, ciğerlerime hava girerken, vücudumu tatlı bir rahatlama kaplarken, gözlerinde kötü bir şey geçer. Mahvoldum. O bakışın ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama kendimi korumak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey...

O ileri atılır ve kendisini geri çeken ellerden kurtulmayı başarır. Sonra avuç içleri göğsüme gelir, beni sertçe iter, geriye doğru sendelememe neden olur, kollarım çırpınır, çünkü kükreyen ateşe ne kadar yakın olduğumu fark ederim, sonra düşerim ve...

Kavurucu bir
acı. Yanan
deri.

Yanık et kokusu.

Benim yanan etimin.

Çığlık atıyorum, çığlık atıyorum, çığlık atıyorum.

Hikayemi bitirdiğimde yanaklarım ıslaktı. Ama beni daha da şaşırtan, Luke'un yanaklarından akan gözyaşlarıydı. Yüzündeki duygular neredeyse benimkilerin aynısıydı, sanki benimle birlikte hissediyor gibiydi. Sanki benim acımı duymak ona da acı veriyordu. Dalgın dalgın, acaba o her zaman duygularını bu kadar güçlü hissediyor mu diye merak ettim.

"Hastanede ne kadar kaldığımı gerçekten hatırlamıyorum." Omuz silkiyorum. "Haftalar, belki aylar. Artık hepsi bulanık." Hastanede kaldığım süreden geriye kalan tek şey, acı ve incinmenin bulanık hatıraları.

"Ondan sonra seni biri aldı mı?" diye soruyor.

Ben sessiz kaldığımda, Luke yatakta dik oturur. Yavaşça küfür eder, çene kasları gerilir. "Lütfen bana, içinde yaşadığımız sistemin o kadar da berbat olmadığını söyle. Sana, istismar eden kişinin evine geri dönmek zorunda kalmadığını söyle."

Kolumu beline dolayarak onu tekrar yatırırım. Vücudu gergin olsa da, benim cevabımı beklerken isteyerek gelir. "Çocuk hizmetleri soruşturma için geldi, ama ben onlara bunun bir kaza olduğunu söyledim. Onlara onun beni itmediğini, benim ayağımın takıldığını söyledim."

"Ama neden?"

Omuz silkiyorum. "On üç yaşındaydım ve bildiğim tek ortamdan uzaklaştırılmaktan korkuyordum. Başka bir yerde durumun daha kötü olabileceğini düşündüm ve bir parçam bunun hak ettiğim bir şey olduğunu düşünüyordu. Ebeveynler çocuklarını sadece yaramazlık yaptıklarında cezalandırırlar, değil mi?"

"Ama tüm o tanıklar..."

"Birisi öne çıkıp beni ittiğini söyledi. Birkaç kişi ise karmaşa içinde neler olduğunu görmek zor olduğunu söyledi, bazıları ise babamdan çok korktuğu için hiç konuşmadı. Sonunda, ona dava açmak veya beni götürmek için yeterli kanıtları yoktu."

Luke'un gözleri kısıldı. "Peki sevgili babacık şimdi nerede?"

Ona sert bir bakış attım. "O yaşlı piçin hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum, nerede olduğunu hiç bilmiyorum. Bilseydim bile söylemezdim. *Sen*

ona yaklaşmayacaklar." Tanrım, Luke o canavarla aynı odada olsaydı, kalp krizi geçirirdim herhalde.

Kollarını kavuşturup bana somurtkan bir bakış attı. "Peki. Zaten bir şey yapmayacaktım."

"Luke," diye onu uyarırım.

"Çok," diye ekledi sessizce.

"On altı yaşındayken yatak odamın penceresinden tırmanıp, sadece giysilerle dolu bir sırt çantasıyla evden ayrıldım. Kendi başıma olursam hayatımı biraz kontrol edebileceğimi, sonunda onun bana zarar vermesini engelleyebileceğimi düşündüm. O günden beri ailemi görmedim, bir daha da görmek istemiyorum. Yani, bazen benim kaybolmamı umursadılar mı, bana ne olduğunu merak ediyorlar mı diye merak ediyorum."

"Bunu bilmeye hakları yok. Sefil hayatlarının geri kalanında merak etsinler."

Sesindeki şiddet beni şaşırtıyor. Beni savunmak için çok aceleci davranıyor, ama kendisi de benzer bir durumda. Evelyn ve Kevin'ın, yani Stoney'nin, ona tahmin bile edemeyeceğı şekilde zarar verebileceklerini görmüyor mu?

"Kaçtıktan sonra ne oldu?" diye soruyor.

"Bir süre sokaklarda yaşadım ve sokaklarda yaşarken hayatın üzerinde neredeyse hiç kontrolün olmadığını çabucak keşfettim. Olaylar sana olur ve sen elinden gelenin en iyisini yaparsın. Sonunda, müdürün bana acıyarak GED diplomamı almama yardım ettiğı bir sığınma evine gittim. Sonra burs aldım ve üniversiteye gittim."

"Gücün inanılmaz," diye fısıldar.

"Senin düşündüğün kadar güçlü değilim," diye itiraf ediyorum, içimden hıçkırarak. Luke'un bende gördüğü güce sahip olmak isterdim, ama babamın beni mahvetmesine neredeyse izin verdim. Bu güç değil.

O, gözleri parlayarak şiddetle başını sallar. "Kendine bir bak. O adam seni yıkmaya çalıştı. Seni yakmaya çalıştığı alevleri aldın ve bunun yerine *parlayacağına karar verdin.*"

"Luke," sesim kırılır. "Hâlâ berbat durumdayım. Senin ihtiyacın olan kişi olabileceğimi bilmiyorum. Kontrolcü bir insan olduğum için ilişi kurmaya çalıştığım herkesi hayal kırıklığına uğrattım ve seninle öyle olmamak için çok uğraşıyorum..."

İşaret parmağıyla dudaklarımı kapatarak beni susturuyor ve alnındaki kırışıklıklar, şu anda damarlarımda korku dolaşmasaydı çok sevimli olurdu. Ya onu çok zorlarsam ya da kontrol etme ihtiyacımdan bıcarsa? Ya vazgeçemezsem? Geçmişteki tüm sevgililerim gibi o da beni terk edecek ve... bu beni mahvedecek.

Başını eğiyor. "Ama bu kontrol meselesi mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Gerçekten kontrol meselesi mi, yoksa kendini güvende hissetmek ve değer verdiğin insanları güvende tutmak mı?"

Ona göz kırpiyorum, vücudum hareketsiz kalıyor. "Ben... ne?"

Gülümsemesi yumuşak, yanakları pembeleşirken biraz utangaç. "Yaptığın her şey benim güvenliğim veya rahatım içindi. Beni evine getirdin çünkü üzgündüm ve kötü bir gün geçiriyordum, eve gidersem durumun daha da kötüleşeceğini biliyordun. Sonra Eve'in evine gidip eşyalarımı topladın. Beni oradan uzaklaştırıp güvende tutmak istedin, değil mi?"

Nabzım hızlandı. "Evet, ama..."

O, vücudumu saran ve her köşeye sızan sıcaklığın tamamen farkında olmadan konuşmaya devam ediyor. "Ve sana yatak odasında yaptıklarımızdan hoşlandığımı zaten söylemiştim. Bana ne yapmam gerektiğini söylemeni seviyorum, sanki beynim bir süreliğine susuyor gibi. Her zaman benim zevkimi kendininkinden önce koyduğunu fark etmediğimi sanma. Belki fark etmemişsindir, ama ben senin otoriter yanını seviyorum, koca adam."

Tanrım, haklı. Nasıl olur da kendimde bunu hiç fark etmedim? Kontrol sahibi olmak için kontrol sahibi olmak istemiyorum. Ben... şey, kendimi güvende hissetmek, söz sahibi olduğumu hissetmek istiyorum. Ve kimsenin çocukken benim hissettiğim gibi hissetmesini istemiyorum.

Bu akşam beni suskun ve hassas bıraktı, bu yüzden kelimeler yerine ona sevgi dolu bir gülümseme verip onu kollarıma alıyorum. O da bundan memnun görünüyor, bacağını kalçama atarken sessizce mırıldanıyor, nefeslerimiz düzelirken göğüslerimiz birbirine çarpıyor. O önce uykuya dalıyor, ben de bir süre onu izliyorum.

Onu böyle tutarken, kendimin her türlü savunmasız yönünü ortaya koyabilmek ve yine de onun kollarında kabul görmek, başımı döndürüyor. Sanki bir roller coaster'ın tepesine çıkmışım gibi hissediyorum, ama düşmekten korkmak yerine, bunu kucaklamak istiyorum. Her şeyi onunla birlikte yaşamak istiyorum

bu adamla her iniş ve çıkışını yaşamak istiyorum, eğer bana izin verirse. Hayatımda ilk kez, dizginleri başka birine teslim etmek ve bizi nereye götüreceğini görmek istiyorum. Bu hem korkutucu *hem de* heyecan verici.

Demek... aşk *böyle* bir şey.

CHAPTER *Twenty One*

Luke

Eve: Bu küçük öfke nöbeti ne zaman sona erecek?

Eve: Yakında eve gelecek misin?

Eve: Biraz paraya ihtiyacım var.

Telefonumu sessize alıp, ekranı görmemek için ters çeviriyorum. Alek'in telefona kaşlarını çatmasını kaçırmıyorum ve ona göz kırpmadan edemiyorum.

Hırsla nefes alıp, ocağa dönerek tavada kreplerimizi çevirir. Mutfak masasını dolaşıp arkasına gelirim ve kollarımı beline dolarım.

Çıplak beline.

Göğsümün serin teni sırtındaki pürüzlü yara izlerine değdiğinde ilk başta kaskatı kesilir, ama boynunun eğimine nazikçe öpücükler kondurduğumda gevşer. Kollarımın arasına yaslanarak, elim kaslı karın kaslarını okşarken dalgın dalgın mırıldanır. Ellerimi biraz daha yukarı kaydırıp, başparmaklarımla meme uçlarını sert küçük tepeler haline gelene kadar okşuyorum. Artık onun ilk isteksizliğini anladığım için, sonunda vücudunu keşfetmeme izin verilmesi bir ayrıcalık gibi geliyor.

Yarı sert ereksiyonum kığına değdiğinde sessizce nefes alır ve sessizce kıkırdar. "O şey hiç inmiyor mu?"

Gülümsüyorum. "Hayır. Kimin onu iyi hissettirdiğini biliyor, koca adam."

Spatulayı elinden düşürür ve bu sırada birkaç damla krep hamuru yere sıçrar. Dudaklarımı sıkıca kapatırım, onda böyle bir tepki uyandırabildiğim için oldukça heyecanlanırım. Muhteşem vücuduna bakarken, sertleşen penisinin eşofmanının önünü şişirdiğini fark edemem.

Kesinlikle çok çekici görünen ve beni tekrar dizlerimin üzerine çökmek istememe neden olan gri eşofman altı.

"Tamam, yeni kural. Ben yemek yaparken küstahlık yok," diye homurdanıyor Alek, ama sesindeki boğuk tonu kaçırmıyorum.

"Yani, bu oral seksin de yasak olduğu anlamına mı geliyor?"

Nefesi kesildi, spatula tutan parmak eklemleri beyazlaştı, sonra omzunun üzerinden bana sert bir bakış attı. "Şimdi de kasten dikkatimi dağıtıyorsun. Seni cezalandırmam gerek."

"*Cezalandırmak*" kelimesi içimi bir sıcaklık dalgasıyla kapladı ve neredeyse inleyecektim. "Bu, ellerinin bana dokunmasını da içerir mi?"

"Belki."

Dudaklarımı yaladıktan sonra kulağına fısıldadım, "O zaman pek ceza sayılmaz, değil mi?"

Dönerek, alanıma girer ve penisimi daha da sertleştirir. Beni buzdolabına dayayarak, eliyle hafifçe

boynumun arkasını hafifçe kavrar ve ereksiyonunu benimkine sürter. "Bir gün, ben..."

Ön kapıya hafif bir vuruş, ardından gıcırdayan menteşeler bizi donduracak kadar korkutur. Sonra, "Hey, baba!"

"Tanrım," diye tıslar Alek, kaşları şaşkınlıkla yukarı kalkar.

"Siktir," diye mırıldanırım aynı anda, ikimiz de birbirimizden uzaklaşırız. Giriş kapısının önündeki karoya bir bavul düşmüş gibi şüpheli bir ses duyulur ve kaslarım oldukça rahatsız edici bir şekilde gerilir.

"Geldiğini biliyor muydun?" diye soruyorum, sesimden suçlamayı gizleyemeden.

Gözleri kısılır. "Hayır, ama o benim oğlum. Davete ihtiyacı yok..."

Bir başka bavul fayansların üzerine düşer, ardından nefes nefese bir homurtu duyulur.

Paniklemeye başlarım, damarlarımdan akan adrenalin beni gerginleştirir. "Öyle demek istemedim. Ne yapacağız?" diye fısıldarım. Caleb'e babasıyla yattığımı söylemeye hazır değilim ve siklerimiz hala yarı sertken bizi yakalamasını kesinlikle istemiyorum. Gözlerim en yakın pencereye kayar. Belki yeterince hızlı olursam, tezgahın üzerine tırmanıp...

Alek bana sert bir bakış atarken hoşnutsuz, öfkeli bir homurtu çıkarır. "Sakin bunu yapmaya kalkışma."

Siktir. Şu anda panik modunda olmasaydım, eminim boşalırdım. Sert ve otoriter olduğunda çok seksi oluyor.

Kollarım çırpınıyor. "O zaman ne yapmamı öneriyorsun..."

Elleri omuzlarımı sıkıca kavrar, beni mutfak sandalyesine oturtur ve masaya yaklaştırır, böylece azalan ereksiyonumu gizler. Hızla ocağa döner, rahatça krepleri çevirir.

"Normal davran ve ona birkaç gün kalacak bir yere ihtiyacın olduğunu söyle," diye mırıldanır.

Ohhhh. Doğru. Pencereden tırmanıp kığım pencere pervazında sıkışıp kalmaktan kesinlikle daha iyi. Neden bunu düşünemedim ki?

Caleb her zamanki kapüşonlu sweatshirt ve kot pantolonuyla mutfağa girer, beni masada görünce donakalır, gözleri arka arkaya kırpışır.

Evet, beni babasının mutfak masasında görmek şok ediciyse, o zaman henüz beni kucağında görmeye hazır olduğunu sanmıyorum.

Adım adım ilerleyelim.

Alek omzunun üzerinden bakarak, çenesi yere düşmüş olan Caleb'e başını salladı. Cidden, yakında o çenede sinek yakalayacak. "Hey, evlat! Ne işin var buralarda? Krep ister misin?"

Caleb kekeler. "Ben... şey..."

Alek'in gülümsemesi zoraki ve belki biraz gergin görünüyor, Caleb'in gözleri Alek'ten bana dönüyor. Alnında küçük bir kırıışıklık beliriyor ve o anda anlıyorum...

Oh, lanet olsun.

Alek gömlek giymemiş.

Normalde vücudunu saklamak için büyük çaba sarf eden Alek... O muhteşem vücudu. Böylesine muhteşem bir şeyi saklamak suç sayılmalı. O yara izleri onu çirkinleştirmiyor. Aksine, ne kadar dirençli olduğunu gösteriyor. Bana kalsa, Alek Cromwell'in kıyafet giymesi yasadışı olurdu, ama Caleb şimdi bana biraz şüpheli bir ifadeyle bakıyor ve bu beni terletiyor. Sanki kurabiye kavanozuna elini sokarken yakalanmış bir çocuk gibi hissediyorum.

Açıkçası, Alek kurabiye kavanozu.

Pencereden atlamak için çok mu geç?

"Luke, burada ne yapıyorsun?" Caleb yanıma oturarak sorar.

Boynumun arkasını ovuşturuyorum. "Evet, biliyorum, bu garip..."

Burnumun dibinde buharlı bir tabak krep belirir, gereğinden biraz daha sert bir şekilde mutfak masasına konur. Birkaç saniye sonra, Caleb'in önüne bir tabak, sonra da karşımdaki Alek'in yerine üçüncü bir tabak ve bir şişe şurup gelir. "Birkaç gün kalacak bir yere ihtiyacı vardı," diyor Alek, sesinde çoğunlukla kayıtsızlık var, ama altında bir gerginlik hissediliyor.

Caleb kaşlarını çatarak bana bakar. "Babamın evinde mi?"

"Evet." Kabarık kreplerimi şuruba batırıp, hızla büyük bir lokmayı ağzıma tikiştiriyorum. Yanaklarım şişince Alek gözlerini deviriyor.

"Şey... neden?"

Çünkü babanın sikini sürmeyi seviyorum.

Alek'in yüzüne bir bakış, henüz inandırıcı bir yalan bulamadığını gösteriyor. Ağzımdaki krepleri yutarken, bu durumu kurtarmanın ve Caleb'in dikkatini başka yöne çekmenin en iyi yolunun ona kısmi bir gerçek söylemek olduğunu düşünüyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bu çok uzun zamandır beklenen bir şey. O benim en iyi arkadaşım ve dürüst olmak gerekirse, geriye kalan birkaç arkadaşımdan biri. Bir süre sonra, sürekli siktirip gitmek, ortadan kaybolmak ve insanları saçma sapan bahanelerle görmezden gelmek, onların kendilerini istenmeyen hissetmelerine neden oluyor. Sevdiğim herkesten sır saklamaktan yoruldum.

Yutkunuyorum, birdenbire açlığım geçiyor. "Evelyn'le tartıştım. Benim, şey, oda arkadaşım." "

Caleb, hiçbir şey söylemeyen babasına şaşkın bir ifadeyle bakar, sonra bakışlarını tekrar bana çevirir. "Evelyn kim? Oda arkadaşının huysuz, yaşlı bir adam olduğunu sanıyordum."

İç çekiyorum. "Şey, o konuda... Aslında annemle yaşıyorum, o benim..." Kahretsin, kelimeler ağzımdan çıkmayınca boğazımda bir yumru oluşuyor. Bu kelimeyi söylemek neden bu kadar zor? Sadece üç önemsiz harften ibaret.

Alek boğazını temizlediğinde, bakışlarımı ona çeviriyorum. Yüzünde yumuşak ve anlayışlı bir ifade var. Caleb burada olmasaydı, ciddi ciddi kucağına atlamak isterdim. Gözlerinde sessiz bir soru var ve onun ne için izin istediğini anlamam, birbirimizi ne kadar iyi tanıdığımızın kanıtı. Rahatlamış bir şekilde omuzlarım düşüyor ve ona hafifçe başımı sallıyorum.

"Evelyn onun biyolojik annesi," diyor Alek sessizce.

Uzun bir sessizlik olur, Caleb düşünceli bir şekilde beni incelerken ben kıvrınma isteğine direnirim. Yüzünde bir anlık bir acı belirir, bir saniye sürer ve hızla kaybolur. Kafasını sallıyor. "Onun öldüğünü sanıyordum. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor bana."

Derin bir nefes alıp ona her şeyi anlatıyorum. Hikayeyi anlatırken yüzünde çeşitli duygular beliriyor, ama çoğunlukla şok olmuş ve şaşkın görünüyor. Stoney'nin bana nasıl vurduğunu, Evelyn'in nasıl onun tarafını tuttuğunu anlattığımda, çenesini sıkıyor. İş yerinde nasıl kendimi kaybettığımı, Alek'in beni malzeme odasında bulduğunu ve evinde kalmamı teklif ettiğini bile anlatıyorum. Ancak, beni o kadar iyi becerdi ki sonrasında bebek gibi uyuduğum kısmı anlatmıyorum. Ayrıca şunu da söylemiyorum

Babasının ayağı şu anda masanın altında baldırımı yukarı aşağı okşuyor, beni sakinleştiriyor.

Caleb derin bir nefes aldı. "Siktir, dostum. Orada olamadığım için üzgünüm. Bilseydim..." Kafasını salladı, düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

Bir an için, ona daha önce söylemediğim için pişman oldum. Caleb'e güvenebilirim. Bunu biliyorum, öyleyse neden her şeyi tek başıma üstlendim? O beni zorladığı için mi? Benden bunu talep etmeye ne hakkı var? "Bak, üzgünüm. Sana söylemeliydim ve keşke söylemiş olsaydım."

"Hayır, sorun değil dostum. Bu senin anlatman gereken bir hikayeydi ve sen bana anlatmaya hazır olana kadar beni ilgilendirmezdi. Az önce sana anlatman için baskı yaptığım için özür dilerim, sadece..." Kıkırdar. "...ikinizin birlikte kahvaltı yapmasını görmek biraz tuhaf geldi."

Bir an için gözleri Alek'in omuzlarının üst kısmını geçen yara izlerine takılır ve daralır. O düşünceli bir ifadeyle ikimiz arasında bakışlarını gezdirirken ben gerilirim, Alek ise dudaklarını sıkıştırır.

Muhtemelen başka bir soru sormak için ağzını açtığı anda Alek öksürür. "Peki, valizler ne olacak?"

Bu, Caleb'in dikkatini, girişin yanında duran bavul yığının çevirerek, sorunu yeterince çözmüş gibi görünüyor. "Üst katımda oturan yaşlı kadın banyosunu su basmış ve su benim daireme sızmış. Onarım çalışmaları sürerken seninle kalabilirim diye düşündüm."

Alek'in gözleri benimkilere kilitlenir, ama Caleb neyse ki odadaki gerginliği fark etmemiş gibi görünüyor.

"Eşyalarımı eski odama koyacağım. Hey, Xbox'ımı getirdim! Belki sonra oynayabiliriz," diyor Caleb, omzuma hafifçe yumruk atarak tabağını yıkamak için ayağa kalkıyor. Ben de dalgın dalgın kabul ediyorum, ayağa kalkıp kendi tabağını yıkarken o iki valizi omuzlarına yükleyip koridorda kayboluyor.

Saniyeler içinde, Alek'in sandalyesi arkamda gıcırıyor ve sonra vücudunun sıcaklığı benimkini sarıyor. Dişleri kulak mememi çekiyor, sıcak nefesi beni titriyor. "Kırk üç yaşında, yetişkin oğlumun beni engellemesinden endişelenmek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim," diye mırıldanıyor.

Arkamdan uzanıp, körü körüne onun penisinin hatlarını arıyorum ve sonra onu sıkıyorum.

"Şu anda hiçbir şey yapamayacakken beni tahrik edersen, yemin ederim ki, yalnız kaldığımız ilk anda seni eğip o sevimli poponu pembeye çeviririm," diye uyarıyor beni, sesi boğuk.

"Oh lanet olsun, Alek, azdırdın *beni*," diye sızlanıyorum.

Kulağıma sinsi bir şekilde kıkırdayarak, beni döndürüyor, elini saçlarımın arasına geçirip geriye doğru çekiyor. Dudakları dudaklarıma yapışıyor, dilini içime sokarken beni sahiplenici, ateşli bir öpücüğe boğuyor. Kalçalarını ileri iterek, ben sızlanırken sert sikime sürtünüyor.

"Benim açgözlü oğlum," diye mırıldanıyor.

Yüzüm kızardı. "Bu, bir süre sevişemeyeceğimiz anlamına mı geliyor?"

Alek duraksıyor, genişlemiş göz bebekleriyle beni değerlendirirken saçımı bırakıyor. "Bunun anlamını böyle mi istiyorsun?"

"Şey, ben sadece onun henüz bilmesini istemediğini düşündüm. Eğer bunu gizli tutmak istiyorsak..." Sözümü yarıda kesiyorum, çünkü ondan ayrılma düşüncesinden nefret ediyorum. Birbirimiz için neye dönüştüğümüzü saklama fikri bana hiç uymuyor. Aslında, midemi biraz rahatsız ediyor.

Kahretsin, kardeşim arkamdan Maddie ile görüşürken de böyle mi hissetmişti?

Gözlerimi kaçırmaya çalıştığımda, Alek nazikçe çenemi yönlendirerek tekrar ona bakmamı sağlıyor. Buz mavisi gözleri endişeyle dolmuş ve bu kadar yakın olduğumuzda, gözlerinin etrafındaki gülümseme çizgileri biraz daha belirgin hale geliyor. "Hey, hey, o güzel kafanın içinde neler oluyor? Konuş benimle."

Titrek bir nefes alırken yanaklarım kızarıyor. "Sadece... insanlara yalan söylemekten yorulдум."

Yüzünde anlayış belirir, ama sinirlenmek yerine omuz silker. "O zaman söyleme. Hemen gidip ona söyleyelim."

Dudaklarım aralanır ve ona bakarım. "Ne?"

Başparmağı nabzımın attığı yeri okşadı. "Benim için sır saklamak zorunda değilsin Luke. Ben sana bunu yapmam."

Ama Evelyn yapıyor.

Beni tekrar öper, bu sefer şefkatle. "Caleb'i, bizi birbirimizin üzerine yürürken görerek kenara itmek istemedim, ama seni de saklamak istemiyorum. Sen kirli bir sır değilsin, sen... sen benimsin. İzin verirsen, tüm dünyaya söyleyeceğim."

Geri çekildim. "Bunu ciddi söylüyorsun, değil mi?"

Kaşlarını kaldırdı. "Ona söyleyeyim mi, tatlım? Karar senin."

Kahretsin. Neden bu beni içten içe eritiyor?

"Ya bana kızarsa?"

Alek'in gözleri kararır. "Onu ikna ederim."

Onun sert ses tonu beni ürpertir ve bir an için bunu düşünürüm. Ama ya Caleb bana bir daha eskisi gibi bakmazsa? Ya onun dostluğunu sonsuza kadar kaybedersem? Ayrıca, benim sikten hoşlandığımı henüz bilmiyor.

Aslında, çoğunlukla babasının.

"Biraz daha bekleyebilir miyiz? Lütfen?"

Alek'in omuzları birazcık çöküyor, gözlerinde bir anlık hayal kırıklığı beliriyor, ama sonra anlayışlı bir gülümsemeyle bunu gizliyor. "Tabii ki. Nasıl isterseniz öyle yapabiliriz. Siz hazır olana kadar hiçbir şey yapmak zorunda değiliz."

Caleb'e söylemeden önce Alek'in biraz daha zamanını istediğimi söylemek dilimin ucunda. Caleb benden nefret etmeye karar verip babasına ikimizden birini seçtirmek isterse diye. Sonuçta bunu hak ediyorum. Ben de kardeşime aynısını yaptım.

Ben çok bencil bir pisliğim.

Elini yine ensemin arkasına koyuyor, bu tanıdık hareket beni şimdiki zamana geri getirirken ona bağlı hissetmemi sağlıyor. "O gidene kadar misafir odasında kalman gerekecek, tamam mı? Sabahları ikimiz de aynı yatak odasından çıkarsak, bir şeyler döndüğü belli olur."

Haklı olduğunu bilsem de inliyorum. Tabii ki bunu düşünmemiştim. "Cidden mi? Bu çok kötü."

Alek bana ateşli bir bakış attı, sıcak parmakları göğsümde yukarı kaydı ve ben tıslayana kadar meme ucumu çimdikledi. "Benim açgözlü oğlumu ihtiyaç içinde bırakacağımı düşünüyorsan, beni hiç tanıımıyorsun demektir."

Bu beni hemen canlandırıyor. "Öyle mi?"

Alek'in eli eşofmanımın bel kısmının altına kayıyor, hemen penisimi buluyor ve şakacı bir şekilde sıkıyor. Göz kapaklarım titriyor, kalçalarım refleks olarak öne doğru itiliyor ve o sırtıyor. "Mmm-hmm."

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum, sesi büyük, güçlü eli benim uzunluğum boyunca yukarı aşağı hareket etmeye başladığında sesim nefes nefese ve sessizleşiyor.

Çok geçmeden tamamen sertleşiyorum, dokunuşu beni içten dışa ateşliyor. Sonra testislerimle oynuyor ve parmağını kasıklarımın arasında gezdiriyor.

"Benimle dalga geçiyorsun," diye hafifçe suçluyorum onu, kalçalarımı sallarken kendi ellerim de onun vücudunda aşağı doğru kaymaya başlıyor. Onun penisi de sertleşmiş durumda ve ben onun eşofmanının üzerinden okşamaya başlıyorum.

"Belki de bu, daha sonra olacakların küçük bir ön izlemesidir," diye alay ediyor benimle.

"Umarım ben olurum," diye nefes nefese soruyorum.

"Caleb yattıktan sonra odana gelebilir miyim?" diye sorar.

"Bu bir soru mu ki?" "Ya uyuyorsan?"

"Ne olmuş?" diye sızlanıyorum, başparmağı penisimin başındaki yarığı okşarken, hassas deriye bir damla ön sıvı yayıyor. Eli ağzımı kapatıp, gözleri hala boş olan koridora doğru kayarken nefesim kesiliyor. Ama elini ağzımda tutarken okşamaya devam edince, testislerim gerilmeye başlıyor, çünkü lanet olsun... Yine sızlanıyorum, sesim boğuk çıkıyor.

"Seni ellerimle ve dilimle uyandırabilir miyim?" Sözleri karnıma bir sıcaklık dalgası gönderir, penisim şimdi salya akıtmaktadır. O da ona sempatik bir şekilde dudak bükmemektedir. "Merak etme bebeğim, ona çok iyi bakacağım," diye mırıldanır.

Yarı boğuk, çaresiz, bir tür mızızızlanma sesi çıkardığımda sırtıyor.

Evet, bunu istiyorum. Evet, evet, evet...

Sonra elleri benden uzaklaşıyor ve ben protesto etmek için inliyorum. "Adi herif. Neredeyse geliyordum."

O gülüyor, ben ona sert bir bakış atıyorum.

Bana doğru eğilir, son bir kez sikimi sıkıp kulağımlı ısıtır ve fısıldar: "Bunu, az önce pencereden tırmanmaya çalıştığın için intikam olarak düşün. Kendini tehlikeye atmanı sevmiyorum bebeğim ve bunun her zaman sonuçları olur."

Geri çekilen silüetine bakakalıyorum, boşalma ihtiyacından testislerim *ağrıyor*. "Tanrım, onun otoriter yanını çok seviyorum."

CHAPTER *Twenty Two*

Luke

"Uyan, tatlım."

Uykulu bir inilti çıkararak, sıcak dudaklar boynumun dibini emdiğinde kalçalarımı yukarı doğru kaldırıyorum. Sanki beni işaretliyorlar, bana ait olduğumu damgalıyorlarmış gibi hissediyorum. Bu rüya, uyanmak için henüz çok güzel, beni yatağa bastıran sert vücudun sıcaklığı, bana ait olduğumu hissettiriyor.

Anlamsız bir şeyler mırıldanıyorum ve bu, rüyamdaki ziyaretçiyi hafifçe güldürüyor. Eller göğsümü okşuyor, bir dil meme ucumu yalıyor ve sonra karın kaslarımın çukurlarına doğru ilerliyor. Bir el penisimin uzunluğunu kavırıyor ve onu kasıtlı olarak okşuyor.

Islak rüya bu mu? Rüyamda sevişmek üzere miyim? Alek çok kızacak diye gülümsüyorum.

"Bacaklarını aç, bebeğim," diyor rüya gibi ses, boğuk gürültüsü içimde yeni bir heyecan dalgası yaratıyor. Garip bir şekilde tanıdık gelen bu ses, sırf onları memnun etmek için istedikleri her şeyi yapma isteği uyandırıyor içimde. Bu yüzden bacaklarımı açıyorum, çünkü açarsam beni öveceklerini biliyorum.

"Aferin oğlum."

Dudaklarımı ısırıp inliyorum, övgü vücudumu mutlulukla titretir. Saniyeler sonra, sıcak, ıslak bir ağız penisimin başını sarar ve zevk içimi kaplarken bir çığlık atarak sarsılıyorum. İki güçlü kol kalçalarımı sabitler, dilleri penisimin başını hafifçe okşayarak alay eder gibi okşar ve sonra geri çekilir.

"Şşş, sadece benim için uslu ve sessiz kalırsan gelebilirsin," diye uyarıyor ses.

[illegible]

Alek beni elleri ve diliyle uyandıracağını söylememiş miydi?

"Alek?" diye inleyerek sıcak vücuda uzanıyorum. Elim, düzensiz bir cilde sahip sert, kaslı bir sırta konuyor ve avucumu dalgalı kasların üzerinde gezdiriyorum.

Beynimdeki uykulu sis biraz dağılmaya başlar, ama ağır göz kapaklarım sıkıca kapalı kalır. Alek onaylayarak mırıldanır ve sonra benim sikimi ağzına alır. Emmeye başlar, eli nazikçe taşaklarımı okşarken dili oldukça belirgin bir damarın uzunluğu boyunca gezer. Sonra parmağı benim kasıklarımın arasında gezer, sonra deliğimin etrafında daireler çizer. Soğuk kayganlaştırıcının hassas cildime damlamasının verdiği hisle bedenim sarsılır ve nefesim kesilir.

"Sikimi istiyorsan uyanmalısın," diyor Alek.

Boğazımdan boğuk bir protesto sesi çıkar, çünkü uyanmak istemiyorum. Bu lezzetli hislerin sona ermesini istemiyorum, parmaklarıyla beni gerip sonra o kalın sikiyle prostatımı sikmesini istiyorum.

"İstiyorum," diye mırıldanıyorum sersemlemiş bir şekilde.

Bir parmak deliğimin etrafında daireler çiziyor, sonra eklemine kadar içeri giriyor ve ben neredeyse sessiz kalmayı unutuyorum. Alek kalçalarımı hafifçe ısırırken parmağı içeri girip çıkıyor. İkinci bir parmak da katılıyor, beni genişletiyor, sonra üçüncü. Testislerim şimdi zonkluyor ve parmakları yetmiyor.

"Sikini istiyorum," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"O zaman o güzel gözlerini aç ve yalvar," diye nefes nefese talep ediyor.

Ağır göz kapaklarım titreyerek açılır ve kabuklu hissi gidermek için hızla gözlerimi kırıştırırım. Vücuduma bakarken, Alek'in göz kapakları düşmüş, gözleri büyümüş ve dudaklarını yalıyor. Beni açgözlülükle izliyor, gözleri parmaklarının ritmik hareketlerine odaklanıyor ve sonra yüzüme doğru kayıyor. Tamamen çıplak, o muhteşem vücudu benim için sergileniyor.

"Lütfen," diye nefes nefese söylüyorum. "İhtiyacım var."

Beni ne kadar süredir böyle uğraştırdığını tam olarak bilmiyorum, ama ben zaten sınırdayım ve kalçalarının yatağa sürtünmesini görmek hiç yardımcı olmuyor.

"Uslu ve sessiz olacak mısın?" Alek, bana doğru eğilerek dudaklarımızı birbirine değdirdi. "Misafirimizi uyandırırısan çok kızarım. Bu tatlı inlemeleri benden başka kimsenin duymasını istemiyorum."

Muhtemelen hayır.

"Çok sessiz olacağım," nefes nefese söz veriyorum.

Alek bana şüpheli bir bakış atar, gözleri karanlıkta parıltılar, ama vücudumun aşağısına doğru iner ve bacaklarımı yukarı doğru iter, uyluklarımdaki baskı beni neredeyse ikiye katlar ve beni daha da açığa çıkarır, sikim karnıma sızar. "Kendini açık tut, aynen böyle."

Nefes nefese, sikim zonklarken, onun dediğini yapıyorum. Sikişini başını, zaten prezervatifle kaplı olan deliğime dayıyor ve içeri girmeye başlıyor. Basınçtan homurdanıyorum, kaslarım hala içgüdüsel olarak istilaya karşı gergin olsa da, açılmanın tuhaf hissi hoş bir basınç.

"Çok iyi gidiyorsun," diye mırıldanıyor, her zamanki gibi beni yönlendiriyor, sözleri beni rahatlatıyor ve beni o mutluluk verici,

bulanık bir coşkuya götürüyor. Konuşurken, elleri sertleşmiş penisimi okşuyor.

"Sen... çok kalınsın," diye nefes nefese söylüyorum.

"Ama sen iyi olacaksın ve her santimini alacaksın, değil mi?"

Ben de inleyerek karşılık veriyorum, biraz daha almak için kalçalarımı sallıyorum. Alek inleyince, dudakları açılırken kendini hazırlar ve içimi bir heyecan kaplar. Zar zor dayanıyor, içime tamamen girmeyi zar zor engelliyor gibi görünüyor. Bana ilk girdiğinde her zaman çok naziktir ve bunu takdir ediyorum. Bana gösterdiği özen, beni sıcak tereyağı gibi eritmek istememe neden oluyor.

Ama içeri girer girmez beni yatağa yapıştıracaklarını biliyorum. Sert ve hızlı, ikimizin de istediği gibi.

Kalçaları benimkilerle birleştiğinde ikimiz de inliyoruz, kalçalarım onun kalın çevresi etrafında geriliyor ve içimde kayboluyor. Birleşmiş bedenlerimize bakarken, nefeslerimiz birbirine karışıyor, yarattığımız müstehcen manzaraya inliyorum, ellerim hala uyluklarımı kavrarken kendimi ona açıyorum.

"Nazik davranma," diye yalvarıyorum. "Beni sanki seninmişim gibi sik."

Şaşkın bir homurtu çıkarır, kalçalarını geri çekip acımasız bir hamle ile ileri doğru savurur. Başımı geriye atarak, o hareket etmeye başladığında vücudumu saran zevkten çığlık atarım. Kalçaları hızlı bir şekilde ileri geri hareket ederken dudaklarımı ısırırım, her geri çekişinde tenlerimiz birbirine çarpar, her hareket penisimi sarsar.

"Ne yaramazsın," diye alay ediyor. "Belki de bu güzel deliği kullanmalıyım. Seni buna zorlayabilirim, seni doldurabilirim ve seni acı içinde bırakabilirim. Bana izin verirsin, değil mi bebeğim?"

Onun tehdidi beynimi kısa devre yaptırıyor, kan dolaşımda ateş hızlanıyor ve kasıklarımda sıcaklık yerleşiyor. Bu sisli pus, bilincimi kaplıyor, parmaklarım uyluklarıma gömüldükçe, kalçaları piston gibi hareket etmeye devam ediyor. Penis prostatıma sürtünmeye başladığında, ecstasy'yi zihnimi uyuşturan bir mutluluğa yükseltiyor, o da yumuşak bir şekilde küfrediyor ve elini ağzıma koyuyor. Onun avucunun altında mırıldanıyorum, sesim boğuk çıkıyor.

Vücudumun içindeki her itme beni uçuruma daha da yaklaştırıyor ve ben ona geniş, yalvaran gözlerle bakıyorum. Titreyen penisim

serbest bırakılmak için yalvarıyor ve ben boşalmam *gerekiyor*.

Beni yine acı içinde bırakmaz, değil mi? "Ben izin vermeden sakın boşalma."

"Sakın boşalma," diye bağılıyor ve beni tutan ellerini sıkıca kavıyor.

Sadist piç kıkırdıyor, alnından bir damla ter akarken, penisi prostatımı okşamaya devam ediyor ve beni yıldızları görmeme neden oluyor. Bir an için zaman duruyor ve ben ve Alek dışında hiçbir şey yok, bedenlerimiz birleşmiş, mutluluk dalgalarının üzerinde sörf yapıyoruz. Ve ben, orgazmımı bir şekilde ertelemeye çalışarak, her güçlü, kasıtlı vuruşta inliyorum. O kadar çaresiz ve muhtaç durumdayım ki, bu acı veriyor ve hiç bu kadar çok boşalmak istediğimi hatırlamıyorum. Yine de, ona iyi davranmak istediğim için kendimi tutuyorum.

"İyi bir çocuk gibi sikimi almaya devam et, ben boşaldıktan sonra sen de boşalabilirsin," diye mırıldanıyor.

O anda sikimden biraz ön sıvı fışkırır ve o bana uyarıcı bir bakış atar. Sıcaklık vücudumun her yerini sarar, ter cildimi ıslatır ve orgazmım bana doğru hızla yaklaşır, pes etmeyi reddeder ve...

"Sen her zaman çok iyi hissettiriyorsun," diye homurdanıyor Alek, itişleri düzensiz hale gelirken sesi neredeyse hayvani bir hal alıyor. Sonra içime boşalıyor, prezervatifi dolduruyor, orgazmı onu tüketirken yüzünde donuk, uzak bir ifade beliriyor.

"Benim için boşal, tatlım. Bunu hak ettin," diye nefes nefese, eli benim penisi sarsıntılı hareketlerle okşuyor.

O anda orgazmım beni sarar, inerken içimi kavurucu, sıcak bir mutluluk kaplar. Alek'in yumruğuna boşalırım, boşaldığım sıvı karnıma damlar. Alek kulağıma daha fazla övgü fısıldar, ne kadar iyi hissettiğimi ve onun için ne kadar iyi olduğumu söyler. Bana olduğum gibi mükemmel olduğumu söyler ve beynimin sisli bir köşesinde, ona inanmaya başladığımı fark ederim.

Alek'in avuç içi kayar, terli vücudu nefes nefese kalırken benimkine çöker. Kafası boynumun kıvrımına gömülür, penisi içimde yumuşamaya başlar, ellerini dalgın dalgın saçlarımı okşarken zihnim dönüyor. Sakinleşirken vücudumun her yeri hala titriyor ve seğiriyor gibi hissediyorum.

"Hiç... bu... vay canına," diye mırıldanıyorum.

Alek, geri çekilip bana bakarken gülümsüyor, benim yarattığım yapışkan dağınıklığı umursamıyor gibi görünüyor. "İyi misin? Çok yoğun oldu ve bir anlığına daldın."

"Harika, ama ben bayılıp on iki saat uykuya dalmadan önce yaklaşık beş dakikamız var," diye onu uyarırım, sesim esnemekle mücadele ederken zaten peltekleşmiştir. Uzuvarım ağırlaşmıştır ve sadece Alek'le birlikteyken hissettiğim bir doyunluk hissediyorum.

Benden çekiliyor, prezervatifi atıyor ve sıcak, ıslak bir bezle ikimizi de temizliyor, sonra arkamdaki yatağa geri yatıyor. Uykuya tekrar yenik düşmeye başlasam da, onun hala gömleksiz olduğunu fark etmemek mümkün değil. Başkalarına bu kadar az güvenen birinin bana bu kadar güvenmesi içimi ısıtıyor.

Çocukluğunu, babasının ona nasıl kötü davrandığını duyunca, nutkum tutuldu ve kalbim parçalandı. Ama bu bana bir bakış açısı da kazandırdı ve şimdi onu çok az kişinin tanıdığı bir şekilde tanıdığımı hissediyorum. Ve onun yüzeyinin altında gördüklerimi seviyorum: güç, dayanıklılık, yaşadığı onca saçmalığa rağmen hala yumuşak bir kalp... güvenli bir liman olan kollar.

Aslında, sanırım ona aşık olmaya başlıyorum...

"Bütün gece kalamam," diye fısıldadı. "Caleb uyanmadan odama dönmem gerek."

Gözlerimi kırpıştırarak, uyku beni çekmeye başlasa da ne düşündüğümü hatırlamaya çalışıyorum. Önemli bir şeydi, ama çok yorgun ve doymuşum, düşüncelerim parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. Belki yarın hatırlarım.

Alek, ben uykuya dalarken belimi sıkıca sarıyor ve uyanınca yanında olmayabileceğini biliyorum, ama ihtiyacım olduğunda orada olacağını da biliyorum.

CHAPTER *Twenty Three*

Luke

"Şuna bak. Seni işe almak doğru bir karardı," Alek omzumun üzerinden mırıldanıyor, boğuk övgüsü yanaklarımın kızarmasına neden oluyor. Göğsü sırtıma değiyor, o kocaman kolları beni kuşatıyor, hala ofisinde, masamın arkasında durmuş, son projemize bakıyor. Bu, yeni bir yazarın kitabının kapağı, dolunayın ışığı altında kucaklaşan iki adam. Arka planda kocaman, gri tüylü bir kurt bile var.

"En iyilerden öğrendim," diye mırıldanıyorum.

"Hmm, bence sen doğuştan yeteneklisin," diye fısıldadı, nefesi boynumu okşayarak beni titretti.

"Neden masam hala senin ofisinde?" diye soruyorum, merakımı daha fazla bastıramadan. Bu noktada, bir aydır buradayım ve eğitimim tamamlandı. Birkaç haftadır kendi projelerim üzerinde çalışıyorum, günümün çoğunu onun ofisinde, gecelerimi ise onun yatağında geçiriyorum.

Dürüst olmak gerekirse, şikayet etmiyorum. Ona doyamıyorum ve onun da aynı şekilde hissettiği anlaşılıyor, çünkü şimdiye kadar kaç kez onun dilinin benim sikimde uyandığını saydım. İlk kez denedikten sonra, ikimiz de bunun hoşumuza gittiğini hemen fark ettik. Ve şimdi Caleb kendi dairesine geri döndü — neyse ki onarım çok uzun sürmedi — ben de Alek'in yatak odasına geri taşındım.

Yine de bu biraz tuhaf ve diğer çalışanlar bana garip garip bakmaya başladı.

Alek sandalyemi döndürür, yere diz çöker ve ellerini dizlerime koyarak yüzümü inceler. "Burada olmaktan hoşlanmıyor musun?" diye sorar.

"Hayır!" diye cevap veriyorum hemen. Yüzü düştüğünde, hemen ekliyorum, "Yani, evet, çok seviyorum. Seviyorum..." Alt dudağımı ısırırken cildim kızarıyor.

"Seni masamın üzerine eğip öğle yemeği olarak yediğim zaman hoşuna gidiyor mu?" diye sorar, dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeye bükülür.

"Bunu sevdiğimi biliyorsun."

Gözleri ısınır, aşağı eğilip vücuduma bakar. Ve Pavlov'un köpekleri gibi, sikim seğirir. Yemin ederim, bu lanet şey her bana baktığında dikleşmeye şartlanmış. "Biliyor musun, sanırım şu anda biraz acıkmışım," diye fısıldar.

Evet, işte sikim yine kabardı.

Alek onaylayarak homurdanır, eliyle ensemini kavrar ve beni öne doğru çeker. Kısa sürede ateşli bir öpüşmeye dönüşür, beni yere oturur ve kucağına çeker, orada siklerimizi birbirine sürteriz. Öpüşmemiz çılgınca ve ateşli hale gelir, acele ederiz çünkü ofiste yakalanmak istemeyiz.

"Giysilerini çıkar ve o güzel kıcını masamın üzerine eğ, böylece onu yalayabileyim," diye talep eder.

"Sonra sana oral seks yapabilir miyim?" diye soruyorum, çenesini ısırarak, ellerimle pantolonunun üzerinden ereksiyonunu kavrayıp sıkıyorum.

"Tanrım, ben..."

"Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?"

Alek'in kucağından düşüyorum, ikimiz de birbirimizden uzaklaşıyoruz, başlarımızı gelen sese doğru çeviriyoruz, Caleb'in kapıda durduğu yerden dehşete kapılmış yüzünü gördüğümde midem bir anda boşalıyor.

Kahretsin, birbirimize o kadar dalmıştık ki kapının açıldığını bile duymadık.

En iyi arkadaşım dehşete kapılmış bir şekilde orada durduğu için, ben de olduğum yerde donmuş gibi kalıyorum, kığım yerde. Bana bir yabancıymışım gibi bakıyor ve sanki biri kaburgalarımın tekme atmış gibi hissediyorum.

"Açıklayayım." Alek ayağa kalkar ve beni de ayağa kaldırır. Sesi biraz sert olsa da şaşırtıcı derecede sakindir.

Nasıl oluyor da şu anda paniklemiyor?

"Aman Tanrım, siz ikiniz *sevişiyor* musunuz?" Caleb, alarm verici bir şekilde yüksek sesle soruyor.

"Caleb, Tanrı aşkına, sakın ol evlat." Spoiler uyarısı:

Caleb sakinleşmiyor.

Oda içinde bir ileri bir geri yürümeye başlar, parmaklarıyla şakaklarını ovuştururken bize suçlayıcı bakışlar atar. "En iyi arkadaşım babamla mı yatıyor, yoksa babam en iyi arkadaşımınla mı yatıyor? Lanet olsun, bu delilik."

"Caleb," diye başlıyorum, ona doğru ilerlerken.

Elini kaldırır. "Hayır, olmaz. Yeterince gördüm. Sen onun kucağındaydın ve..." Kusacakmış gibi ses çıkarır ve bir an için gerçekten kusacağını düşünürüm. "Dostum, o benim babam," diye dişlerini sıkarak söyler.

"Caleb," diye uyarıyor Alek.

Caleb kaşlarını çatarak parmağını ona doğru uzatır. "Senin bir seks hayatın olmamalı, hele ki en iyi arkadaşımınla kesinlikle olmamalı!"

Alek gözlerini kısar. "Seni nasıl doğurdum sanıyorsun? Kuşlar ve arılar hakkında konuşmadık mı?"

"Affedersiniz, park yerine gidip *kusacağım*," diyor Caleb, dudaklarını sıkıca kapatarak. İki saniye sonra, arkasını dönüp ofisten neredeyse koşarak çıkıyor.

Panik içinde onun peşinden gitmeye başlıyorum. Belki bir şekilde durumu düzeltebilirim. Yapabileceğim veya söyleyebileceğim bir şey olmalı,

değil mi?

"Bekle." Alek'in eli dirseğimi kavrar ve beni ona dönene kadar döndürür. Sonra elleri yanaklarımı kavrar ve yüzümü kendine doğru çeker. Beni bir kez, iki kez yumuşakça öper. "Sadece nefes al, bebeğim."

"Ama..."

"Her şey yoluna girecek," diye beni sakinleştirir Alek. "Onu ikna edip mantıklı davranmasını sağlayacağım. Bana güveniyor musun?"

"Evet," diye fısıldayarak tereddüt etmeden itiraf ettim.

Alek yumuşak bir gülümsemeyle başparmağını yanağımda gezdirir. Bu nazik okşama, gergin sinirlerimi biraz yatıştırır. "O zaman bunu düzelteceğime güven."

Başımı sallayarak, boğazımı temizledim. "Tamam, yapabilirim."

Alek son bir kez yanağıma öpücük kondurur, günün geri kalanında izin almamı söyler ve Caleb ile işleri hallettikten sonra evde buluşacağımızı söyler.

Ama onun rahatlatıcı varlığı ortadan kalktıktan sonra, içim burkulur. Tanrım, umarım tüm ofis Caleb'in patlamasını duymamıştır. Sonra bazı endişelerim yeniden başlar. Bu durumun, kendi kardeşime yaşattığımla ne kadar ürkütücü bir benzerlik taşıdığını düşünmeden edemiyorum. Onu Maddie'nin kollarında yakaladığımda, öfkeme yenik düşüp, asla geri alamayacağım bazı incitici sözler söyledim. Sonra onu, benimle sevdiği kadın arasında bir seçim yapmaya zorladım ve kadının gitmesine neden oldum.

Bu benim en iyi anım değildi ve Caleb babasının ikimizden birini seçmesini istiyorsa, o zaman tam da bunu hak ediyorum.

Bu düşünce midemi bulandırıyor, mide bulantısı yüzümü buruşturuyor. Siktir, kardeşimle görüşmem lazım.

Jax'in evine vardığımda, *kapıyı çalmak* için duruyorum. Cevap beklerken, geri adım atıp çocukluğumun büyük bir bölümünü geçirdiğim evin dışını inceliyorum. Geniş, krem rengi beyaz bir bina, arduvaz grisi panjurları ve ahşap, evin etrafını saran bir verandası var. Arkamda, bisikletimle yukarı aşağı pedal çevirdiğim uzun, çakıllı bir yol var.

Kapı açılır, ama beni karşılayan kardeşim değildir. Maddison kapının diğer tarafındadır, sürprizle yüzünde beliren şaşkınlıkla kahverengi gözleri büyür. Kahverengi saçları omuzlarına dökülmüştür ve yıpranmış gri Crestwood Heights Üniversitesi tişörtünü siyah taytla giymiştir. Yanlış yönlendirilmiş bir güneş ışığı, kardeşimin ona verdiği küçük nişan yüzüğüne parlak bir etki verir.

"Luke!"

"Selam Madds," diyorum, sesimdeki sevgiyi gizleyemeden. Aramızda ne olursa olsun, onu gördüğümde her zaman mutlu olurum. Onu kucaklamak için çekiyorum ve o protesto eden bir homurtu çıkarana kadar sıkıyorum. "Jax evde mi?" diye soruyorum.

"Evet, arka bahçede pergola yapıyor." "Tamam.

Neden?"

"Benim için olduğunu söylüyor, ama aslında kendisi için." Gözleri parlayarak gülümserken burnunu çekiyor ve beni arka bahçeye doğru takip etmem için işaret ediyor. Orada, uzaktaki Cedarwood Dağları'nın zirvelerini net bir şekilde görebileceğimiz geniş, taş bir terasa çıkıyoruz. Neyse ki, Mart ayının başındayız, sıcaklıklar yükselmeye başladı ve kış yavaş yavaş bahara dönüşüyor. Havada hala biraz soğukluk var, ama artık yüzünü acıtacak kadar soğuk değil.

"Kibar ol," diye fısıldayarak beni uyarır Maddie.

Jax'e yaklaşırken başımı eğiyorum. Jax gerçekten de bir şeyler inşa ediyor. Sol tarafa tehlikeli bir şekilde eğilmiş, çirkin, kahverengi bir canavar gibi duruyor. "Sen yangın söndürmeye devam etsen iyi olur," diye mırıldanıyorum ve Maddie dirseğini yanıma sokunca homurdanıyorum.

Tanrım, o şeyin ne kadar sivri olduğunu unutmuşum.

Kardeşim, bana kötü kötü bakarak, eski, çürümüş bir merdivenden aşağı iner. "Henüz bitmedi, pislik."

Ben homurdanırım.

Jax ellerini siyah gömleğinin altına siler, beni incelerken kaşlarını çatır. "Ne oldu?"

Bir iç çekiyorum, çünkü o bakışı tanıyorum. İnsanların yalanlarını anında fark etme konusunda olağanüstü bir yeteneği var, bir şeylerin *ters* gittiğini her zaman hissediyor gibi görünüyor. Ve şu anda bana attığı bakış, bana ağabey gibi davranma dürtüsüyle mücadele ettiğini gösteriyor.

"Kardeşimi görmek istediğim için uğrayamam mı?"

Bana anlamlı bir bakış atıyor ve çenesini veranda masasına doğru eğiyor. "Oturalım."

Jax beni masaya doğru götürür ve ben bir sandalye çekiyorum, sandalyenin ayakları verandada gıcırıyor. Otururken, Maddie'nin uzaklaştığını göz ucuyla fark ediyorum. Jax'ın zümrüt rengi gözleri, Maddie'nin kıvrımlı kalçalarına takılırken gözleri parlıyor.

Masada ona tekme atıp homurdanırım, "Anladık, gerizekalı. Aşıksın, onunla evlenip ona çocuk yapmak istiyorsun. Şimdi, lütfen nişanlını gözlerinle sikmeyi bırakıp bana odaklanabilir misin?" Gözlerimi kısarım. "Biz çıkarken de onu böyle gözlerinle sikiyor muydun?"

Cidden, Maddie ve ben birlikteyken kardeşim ona nasıl baktığını nasıl fark etmedim?

Jax öksürür, yüzü kızarır ve gözlerini kaçırır. Bu noktada cevap pek önemli değil, ama onun suçluluk duygusuyla kıvrınmasından bir tür hastalıklı bir zevk almadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Maddie'nin sesi arkamızdan geliyor, geri dönerken terasta ayakkabıları sürtünüyor. "Sana izlediği zamanı hiç anlatmadı mı?"

Jax başını ona doğru çevirir, gözleri yuvarlanır. "Bebeğim, bazı şeyler onun hayal gücüne bırakılmalı, sence de öyle değil mi?" diye sorar sessizce, sesinde bir parça endişe vardır.

Maddie kızarır, dudaklarının köşesi utangaç bir gülümsemeye dönüşür.

"Bilmek istemiyorum," diye mırıldanırım. O ikisini tanırıyorsa, bu kesinlikle duymak istemediğim seks hayatlarıyla ilgili bir şeydir.

Maddie, masaya bir avuç soğuk plastik su şişesi koyduktan sonra geri çekilip ikimizi izlemeye başladı. "Sizi birkaç dakika yalnız bırakayım mı?"

"Hayır, kal," diyorum ona.

Zaten Jax ona her şeyi anlatacaktır.

Omuzlarını silkiyor ve Jax'in yanına oturuyor. Jax hemen kolunu Maddie'nin omuzlarına atıyor. Masada dizlerim titriyor, bakışlarım ikisi arasında gidip geliyor ve tırnaklarımı ısırma isteğine direniyorum. Maddie her zamanki gibi sabırla bekliyor, ama Jax kaşlarını kaldırarak bana bir an önce konuşmaya başlamam gerektiğini ima ediyor. Çoğu insan bu ifadeyi sabırsızlık olarak algılar, ama ben onun gerçek anlamını biliyorum: endişe.

Burun kıvırıyorum. Piç kurusu çok koruyucu. Henüz neyin yanlış olduğunu bile bilmiyor, ama muhtemelen şimdiden düzeltmek için sabırsızlanıyordur. Sanki bu onun düzeltebileceği bir şeymiş gibi.

"Sen ve Maddie'yi öğrendiğimde bencil bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim," diyorum, bakışlarımı Jax'in şaşkın bakışlarına zorla yönelterek. Gözlerini kırıyor ve gözle görülür şekilde rahatlamasından, belki de benim özür dilemem gerektiği kadar onun da özrümü duymaya ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Maddie ile bu konuyu çoktan konuşmuştum, ama bugün Alek'in Caleb'in peşinden koşuşunu izleyince, kendi kardeşime hiç özür dilemediğimi fark ettim. Caleb'in artık bana Jax'e yaptığım şeyi yapma gücüne sahip olduğunu bilmek, bana yeni bir bakış açısı kazandırdı ve beni... acı verici bir suçluluk duygusuna sürükledi.

Caleb'in babasına bizim aramızda bir seçim yapmasını söylediğini düşündüğümde, içimde bir fırtına gibi umutsuzluk dalgalanıyor. Vücudumda küçük ter damlacıkları belirliyor ve yerinde durmam imkansız hale geliyor. Masanın altında, parmaklarımı uyluğuma vurmaya başlıyorum. Jax'e de aynen böyle yapmıştım, yani bunu hak ettiğimi düşünüyorum, ama bu durum çok berbat.

Alek'i yeni kazandım. Hikayemiz daha başlamadan onu kaybedersem ne olacak?

"Geçmişte kaldı dostum," diye mırıldanır ve boğazını temizler. *Dostum* kelimesini duyunca neredeyse gözlerimi deviriyorum, çünkü büyürken bana böyle seslenirdi. Babam yeni vefat ettiğinde, on bir yaşındaki sırık gibi vücuduma, sanki beni hayatta tutmak çözemediği bir bilmeceymiş gibi bakardı. Bazen, özellikle sevgi dolu hissettiğinde bu sevgi dolu kelime hala ağzından kaçıyor.

"Her şey yolunda mı, Luke?" diye sorar Maddie.

"Evet," diyorum refleks olarak, sonra yüzümü buruşturuyorum. "Hayır, pek sayılmaz."

"Birini dövmem mi gerekiyor?" diye sorar Jax şakacı bir şekilde, ama gözleri endişeyle kırışmıştır.

Yumuşak bir kahkaha atarak ellerime bakıyorum ve Alek ile Caleb'in şu anda nasıl bir konuşma yaptıklarını merak ediyorum. Alek bana ona güvenmemi söyledi ve ben *de güveniyorum*, ama o onun oğlu. Ben ise sadece duygusal olarak zarar görmüş, yapışkan, üzgün bir pislikim, onunla yatıp kalkan. İkimiz arasındaki rekabette açık bir kazanan var ve o ben değilim.

Alek benim olduğum gibi mükemmel olduğumu düşünse bile.

"Hey, bizimle konuş," diye mırıldanıyor Jax, elini masanın üzerinden uzatıp benimkini bir kez sıkıyor.

Görüşümü engelleyen gözyaşlarının parıltısını gözlerimi kırıştırarak silip başımı kaldırıyorum. "Sana biriyle görüştüğümü söylemiştim," diye başlıyorum, ne kadarını açığa vurmam gerektiğini merak ederek.

İkisi de başlarını sallar ve Maddie şaşırmış görünmüyor, bu yüzden Jax'in ona söylediğini varsayıyorum.

"Bunu birinden gizli tutmaya çalışıyorduk, ama o öğrendi. Ve şimdi her şey... bitti." "*Bitti*" kelimesinde sesim çatlar.

Jax ve Maddie aynı anda masanın etrafından benim tarafıma doğru atlarlar. Kollarını bana dolayarak, beni sıkıca sararken vücutlarının temiz kokusu birbirine karışır. Her ikisine de birer kolumu dolayarak, vücutlarının sıcaklığını açgözlülükle içime çekerim.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye nihayet boğuk bir fısıltıyla itiraf ediyorum.

"Sen de bu diğer kişiyi seviyor musun?" diye sorar Jax, ikisi de benden uzaklaşır. Masanın diğer tarafına dönmek yerine, yanımdaki sandalyelere otururlar.

Başımı sallıyorum, çünkü Caleb ve Alek'i aynı anda kaybetme ihtimali, burnumdan sümükler akıtacak kadar ağlamak istememe neden olan çifte darbe.

"Bazen, insanların acılarını paylaşarak onları sevmelisin," diyor Jax yumuşak bir sesle, dudaklarında hüznü bir gülümsemeyle. Bu sözler beni daha da ağlatıyor, çünkü onun kişisel deneyimlerinden bahsettiğini biliyorum. "Onlara sakinleşmeleri için biraz zaman ver, belki senin bakış açını anlamaya istekli olurlar."

"Belki," diye mırıldanıyorum. Ama Jax, Caleb'in yüzündeki dehşeti görmedi. Burnumu çekiyorum. "Kiminle görüştüğümü sormayacak mısın?"

Jax'in gözleri Maddie'ye kayar, sanki bunu yapmak için izin istermiş gibi. Maddie hafifçe başını sallar ve Jax gözlerini devirir. "Tamam, o haklı. Hazır değilsen bize söylemek zorunda değilsin." Sonra bana düşünceli, neredeyse umut dolu bir ifadeyle bakar. "Tabii, bize söylemeye hazırsan?"

Burun kıvrıyorum. "Bugün yeterince bağ kurduk bence. Bu konuyu duygusal hale getirmeyelim." Sözlerime rağmen, ona anlatmak istiyorum. Kendim hakkında öğrendiklerimi bilmesini istiyorum. Sadece bu konuşmaya hazır olduğumdan emin değilim, özellikle de buna ne ad vereceğimi hala bulamadığım için. Şu anda duygusal olarak çok yorgun hissediyorum.

Gözlerimi kaldırdığımda, Maddie'nin yönüne doğru, başımın üstünden sessizce "*Sanırım adı Eve*" dediğini kaçırmıyorum.

Eve'den bahsedilmesi, zaten kasvetli olan ruh halimi daha da bozuyor ve bir an için gerçeği söylemeyi düşünüyorum. Onu korumaktan yoruldum. Jax her zaman bunun farkında olmasa da, aramızda sessiz bir uçurum olduğunu hissetmekten yoruldum.

Ama sonra beni çenemden o kadar sevgiyle okşadı ki, cesaretimi kaybettim ve izin isteyerek ayrıldım.

Birkaç dakika sonra, Alek'in evine dönmek için Cedarwood Valley'in arka yollarında hızla ilerliyorum. Henüz evde olup olmadığını bilmiyorum, ama evdeyse sonuçlarına katlanmaya hazırım. Umarım melodiyi beğenirim.

CHAPTER Twenty Four

Alek

"Caleb!" Yirmi yıl önce bana, yetişkin bir oğlumu - *sözde yetişkin* - bir otoparkta kovalayacağımı söyleseydin, gülerdim. Bunun, çocuklar büyüdükten sonra, bilmiyorum, *büyüdükten sonra bıraktıkları* türden bir davranış olduğunu düşünürdüm. Ayrıca, babası olarak, kendi oğlumu nazikçe zorbalığa maruz bırakabileceğimin de farkındayım. Onu Luke ile olan ilişkiyi kabul ettireceğim.

Ve zorbalık işe yaramazsa, rüşvete başvuracağım.

Caleb'e ulaştığımda kafamdaki karışık düşünceleri silkelemek için başımı salladım ve o Jeep'inin kapısını açmaya çalışırken

. Avucumla parlak yüzeye vurarak kapıyı kapatıyorum. Bana dönüyor, ağzı düzleşiyor.

Luke'un bariz paniğine rağmen, onun tepkisi beni pek endişelendirmiyor. Caleb, hazırlıksız yakalandığında dramatik davranma eğilimindedir ve bence o kızgın olmaktan çok şok olmuş durumda. Dürüst olmak gerekirse, bir keresinde ona akşam yemeğinden önce şeker yiyemeyeceğini söylediğimde, bu çocuğun oyuncak mağazasının kirli zemininde ağlayıp çığlık attığını görmüştüm. Yirmi dört yaşındaki Caleb, altı yaşındaki haline hiç benzemiyor.

"Şu anda sana bakamıyorum," diyor, ama bana bakıyor.

"Çok yazık," diyorum ve parmaklarımı şıklatıp kendi arabamı işaret ediyorum. "Bin."

Kollarını kavuşturur. "Neden?"

Acı bir gülümsemeyle, "Çünkü senin çok sevdiğin o berbat, bütün gün kahvaltı servisi yapan lokantada öğle yemeği yiyeceğiz. Ben konuşacağım, sen dinleyeceksin" dedim.

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrılır. "Bir hafta boyunca seni görmezden gelip, sonra da bu hiç olmamış gibi davranamaz mıyız?"

İç çekiyorum. "Kıçını arabaya sok, Caleb."

"Neden o?" Caleb, waffle'ın üzerine şurup dökerken kaşlarını çatarak mırıldanır. "O benim en iyi arkadaşım. Bunun ne kadar tuhaf olduğunu farkındasın, değil mi?"

Altımdaki kırmızı plastik kabinde kayarken, önümdeki kızarmış yumurtaları, patates kızartmalarını ve tostları görünce yüzümü buruşturuyorum. Soğuk ve... topak topak görünüyorlar. Yanımda, kahverengi, yapışkan masa üstünde bir fincan siyah kahve duruyor. Ne yazık ki, burada sevdiğim tek şey bu. Çatalımı kullanarak yemeğimi itip kakarken, tostun yağı emişine dudaklarım kıvrılıyor. Bu arada Caleb, ormanda kaybolmuş ve üç gündür düzgün bir yemek yememiş bir adam gibi waffle'ını tıkınıyor.

"Bunu bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Aslında Luke ve ben başladığımız işi bitiremediğimiz için daha çok üzgünüm. Ona yaralarımı gösterdiğim ve o benim için dizlerinin üzerine çöktüğü günden beri, doymak bilmez oldum.

"Bu iğrençti," diye mırıldanıyor Caleb, lokmalarını yutarken duraklıyor ve sanki onu ihanet etmiş gibi waffle'ına bakıyor.

"Evet, zamanlaman berbat," diye ekliyorum, ona keskin bir bakış atarak. "Zamanı geldiğinde sana söyleyecektim, ama Luke ve benim bir ilişkimiz olduğunu çabucak kabullenmen gerekecek evlat, çünkü o hiçbir yere gitmiyor."

"Tamam," diye dişlerini sıkarak cevap veren Caleb, waffle'ına büyük bir iştahla geri döner ve bu, benim sıkılı parmaklarımın çataldan gevşemesine neden olur. Birkaç dakika sessizce yemek yeriz, ben yemeğimi yerken ona yeni bilgiyi sindirmesi için zaman tanırım. Sonunda Caleb son lokmasını yer ve tabağını iter.

"Luke'un erkeklerden hoşlandığını bilmiyordum," diyor Caleb, sesinde incinmişlik var.

Kalbim sempatiyle sızlar ve masanın üzerinden uzanıp kolunu sıkarım. "Ona karşı sabırlı ol. Hâlâ kendini keşfediyor, tamam mı? Kendi şartlarına göre bu yönünü keşfetmek için zamana ihtiyacı var. Sana söylememesi seninle bir ilgisi yok."

Caleb omuz silker. "Biliyorum, ama onu bunun için yargılamazdım." "Bence o da bunu biliyor, ama korku çok güçlü bir şey."

"Yine de babamla yattığı için onu yargılıyorum," diye mırıldanır.

İçimde dolaşan eğlence duygusunu görmezden gelerek, onun huysuz ses tonuna gülme isteğini bastırıyorum. "Ayrıca, Luke henüz açılmadığı için şimdilik bunu üçümüz arasında tutmanı istiyorum."

Dudakları endişeli bir şekilde kıvrılır. "Anlıyorum, ama onun seni sır olarak saklamasından da hoşlanmıyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Birkaç dakika önce, birlikte olduğumuz için üzgündün, şimdi de bunu açıkça söylemediğimiz için mi üzgünsün?"

Ellerini havaya kaldırıp fısıldayarak bağırır, "Babamın en iyi arkadaşımın boğazına dilini soktuğunu görmek benim için şok oldu, tamam mı?"

"Bu tek bir hesap mı olacak, yoksa iki mi?"

İkimiz de irkiliriz, Caleb ellerini yüzüne kapatıp inler, garson ise bize şaşkın şaşkın bakar.

"Cidden, siktir et bu günü," diye mırıldanır Caleb.

On beş dakika sonra, Luke'un Honda'sının yanındaki garaj yoluna girip içeri girerken hâlâ kıkırdamaya devam ediyorum. Kapı arkamdan kapanır kapanmaz, mutfak masasında çizim defterine eğilmiş başını kaldırıyor. Omuzları neredeyse savunmacı bir şekilde kalkıyor, sonra anlaşılmaz bir selam mırıldanıp tekrar çizimine odaklanıyor. Konsantre olurken dilini dışarı çıkarması çok sevimli, ama ağzının etrafındaki gerginlik midemi bulandırıyor.

Bütün bu zaman boyunca evde endişelenerek mi oturuyordu?

"Caleb ile konuştum," diyorum yumuşak bir sesle, gözlerime bakmayı reddetmesinden nefret ederek.

"Kötü haberin varsa, şu anda duymak istemiyorum."

Yavaşça, dikkatlice ona yaklaşıırken, kaçacağından yarı korkarak, onun sert duruşunu görünce kaslarım gerildi. Ellerimi omuzlarına koyup, gergin kaslarını yoğurmaya ve masaj yapmaya başladım. Bir süre sonra omuzları çöktü ve derin bir nefes aldı.

Bu ince gevşeme, onu okşamaya ve okşamaya devam etmek, kulağına tatlı sözler fısıldayarak onu avucumun içine almak istememi sağladı. Ta ki elleri de vücudumu okşamaya başlayana, öpücüklerime inleyerek zevk ararken.

Önce konuşmalıyız.

Ona tsk diyorum, ama bunun arkasında gerçek bir öfke yok. "Bunu halledeceğimi söylediğimi sanıyordum."

O alaycı bir şekilde güldü. "Oğlumun, zavallı, yapışkan erkek arkadaşından daha önemli olduğuna eminim."

Dudaklarım kaşlarını çatarak, hoşnutsuzluk karanlık bir bulut gibi içimi kaplar. Parmaklarımı onun koyu sarı saçlarına geçirip, başını geriye doğru çekerim. Dudaklarım, onu acınası ya da yapışkan biri olarak görmediğimi kesin bir dille ifade eden, sahiplenici ve baskın bir öpücükle dudaklarına yapışıyor. O benim ve benim olanı özenle davranmadığında bundan hoşlanmıyorum. Dudaklarını ısırip çekilmeden önce.

"İki şey var," diye karanlık bir sesle mırıldanıyorum. "Öncelikle, Caleb ile her şey yolunda."

Gözlerini kırpttırır. "Ne?"

Gölümsüyorum. "O daha çok şok olmuştu ve eminim bizi birlikte görmeye alışması biraz zaman alacak. Ama lokantadan ayrıldığımızda bunu kabullenmiş gibi görünüyordu."

Göğsü tamamen sönüyor, bana bakarken uzun kirpikleri titreyerek rahat bir nefes alıyor. "Tanrıya şükür."

"İkincisi," diye devam ettim, sesimdeki sert tonu onun gözlerini iri iri açmasına neden oldu. "Kendin hakkında bu şekilde konuşmayı keseceksin."

Yutkunur ve yumuşak bir sesle itiraf eder, "Ben... O bazen kafama takılıyor."

Tanrım, o kadın gerçekten anne olmaya uygun değil.

"Ve senin bu işi halledeceğine güveniyordum, ama yine de bizi kurtarmaya yetmeyeceğinden korkuyordum," diye devam eder.

Kendimi tutamıyorum — yüzündeki o kederli ifadeyi gerçekten nefret ediyorum.

—Onu kucağıma alıp sandalyeye oturuyorum, göğsüm sırtına yapışık. Şaşkın bir çığlık atıyor ama kollarımı beline doladığımda rahatlıyor.

Şakacı bir şekilde kulağını ısırırım. "Bu, senin okumayı sevdiğin müstehcen aşk romanlarından biri değil. Burada üçüncü perdede ayrılık olmayacak. Hikayeyi biz kontrol ediyoruz ve ben seni bırakmayacağım."

"Alek," diye fısıldadı, başını çevirip dudakları benimkilerle temas edene kadar yaklaştı. "Senin gibi biriyle daha önce hiç tanışmadım. Sanırım seni asla bırakmak istemeyeceğim."

Fısıldanan bu itiraf içimde tuhaf bir his uyandırıyor, sözcükler göğsümde konfeti gibi patlıyor. Belki de benden on dokuz yaş küçük bir adamla kendimi yüklemek beni bencil bir piç yapar, ama Luke Parker söz konusu olduğunda açgözlüyüm. Bana vermek istediğı her parçayı biriktireceğim, çünkü o bana daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissettiriyor.

Aşk böyle bağımlılık yapar.

"O zaman verme,"
diyorum.

Mutfak masasında oturuyoruz, kollarım onu sarıyor ve yüzüm uzun süre saçlarına gömülü kalıyor. İkimiz de sessiziz, birbirimizin varlığından keyif alıyoruz.

"Bu gece benden ne istediğini söyle, sana vereceğim," diye fısıldıyorum. O ne isterse yaparım, ne olursa olurum. Taşıyamayacağım kadar ağır bir yük, saklayamayacağım kadar skandal bir sır, kabul edemeyeceğim kadar karanlık bir yanı yok.

"Bir süre uzansak... beni kucaklar mısın?" diye soruyor.

"Her zaman."

CHAPTER *Twenty Five*

Luke

"Ne kadar muhtaç bir şey," Alek kulağıma fısıldıyor, sıcak nefesi tüylerim diken diken olan cildimi okşuyor. Onun dudaklarını kovalarken bile onaylayarak inliyorum. Onunla öpüşmeme izin veriyor, ellerim göğsünde dolaşıyor - şu anda beyaz bir tişörtle kaplı, bir suç - kanepede onun kucağında otururken kıvrılıyorum.

"Seni öpmek hoşuma gidiyor," diye mırıldanıyorum, ikimizin dudakları da öpücüklerden şişmiş.

"Açgözlü," diye tıslar Alek, parmaklarım tişörtünün altına kayarak meme ucunu okşar. Ama bu sözün arkasında gerçek bir azarlama yoktur. Bana bakarken gözleri kendini beğenmiş bir zevkle parlar.

Az önce boşalmış olmama rağmen - uzuvlarım gevşemiş ve vücudumuz tekrar giyinmiş olsa da - penisim bir kez daha kendini toparlamak için seğiriyor. Ona dokunmaktan kendimi alamıyorum ve bunu istemiyorum da. Bu seksle ilgili bile değil, sadece dokunmak ve karşılığında dokunulmak için karşı konulmaz bir ihtiyaç. Büyük adamımla geçirdiğim her gün, bu yakınlık seksin ötesine geçen bir şey haline geliyor.

"Dikkatimi mi istiyorsun, bebeğim?" Alek kulağıma fısıldıyor ve tüm vücudum titriyor.

"Evet," utanmadan itiraf ediyorum, parmaklarım onun pazılarını okşuyor, o seksi ön kollarına ulaştığımda nazikçe dokunuyorum. Damarlı, kaslı uzuvlarını hayranlıkla seyrederek, işaret parmağım o damarlardan birini takip ediyor. Alek'in nefesi kesildiğinde gülümsüyorum, gözleri benim hareketlerime kilitleniyor.

Hayranlık duyulmayı sever ve onun kadar seksi bir vücuda sahip biri olarak hayranlık uyandırmayı *hak ediyor*.

Tabii hayranlık duyan kişi ben olduğum sürece.

"Benim ön kollarımı gerçekten çok seviyorsun," diye Alek alay ediyor. Dudaklarım utangaç bir gülümsemeye çekiliyor. "Hmm, haklısın."

Alek ile birlikte olmak, şimdiye kadar birlikte olduğum hiçbir partnerime benzemiyor. Birlikte olduğumuzda, o sadece kontrolü ele almıyor. Kontrolü talep ediyor ve beynim lapa lapa oluyor. Kontrol ile ilgili olmayan bir şekilde hakimiyet kuruyor, ama bu, beni sık sık sızlanan, ağlayan bir karmaşaya dönüştüren bir güven ve güç alışverişi. Onun emri altında olmak, tüm bu ilgi sanki onun dünyasında önemli olan tek şey benmişim gibi bana odaklanıyor, bu çok baş döndürücü.

Ancak, buraya geldiğimden beri geçen bir ay içinde, onun dokunuşlarından ne kadar hoşlansam da, keşfetmeyi de sevdiğimi keşfettim. Her geçen gün Alek'in gardı biraz daha düşüyor ve bu beni hayranlıkla başımı döndürüyor. Başlangıçta benim huzurumda soyunmayı reddeden, ellerimin vücudunu nerede ve ne kadar keşfedeceğini kontrol eden bu adam, şimdi yarı çıplak olarak evin içinde dolaşıyor. Ellerimin engelsizce dolaşmasına izin veriyor, bir yara izine dokunduğumda vücudu artık gerilmiyor. Aslında, aptalca, tahrik olmuş, gözleri parıldayan bir ifade takınıyor.

Ayrıca, burada olduğum süre boyunca Alek, cinselliğimin bu yeni yönünü kendi şartlarımla keşfetmeme izin verdi. Kendi hızımda. Ve ben...

Yavaş yavaş, doğru olduğunu düşündüğüm şeyi kabullenmeye başlıyorum. "Al-Alek?"

Bana meraklı bir bakış attığında, dilim damağıma yapışıyor. Nabzım hızlanmaya başlıyor ve hissettiklerimi reddetme dürtüsüne direnmek için kendimi zorluyorum. Kendimi savunmasız hissedebileceğim biri varsa, o da Alek'tir.

Kaşları çatılır, buz gibi mavi gözleri endişeyle kırışır. "Ne oldu tatlım?"

"Sanırım erkeklere ve kadınlara ilgi duyuyorum."

Alek bana sadece gözlerini kırıştırır, özellikle şaşırmış ya da hoşnutsuz görünmez. Hızlanan nabzım yavaşlar ve rahatlamaya başlarım. Elleri sırtımda yukarı aşağı yatıştırıcı bir yol izler. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Utangaç bir şekilde gülümserim, anladığımda göğsümde bir şaşkınlık hissedirim. İçimi bir sıcaklık kaplar ve tekrar konuşurken sesim sabittir. "Biliyorum," diye düzeltirim. "Ben biseksüelim."

Alek gülümser, gözleri daha önce hiç görmediğim bir yumuşaklıkla. "Tamam o zaman."

Tamam o zaman.

Çünkü onun yanında kendimden başka biri olmak zorunda değilim, değil mi?

Güm, güm, güm.

Kalbim düzensiz bir şekilde takla atıyor. Alek, koşulsuz kabulü ve şefkatli sözleriyle, zırhımın kırık çatlaklarına sızıyor, benim tüm pürüzlü, kırık parçalarımı iyileştiriyor. Fısıldadığı her övgüyle, yavaş yavaş kendimi nasıl toparlayacağımı anlamama yardımcı oluyor.

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce.

O sadece başını sallar, ben boynunun yumuşak derisinin köprücük kemiğiyle birleştiği yeri nazikçe öperken, söylemediğim her şeyi anlıyor gibi görünür. Ben emmeye başladığımda, o sessizce inler, elleriyle kalçalarımı sıkar. Uzun dakikalar boyunca öyle kalırız, ben boynunu öperken aramızdaki sessizlik rahattır.

"Ugh, cidden mi, çocuklar?"

Birbirimizden ayrılırız, başlarımız Caleb'in durduğu ön kapıya doğru döner. Bize öfkeyle bakar, elleri kalçalarında. Yanaklarım kızarır ve Alek'in kucağından inmeye çalışırım, ama eli

kalçalarını morartacak kadar sıkı bir şekilde kavrar ve Caleb'e gözlerini kısarak beni tekrar aşağı iter.

"Kapıyı çalmak diye bir şey duydun mu hiç?" Alek gürültüyle sorar.

Bunun üzerine Caleb biraz utanmış gibi görünüyor. Gözlerini devirip, yaklaşırken elini havada küçümseyici bir hareketle sallıyor. Bize doğru her adımında, karnımda bir heyecan dalgası hissediyorum. Birkaç gün önce Alek'in kucağında beni görünce gözleri yanmış gibi ofisten kaçtığından beri onu ilk kez görüyor ve konuşuyorum.

Kanepenin karşı ucuna oturur, bize yan gözle bakarak homurdanır. "Sakin ol dostum. Biz iyiyiz," diye bana söylenir.

Alek memnuniyetle küçük bir homurtu çıkarır ve sonunda beni bırakır. Kucağından kalkıp, ikisinin arasındaki kanepeye çöküyorum. Alek Caleb'le konuşurken, gergin kaslarım gevşiyor ve minderlere daha da rahatça uzanıyorum. Sanki babasının kucağında olmam hiç de önemli değilmiş gibi, tamamen sıradan bir sohbet ediyorlar. Her geçen dakika, kalbim minnetle doluyor ve kendimi yeniden kendim gibi hissetmeye başlıyorum.

Sonunda Alek boynunu gerip çatırdatarak, e-postalarını kontrol etmesi ve erken yatması gerektiğini mırıldanır. Gözlerimi deviririm çünkü bunun doğru olmadığını biliyorum. Bu, Caleb ve bana baş başa vakit geçirmemiz için, muhtemelen duygularımızı konuşmamız için yapılan bariz bir girişimdir

—gag—ama sanırım bunu takdir etmeliyim.

Yanımdan geçerken, eli boynumun arkasına dolanır, başparmağı nabzımın attığı yeri okşar ve sonra eğilip beni öper. Caleb burada olduğu için, hızlı bir öpücük bekliyorum. Ama bahsettiğimiz Alek, utanması olmayan bir adam. Uzun, şehvetli bir öpücük, dili dudaklarımın kenarlarını nazikçe okşar ve sonra ince bir göz kırpmasıyla uzaklaşır. Serselemiş bir şekilde ona bakarım.

"Kusacağım," diyor Caleb dişlerini sıkarak.

"Sen de öpücük ister misin, bebeğim?" Alek boğazından gelen düşük bir kahkaha atarken, ben de teatral bir şekilde dudaklarımı ona doğru büzüyorum ve kirpiklerimi çırpıyorum.

"Benden uzak dur lan," diye homurdanır Caleb, gözlerini uyarıcı bir şekilde kısarak, ama dudaklarının isteksizce seğirmesini kaçırmam.

Alek burnunu çekip başını salladıktan sonra ofisinin bulunduğu koridora doğru yöneldi. Eğlence ve neşe gibi bir şey dans ediyordu.

Göğsüm, dudaklarım bok yiyen bir sırtışa dönüşüyor. Kendimi tutamayıp, o geçerken poposuna şaplak atıyormuş gibi yapıyorum. Caleb öfkeli bir çığlık atarken, Alek dönüp bana intikam sözü veren sert bir bakış atıyor. Küçük bir titreme geçiyor içimden, Alek uzaklaşırken dudakları kendini beğenmiş bir sırtışa dönüşüyor.

Caleb'e dönünce, kulaklarımdan kulaklarıma yayılan gülümsemeyi durduramıyorum. Tanrım, bu çok eğlenceli olacak. Artık bana her zaman yaptığı kötülüklerin intikamını alabilirim. Ellerimi ovuşturup ağzımı açarak onu alay etmek için heyecanla titriyorum.

"Ne söyleyeceksen, söyleme," diye homurdanır Caleb.

Onu görmezden geliyorum. "O zaman ben de ona baba desem sorun olmaz, değil mi?"

Yaklaşık bir saniye sonra, yüzüme bir yastıkla vuruyor. Homurdanarak, yastığı yere düşürürken gürültülü bir kahkaha atıyorum.

"Oh, siktir git!" diye bağırır Caleb, ama sinirine rağmen, gözlerinde isteksiz bir mizah kıvılcımı vardır.

Caleb bana başka bir yastıkla vurur ve bu da tam bir yastık savaşına dönüşür. Gülüyoruz, gürültülü sesler duvarlardan yankılanıyor ve sonunda güreşirken kollarımızı birbirimize dolayarak yere yuvarlanıyoruz. Lambayı devirdiğimizde bile Alek gelip ne olduğunu kontrol etmiyor. Onun, siyah çerçeveli gözlüklerini burnuna itmiş, lüks ofis koltuğunda otururken, koridordan gelen gürültümüzü duyunca dudaklarını eğlenceli bir gülümsemeye çekişini hayal etmek beni daha da güldürüyor. Sakinleşmemiz biraz zaman alıyor, kısmen de Caleb'i kıskırtmaya devam ettiğim için. En iyi arkadaşımınla her şeyi açıkça konuşmak çok rahatlatıcı. Göğsümde hafif, ferah bir his var, içimde hafif, sessiz bir sevinç dalgalanıyor.

Sonunda yerleştik, yastıkları ve lambayı düzelttik, Caleb bir şekilde kendi dairesine geri dönmemiş olan Xbox'ı açtı ve sessizce yedek kumandayı bana uzattı. Neredeyse bir saat boyunca dostane bir sessizlik içinde oynadık, ara sıra birbirimize gülümsedik. Turlar arasında ekranın yüklenmesini beklerken, Caleb'in yüzü düşünceli bir hal aldı ve sonunda tekrar konuşmaya başladı.

"Onu incitme, tamam mı? Ona iyi davrandığın sürece benim için sorun yok. O... göründüğünden daha hassas. Birçok insan onu hayal kırıklığına uğrattı. Sen de onlardan biri olma."

"Asla," diye yemin ederim, boğazım sıkışınca biraz şaşırıyorum. Bir parçam Caleb'e, babasına zarar verirsem kendimden nefret edeceğimi söylemek ister. Pişman olduğum birçok şey yaptım ve söyledim, ama Alek'e zarar vermeyi o uzun listeye eklemeyi reddediyorum.

Caleb başını sallar ve bir sonraki oyun başlarken yanımda garip bir şekilde kıpırdanır. Başparmaklarımla kumandanın düğmelerine basarken, ani garip durumun geçmesini bekleyerek gözlerimi ekrana dikerim. Caleb bana bakmayı reddeder, karakterlerimizin koşma sesleri hoparlörlerden yükselirken çenesi gerginleşir.

Sonunda, gerginliğe daha fazla dayanamıyorum.

"Belki bir gün bana üvey baba diyebilirsin," diye alay ediyorum, ama bu saçma şakanın anlamını fark edince hemen donup kalıyorum, sözler bir şekilde ağız-filtre işlevini atlatmış. Dikkatim dağıldığı için, ekran karakterim yanlışlıkla uçurumun kenarından düşerek hemen ölüyor.

Caleb burun kıvrır. "Ukala."

Sessizce gülümserim, kalbim ağızımda beklerken. Ta ki... *ah, işte orada*. Caleb nefesini tutar, eli kumandayı sıkıca kavrar ve geniş gözleri benimkilere doğru fırlar.

"Bekle, bu babamı sevdiğin anlamına mı geliyor? Onunla evlenmek istediğin falan mı?"

Onu yalanlamak için ağızımı açtım, ilk tepkim bunun ne kadar *çalgınca* olduğunu söylüyordu. Alek ve ben, *aşk* ve *evlilik* gibi kelimeleri kullanmaya başlayacak kadar uzun süredir birlikte değildik.

Bunlar çok büyük kelimeler.

Ağızımı sıkıca kapatarak, düşüncelerimi biraz daha dikkatlice değerlendiriyorum. Çünkü Alek bu nezaketi hak etmiyor mu? Caleb, ağzı açık bir ifadeyle bana bakıyor, beni aceleye getirmeye çalışmıyor. Zaman ayırıp duygularımı inceliyorum, gerçekten inceliyorum, hiçbir detayı atlamadan. Alek'in yanında kendimi ne kadar güvende hissettiğimi düşünüyorum. Geçtiğimiz ay boyunca, onun kolları benim evim, huzurum oldu. Onun evinde kalmak geçici bir düzenleme,

geçici bir düzenleme, benimle canavarlarım arasında biraz mesafe koymanın bir yolu olmalıydı, ama ikimiz de bu gerçeği hiç dile getirmedi.

Alek'in etrafında olmanın nasıl bir his olduğunu artık bildiğim için, ayrılmak istemiyorum ve hiç ayrılmayacağımı düşünüyorum.

Sonunda, bu farkındalık o kadar da korkutucu değil. Aslında, bunun kaçınılmaz olduğunu düşünüyorum, çünkü bahsettiğimiz kişi Alek. Göğsümde bir sıcaklık hissediyorum, dudaklarım yumuşak, huzurlu bir gülümsemeye bürünüyor.

Tabii ki aşığım. Onu nasıl sevmem ki?

CHAPTER *Twenty Six*

Luke

Kafamı sallayarak, kulaklıklarımdan çalan pop müziğe eşlik ediyorum. Alek sonunda pes etti, eğitimimin tamamlandığını kabul etti ve ana kattaki kendi odama bilgisayarımı taşımama yardım ederken hoşnutsuzluğunu mırıldanarak dile getirdi. Sırıtarak, omzumun üzerinden karanlık ofise bakıyorum. Kapı açıkken ofisinden doğrudan görülebilen odayı seçtiğinden emin oldu. Çünkü, elbette öyle yaptı.

Fazla mesai için ekstra bir proje aldığımdan, ofis benim dışımda boş. Alek bile eve gitti, ama çıkmadan önce bana aç bir bakış attı.

Bu anı, omurgamdan aşağı bir titreme geçiriyor çünkü bu akşam yemeğinde ne olacağını çok iyi biliyorum.

Ben.

O kadar iyi bir ruh halindeyim ki, beynim bununla uğraşıyor, Evelyn'in adının telefonumda görünmesi bile mutluluğumu gölgelemiyor.

Eve: Gerçekten 100 dolara ihtiyacım var.

Eve: Lütfen, Kevin birine borcu var ve bu bize yardımcı olur.
Ben alay ediyorum.

Eve: Neredesin?

Evelyn üç gündür bana para ihtiyacı olduğunu anlatan acıklı mesajlar gönderiyor ve her reddettiğimde giderek daha fazla sinirleniyor. Yine de, benim nerede olduğumu veya nasıl olduğumu ilk kez merak ediyor. İyi ruh halim biraz bozuluyor ve neşeli kalmaya çalışsam da, artık projemize odaklanmak gittikçe zorlaşıyor.

Yarım saat sonra masamdan kalkıp saçlarımı elime alıp yorgun bir şekilde iç çekiyorum. Alek'in evinde bir buçuk aydır kalıyorum ve Evelyn'den uzak kaldığım bu süre içinde, onun sert ve duygusuz sözlerinin beni nasıl yavaş yavaş yıktığını fark ettim. Uzakta olduğumdan beri, yavaş yavaş *kendimi* yeniden *kendim* gibi hissetmeye başladım.

Belki Alek haklıdır; belki bazı insanlar değişmek istemiyordur. Anahtarlarımı alıp, telefonumu bir kez daha çıkarıyorum.

Alek: Tek istediğim o seksi popo.

Onun flörtöz mesajı içimi heyecanla dolduruyor ve ön kapıyı açarken Evelyn'i tamamen unutmamı sağlıyor. Kapıyı kilitlerken, uzun ve uğursuz bir gök gürültüsü başımın üstünde yankılanıyor ve ensemde tüylerim diken diken oluyor. Titreyerek başımı eğiyorum ve yağmur asfaltın üzerine vurmaya başlıyor. Gözümün ucuyla, tek başına duran sokak lambasının loş olduğunu ve titreyen ışığının ürkütücü gölgeler oluşturduğunu fark ediyorum. Bunların hiçbirini, Alek ile bir gece daha geçireceğim düşüncesinin verdiği coşkuyu azaltmıyor. Kendimi onun kollarına atmak için eve koşmakla, sırf küstahlık yapmak için içeri girip söz konusu poponun fotoğrafını çekmek arasında kararsız kalıyorum.

Alek huysuz ve sert davranıyormuş gibi yapar, ama benim şakacı tarafım ortaya çıktığında gözleri parlar. Benim koca adamım, benim yaramazlık yapmamdan çok hoşlanır...

"Sana sorun çıkaran serseri bu mu?"

Soğuk, tehditkar bir ses, yaramaz düşüncelerimi bir anda durdurur. Dönüp, siyah tişört giymiş iri yarı, korkutucu bir herifle karşı karşıya geliyorum. Rahat duruşuna rağmen, sert bakışları beni delip geçerken tüm vücudu gerginlikle titriyor. Yumruğunu sıkıp açıyor, bu ince hareketiyle pazı kaslarını gerginleştiriyor. Yutkunuyorum, bu tişörtü sadece kaslarını göstermek için mi giydiğini merak ediyorum, çünkü bu ince bir tehdit gibi geliyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyorum, sesimdeki hafif titremeyi gizleyemeden.

Gırtlaktan gelen bir kahkaha beni yana doğru döndürür, Stoney'nin dişleri aralıklı alaycı gülümsemesini gördüğümde omurgamdan bir tedirginlik geçer.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum. İçgüdülerim bana *bir şeyler* yapmam için bağırlıyor. Vücudumun her parçası yüksek alarmda, buradan hemen gitmem gerektiğini söylüyor.

Stoney tsk sesi çıkarır. "Tek yapman gereken kendi şerinde kalmaktı, ama bunu yapamadın, değil mi?"

Ayaklarım geriye doğru kayar, sırtım arkamdaki cam kapıya neredeyse yapışır. Yavaşça ilerlemelerine ve gözlerinde dans eden acımasız zaferine bakılırsa, beni tam da istedikleri yere sıkıştırmışlardır. Onlar üzerime atlamadan kapıyı açacak kadar hızlı olmama imkan yok ve her iki yanımlı da evrelediklerinden, yanlarından sıyrılmak da mümkün değil.

Onlar da
biliyor, ben
de biliyorum.

"Sen ne diyorsun be?" diye soruyorum, terli avularımdaki anahtarlar titriyor.

Stoney parmaklarını kırıştırır, her bir ses beni irkiliyor. "Ağzını kapalı tutup annene ihtiyacımız olan parayı vermeye devam edemez miydin? Kendini haklı ve akıllı sanmak zorundaydın..."

Vın, vın, vın.

Kulaklarımda çınlayan kan sesini görmezden gelerek, "Bu para meselesi mi?" diye soruyorum.

Siyah tişörtlü yabancı kıkırdar. "Her zaman parayla ilgilidir."

Teslimiyet işareti yaparak iki avucumu da kaldırırım. "O zaman lanet paramı al ve beni rahat bırak."

Birbirleriyle değıştirdikleri memnun ve bilgili ifadeler, bunu o kadar basit hale getirmeye niyetleri olmadığını gösteriyor.

Siktir.

Geriye doğru koşarken sırtım arkamdaki cam kapıya çarpar. Soğuk kanım damarlarımdan akıp gider ve omurgamı kilitler. Yan tarafa atlama girişimim engellenir, kemikli parmaklar arkamdan her iki pazıma da tutunur. Panik ve öfke dolu bir çığlık atarak, ayağımı ve dirseğimi aynı anda geriye doğru savururum. Stoney'nin karnına ve bacağına çarpar, göğsünden yüksek bir homurtu çıkar.

Kaçmadan önce, siyah tişörtlü adam bana doğru koşar. Karnıma doğru gelen tekmeyle kaçmak için eğilirim, ama bir an geç kalırım. Tekme bana çarptığında, ciğerlerimdeki tüm hava

akciğerlerimden dışarı çıkıyor, dizlerim kaldırıma çarptığında nefesim hırıltılı bir şekilde çıkıyor.

Nefesim kesilir, karnımı saran ağrıyı avuçlarımla bastırıyorum. "Ne oluyor lan..."

İki adam da zayıflığımdan yararlanarak, yumruk ve tekmelerle bana saldırırken, ben de acı içinde bağıryorum. Yüzümü acımasız darbelerden korumak için ellerimi kaldırdığımda, vücudumda şiddetli bir acı patlıyor. Kendimi zayıf bir şekilde savunmaktan başka bir şey yapmaya çalıştığım her seferinde, o kadar hızlı bir şekilde yeni bir darbe indiriyorlar ki, geri çekilmek zorunda kalıyorum.

"Siktir! Neden bunu yapıyorsun?" diye bağıryorum.

Neden... neden... neden...

Acı dayanılmaz hale geldiğinde, giysilerim kanlı ve yırtık, gücüm azalırken, karnımı korumak için bir top gibi kıvrılmayı başarıyorum.

Ve yine de darbeler devam ediyor.

Vücudumun her santimi *ağrıyana* ve ben acı haline *gelene* kadar.

Ağlamama kararlılığımı kaybedince gözyaşları yanaklarımdan akmaya başlar. Kendimi korumaya çalışıp başarısız olunca vücudum çırpınır ve boğazım, boğuk ve kısık çığlıklarımdan dolayı kısılır. Görüş alanımın köşelerinde siyah noktalar dans etmeye başlar, etrafımdaki her şey dönmeye başlar.

Derin, nefes nefese bir kahkaha duyulur. "Yeter. Onu öldürmek istemiyoruz. Sadece ödünü koparmak istiyoruz."

Sonunda, sonunda darbeler durur ve utanarak söylüyorum ki, vücudum gevşeyip ıslak kaldırıma yığılırken rahatlamaktan ağlarım. İki çift el beni yakalayıp ceplerimi sertçe karıştırırken, büyük, çirkin, hıçkırıqlarla dolu ağlamalar göğsümü sarsar. Her şeyimi alırken kan tükürür ve öksürürüm: cüzdanımı, anahtarlarımı, hatta telefonumu bile.

Telefon sert kaldırıma düşerek parçalanır, biri kırık ekrana siyah botuyla basarak etkiyi artırır.

Arabaları egzoz dumanı bulutunun içinde kaybolurken, oturmaya çalışıyorum ama sadece dişlerimi sıkıp ağzımı kapalı bir çığlık atıyorum, çünkü kaburgalarımda beyaz sıcak bir acı hissediyorum. Yüzüm yanıyor.

aba sarf ediyorum ve sonunda başka bir ılık atarak yere yıılıyorum.

Görüşümde yine siyah noktalar belirir, zonklayan elimi kaldırdığımda siyah gökyüzü başımın üzerinde dönüyor. İki parmağım doğal olmayan açılarda bükülmüş, bu manzara midemi bulandırıyor. Elimi dikkatlice kaldırıma indirirken, şişen sağ gözümün görüş alanı daralıyor ve diğer yaralarımı incelemeyeceğime karar veriyorum. Her yerim ağrıyor, her nefes ve hareket keskin bıçak darbesi gibi ve beyaz sıcak bir acı getiriyor.

Mahvolduğumu söylemek yanlış olmaz.

"Biri... yardım etsin," diye boğuk bir sesle söylüyorum, kimse benim nerede olduğumu bilmediğini fark edince dudaklarım titriyor.

Telefonum paramparça oldu, acı içinde ılık atmadan hareket edemiyorum ve Alek benim eve gittiğimi sanıyor. Hala işte olabileceğimi bilen tek kişi Eve, çünkü birkaç dakika önce mesaj attı...

Kahretsin.

Beni nerede bulabileceklerini söylemiş.

Bu farkındalık bana bir darbe daha gibi çarptı, bilinç kaybım olmasına rağmen yavaş yavaş parçalar birleşmeye başladı. O bana hiç nerede olduğumu sormaz, onunla birlikte olmadığımda nereye gittiğimi hiç umursamaz.

Bugüne kadar.

Kısa bir süre önce ona tekrar para vermeyi reddettikten sonra.

Onlar ortaya çıkıp dünyamı ıstıraba çevirmeden hemen önce.

İçimde hissettiğim acı, bir bıçağın siniri kesmesi gibi, ya da bu durumda, bir gün beni seveceği umuduna sıkı sıkı tutunduğum son minik umut ipliği gibi. Ondandır tek istediğim şey sevgiydi, ama bu gece bana verdiği şey bunun tam tersiydi. Kalbimi burkan acı, çirkin, kıvranan bir şey. Kırık ve kanlı bedenimdeki acıdan daha kötü. Derin, kemiren bir acı. Midemde dipsiz bir çukur, dönüyor, dönüyor, dönüyor.

Nefes almakta zorlanıyorum.

Anneler sevmeli ve korumalı değil mi?

Bu sefer ağladığımda, beni ihanet eden kadın için ağlıyorum. Kekeleme ve hıçkırıklarla dolu ağlamalarımın arasında, kendime bir kez daha söyleme izni veriyorum

"Anne."

CHAPTER *Twenty Seven*

Alek

"Anne tavuğu gibi davranıyorum. Endişelenecek bir şey yok." Homurdandığım halde, zaten dağınık olan saçlarımı elime alıp karanlık caddede araba sürerken iç çekiyorum. Luke eve geleceğini söyledi — artık benim evimi onun evi olarak adlandırmak doğru geliyor — ve oraya varmak bir saat sürmemeli. En fazla on beş dakika.

Telefonu sesli mesaja düşüyor.

O *iyi*, diye kendimi teselli ediyorum. Luke, kendine bakabilecek bir yetişkin. Muhtemelen ofiste biraz daha kalmaya karar vermiştir. Yeni bir projeye başladığında aşırı odaklanma eğilimi gösterdiğini fark ettim, bu yüzden telefonlarımı görmezden geliyor olmalı.

Belki de biraz gerginim çünkü, şey...

Onu.

Beni domine etmesini.

Normalde üstte olmayı tercih etsem de, ara sıra rol değiştirmekten hoşlanırım. Ve son zamanlarda, Luke'un penisinin uzaması nasıl bir his olur diye merak ediyorum. Onun biraz çekingen ama her zaman istekli elleri beni keşfederken ve taparken arkama yaslanma düşüncesi, koltuğumda kıvranmama neden oluyor. Cildim farkındalıkla karıncalanıyor, onu yönlendirdiğimi hayal ederken düşük bir heyecan uğultusu kanımı ısıtıyor. Beni hazırlamak için zaman ayırır, kıcımın çatlağına kayganlaştırıcı damlatır, dikkatlice bir, sonra iki parmağını sokar. Onu sırt üstü yatırır, ben onun penisine otururken o inler ve sızlanır, zümrüt rengi irisleri zevkten parlar.

Ya da belki onu arkamdan becertirdim. Ona beni nazikçe ve yavaşça becermesini söyledim, sonra orgazmlarımızı uzatır, ikimiz de hazır olana kadar boşalmamasını söyledim. Ve o çok iyi bir çocuk olduğu için, talimatlarımı güzelce yerine getirirdi.

Bunu ister miydi?

Bu fikir... ilgi çekici.

Ping.

Gelen bir mesajın uyarısı dikkatimi dağıtır ve aceleyle mesajı almak için neredeyse direksiyonu kırarım. Caleb'in adı ekranda belirince hayal kırıklığımı homurdanarak ifade ediyorum. Oğlumla konuşmayı sevmediğimden değil, ama şu anda gereksiz yere endişelendiğim kişi o değil. İşyerinin yakınındaki köşeyi dönerken, şiddetli yağmur durmuş olsa da, Luke omzunun üzerinden bakıp artık daha fazla uzak kalamayacağımı fark ettiğinde, onun küstah ve alaycı yorumlarına kendimi hazırlıyorum.

Gülümsüyorum ve bir an için ona kendi ilacını tattırsam mı diye düşünüyorum. Belki de arabada mastürbasyon yaparken kendimi kaydetmeli ve ona göndermeliyim...

"Luke! Ne halt..."

Fren pedalına sertçe basarak, arabam Cedarwood Book Design'ın otopark girişinde sarsıntılı bir şekilde durur. Karşımda gördüğüm manzara içimdeki her şeyi dondurur ve...

Uyuşmuş. Yağmurla ıslanmış, gevşek bir vücut kaldırımda uzanmış, omuzlarından sarı saçları dökülüyordu. Göğsümün inip kalkmasına ve parmaklarımın titremesine rağmen, bir şekilde arabamı park edip dışarı atlamayı başardım. Onun vücuduna doğru koşarken tuhaf bir his beni sardı, sanki bir tüneldeymişim ve onun dışındaki her şey beyaz gürültüymüş gibi. Onun adını haykırıyordum, ama kendi sesimi bile duyamıyordum.

Tanrım, hareket etmiyor. O benim hayatımın aşkı ve hareket etmiyor. Neden hareket etmiyor...

"Alek."

Adımı fısıldayan bir sesle söylüyorum ve bir anlığına rahatlamamanın dalgası beni sarıyor. Ama dizlerim kaldırıma çökünce, onun parçalanmış bedenini görünce *çığlık atmak* istiyorum. Midem bulanıyor, serbest düşüş hissi kusmak istememe neden oluyor.

"Hayatım," diye boşuk bir sesle söylüyorum, titrek parmaklarımı ona dokunmak için kaldırırken sesim çatlıyor. Son anda geri çekiliyorum, çünkü ona dokunabileceğim ve canını yakmayacak bir yer bulamıyorum. Bana gözlerini kırıştırıyor, yüzündeki sersemlemiş ifade, bilincini zar zor koruduğunu düşündürüyor. Dudağı yarılmış, çenesinden kan sızıyor. Bir gözü morarmış ve neredeyse şişmiş. Otoparkın loş ışığında görebildiğim kadarıyla, giysileri yağmur, kan ve terle sıırıslam olmuş. Açıkta kalan derisi morluklarla kaplı, sol elinin birkaç parmağı doğal olmayan açılarda bükülmüş ve sağ dirseğini kucaklıyor.

Sanırım kusacağım.

"Ben buradayım, bebeğim. Ben buradayım, tamam mı?" Bir elimle saçlarını okşarken, diğer elimle 911'i arıyorum ve onu sakinleştirici sözler söylüyorum.

"Seni gördüğüm anda güvende olduğumu anladım," diye mırıldanıyor Luke, dudakları titriyor.

Tanrım, keşke onun acısını üstlenebilseydim. Keşke... Keşke yerde kanlar içinde yatan ben olsaydım. O bunu hak etmiyor.

911 operatörü cevap verir vermez, telefona emirler yağdırmaya başlıyorum. Onun da hakkını vermek gerek, benim sert ses tonuma alınmıyor, ambulansın *bir an önce gelmesini* istediğimde de sinirlenmiyor. Polis gelene kadar hatta kalmamda ısrar ediyor.

memurların gelmesini reddediyorum — Luke'dan dikkatimi başka bir şeye yöneltmek istemiyorum — ve telefonu kapatıyorum.

"O... o onlara nerede olduğumu söyledi," diye fısıldar, yüzü gözyaşlarıyla ıslaktır. Sözleri boğuk, o kadar çok keder ve kalp kırıklığıyla doludur ki, benim de gözlerim yaşarır. Başka biri adına kalbin kırılmasının mümkün olduğunu bilmiyordum, ama onun sözleri bana bunu yapıyor. Kağıdı kesen bir bıçak gibi içimi kesiyorlar.

"O kim?" diye soruyorum, ama içimde bir his, cevabı zaten bildiğimi söylüyor.

"Evelyn."

Siktir. Bir parçam onun o kadar acımasız olmadığını umuyordu.

Bana tüm bu iğrenç hikayeyi anlatıyor. Stoney ve rastgele bir pisliğin ona saldırdığını. Onu bayılmak üzere dövdüklerini. Her kelimeyle titriyor, sallanıyor ve ürperiyor. Sonunda onu susturup kulağına tatlı sözler fısıldıyorum. Bu hikaye onu sadece yoruyor, endişesini ve acısını artırıyor. Ayrıca, şu anda aklımı kaçırmadan daha fazla ayrıntı dinleyebileceğimi sanmıyorum.

Çevredeki alanın kırmızı ve mavi ışıklarla aydınlatılması sadece birkaç dakika sürse de, bu süre sonsuza kadar uzuyor. Ambulans park yerine hızla giriyor, sirenleri kulaklarımızı sağır ediyor ve yakınımızda ani bir frenle duruyor. İki acil tıp teknisyeni dışarı atlıyor ve Luke'u muayene edebilmek için beni kenara itiyorlar.

Kırık bir hıçkırığı yutuyorum, sedyeye kaldırılmanın sarsıcı hareketleri Luke'u acı içinde çığlık attırırken, birkaç damla gözyaşı yanaklarımdan süzülüyor.

Bunun sadece korkunç bir kabus olmasını dilerdim.

"Onunla birlikte gidiyorum," diyorum.

"Üzgünüm, sadece yakın aile üyeleri binebilir," diyor kahverengi saçlı erkek sağlık görevlisi.

Bu pislik.

"Ben onun... babasıyım." Tanrım, ilişkimizin gerçekliğini düşününce bu çok saçma bir şey gibi geliyor. Ama şu anda ondan ayrılmayı reddediyorum

Beni buradan zincirlerle götürseler daha iyi, çünkü beni uzak tutabilecek tek şey bu. Acil tıp teknisyeni bana şüpheli bir bakış atar, gözlerini kısar ve çenesini ambulansın açık kapılarına doğru sallar.

Onun başının yanındaki bankta otururken, acil tıp teknisyeni hızla bir doz ağrı kesici verir ve sonra yola çıkarız, sirenler serin gece havasında çığlık çığlığa çalar. Hastaneye kadar olan yol boyunca yaralanmamış elini sıkıca tutarım, saçlarını nazikçe okşar ve kulağına fısıldarım.

Onu sevdiğim için iyileşmesi gerektiğini, hayatımın aşkı olduğunu ve onun acı çekmesini görmek kalbimi parçaladığını söylüyorum. O, ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şey. Onu hak etmiyor olabilirim, ama yine de onu bırakmayacağım. İyileşirse, hayatımızın geri kalanını onu severek ve koruyarak geçireceğimi söylüyorum.

Bilincinin açık olup olmadığı, sözlerimi anlamıyor gibi görünmesi önemli değil. Yine de kalbimi ona açıyorum
—sonuçta o benim kalbimin sahibi.

"Benimle kal, bebeğim. Sana ihtiyacım var."

CHAPTER *Twenty Eight*

Alek

"O suç duyurusunda bulunmak istiyor," diye bağırırım, sözlerim o kadar ikna edici bir şekilde çıkar ki, dikenli siyah saçlı polis memuru bana soru sormaz. Sadece başını sallar, şaşırılmış görünmeden birkaç not alır. Mesele şu ki, bunların Luke'un niyeti olup olmadığını aslında bilmiyorum. Belki de Evelyn'in diğerleri gibi bu suçu da cezasız atlatmasını planlıyordur - ve sonuç olarak o iğrenç adamlar da.

Onun sözde annesi olması umurumda değil. O, işleri bir adım fazla ileri götürdü, aslında bakmadan uçurumdan atladı. Çünkü artık benimle uğraşmak zorunda. Luke affedici bir insan olabilir, ama ben değilim. Luke dava açmak istemiyorsa

, kanunun uzun kolunun işini yapmasını istemiyorsa, bunu kendim yapacağım.

"Neden bu kadar uzun sürüyor?" Memurun ayrılmasından sadece birkaç dakika sonra, yanımdan geçen bir hemşireye bağıriyorum. Donanma mavisii önlük giymiş, beline kadar uzanan kahverengi saçlı minyon kadın ciyaklayarak bir adım geri atıyor ve beni ihtiyatla süzüyor. "Bir saatten fazladır orada ve yanında birine ihtiyacı var, ama bana izin vermiyorlar..."

Caleb ellerini omuzlarıma koyup beni geri çeker ve kaçan hemşireye özür diler.

Ağır, bastırılmış bir nefes veriyorum. "Üzgünüm," diye mırıldanıyorum, ama o beni duyamıyor.

"Otur," diye emreder Caleb, omzumu aşağı doğru bastırarak kığım bekleme odasındaki yıpranmış koltuğun minderine değene kadar. Başımın üstündeki parlak ışıklar ve her zaman mevcut olan çamaşır suyu kokusu başıma zonklayan bir ağrı veriyor. Titreyen ellerime buharlı, siyah kahve dolu bir strafor bardak tutuşturulur ve ben hemen dudaklarıma götürürüm.

"Dikkat et, çok sıcak..."

"Lanet olsun!" Kaynar sıvı dudaklarıma değdiği anda, elimi geri çekiyorum. Birkaç damla bardağın kenarından dökölüyor ve ben tıslıyorum.

Caleb, bardağı geri alıp önümüzdeki masanın üzerine, bir yığın magazin dergisinin yanına koyarken gözleri yumuşar. "O iyi olacak."

"Burada olmaması gerekirdi," diye karşılık verdim. Onun güven verici sözlerine rağmen, Caleb'in gözlerini kaçırmadan önce alt dudağını ısırtışını fark ettim. O, duygularını açıkça göstermeyi hiç sevmez, hep böyle olmuştur. Ama bu onun bir özelliğidir; en iyi arkadaşı için endişeleniyor ve herkesin önünde ağlamamak için kendini zor tutuyor. Omzunu sıkıyorum, şu anda kabul edeceği tek tesellinin bu olduğunu biliyorum. Minnettarlıkla çenesini hafifçe sallıyor.

Birkaç dakika boyunca yapmacık bir sessizlik içinde oturuyoruz, başımızdaki hoparlör ara sıra çalışıyor. Etrafımdaki seslere odaklanıyorum: parlak zeminlerdeki ayakkabıların gıcirtısı, makinelerin bip sesleri, koridorlarda itilen tekerlekli arabalar, kapının önünden hızla geçerken mırıldanan doktorlar ve hemşireler.

Sonunda, sesler dikkatimi dağıtmaya yetmez hale gelir. Daha karanlık düşünceler aklımı kurcalamaya başlar. Evelyn, Stoney ve benim aşkımla incitabileceklerini düşünen isimsiz pislik hakkında düşünceler. Eşleşen morluklarla ne kadar güzel görünecekleri, Luke'a yaptıkları gibi onların kaburgalarını kırmanın ne kadar tatmin edici olacağı. Dizimi sallayarak boğazımı temizlerim. "Nerede yaşadığını biliyorum. Stoney muhtemelen onunla birlikte oradadır, belki de diğer adam da."

Şiddet genellikle benim ilk çözümüm değildir. Aslında şiddetten nefret ederim. Hatta tiksiniyorum, çünkü büyürken bildiğim tek dokunuş babamın yumruklarıydı. Caleb'e karşı her zaman özellikle dikkatli oldum: yumuşak eller, nazik sözler ve açık kollar. Ama sözlerim veya ses tonumdaki şiddet onu şaşırtırsa da, bunu göstermez.

Soğuk, delici mavi gözleri bir anlığına benimkileri aradıktan sonra, elini dirseğıme doladı ve sıktı. "Luke'u tanıyorsam, seni burada, yanında isteyecektir. Öyleyse neden bu kadar önemsiz birine zaman ayırıyorsun, hmm?"

Derin bir nefes alıyorum. "Hay aksi, ne zaman bu kadar akıllı oldun?"

Cidden, onu bu kadar zeki ve mantıklı bir insan olarak yetiştirmede benim hiçbir payım yok. O tamamen kendi başına bu insan oldu. Nasıl bu kadar şanslı oldum? Kısa bir an için, onun bu hale geldiği için —çok gurur duyuyorum—ki Luke'un yanında olma isteğimi unutuyorum. Onu sakinleştirmek, kulağına tatlı sözler fısıldamak, o güzel saçlarını nazikçe okşamak, onun acısını dindirmek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum.

Ama sadece bir saniye için.

Bekleme odasının kapıları açılır, duvara çarpan ses yaşlı resepsiyonistin irkilmelerine neden olur. Onlarla sadece bir kez, nişan partilerinde tanışmış olmama rağmen, çifti hemen tanırım. Jax, gri tişörtü ve buruşuk kot pantolonuyla, uykudan dağınık saçlarıyla telaşlı bir şekilde kapıdan içeri girer. Nişanlısı Maddison da onun arkasında içeri girer. Şort ve önünde yerel itfaiye logosu bulunan büyük beden siyah bir süveter giymektedir. Jax'in adımlarına yetişmek için acele ederken, yıpranmış spor ayakkabıları zemine sürtünür. Yüzlerinde belirgin bir endişe vardır ve bu benim içimi burkar.

Jax'ı aradığımda da sesinden bu durum belliydi. Uyandırılınca uykulu ve biraz huysuz bir tepki göstermiş, ama ona haberi verdiğimde, küçük kardeşini görmek için paniğe kapılmıştı. Ona sadece saldırıya uğradığını söyledim, annelerinin varlığını veya olaya karıştığını henüz açıklamadım. Bu Luke'un vereceği bir karar ve ben onun vereceği her kararı destekleyeceğim.

"Luke Parker nerede? Ambulansla getirilmiş. O benim kardeşim ve ben... O iyi mi? Onu görmem lazım." Jax sözleri hızlıca sıralarken, gümüş saçlı, kırışık yüzlü resepsiyonist iki kez bakıyor. Ses tonundaki endişe belli olmasa da, sarsıntılı hareketleri gerginliğini ele veriyor. Maddison sırtını yatıştırıcı bir şekilde okşadığında, Jax'ın gergin omuzları hemen gevşiyor. Elini tutup göğsüne sıkıca bastırıyor, sanki ona dokunmak ona rahatlık veriyormuş gibi.

Resepsiyonist, kulaklarımın duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler mırıldanır, sonra bana ve Caleb'e işaret eder. İkisine de özür diler gibi bir ifadeyle bakar, sonra bilgisayarının başına döner. Jax'ı selamlamak için ayağa kalkarım, onu tekrar göreceğim için garip bir şekilde gerginim. Bu çok saçma, çünkü sevgilimin ailesiyle tanışmak fikri daha önce hiç karnımda kelebekler uçuşmasına ve sinirlerimin gerilmesine neden olmamıştı. Ama Luke ile durum farklı.

Ama Luke ile ilgili her şey her zaman farklı olmuştur.

"Ne oldu böyle?" Jax hiç vakit kaybetmeden sordu, elimi açıkça güvensizlikle süzdükten sonra sıklı. Gözleri daralmış, oğlumla benim arasında gidip geliyordu, çenesi gergin, bekleyişle bakıyordu. Tahminimce, Caleb ve benim Luke'un şu anki durumuyla bir ilgimiz olup olmadığını merak ediyordu. Dürüst olmak gerekirse, onu suçlamıyorum. Ondan yayılan koruyucu ağabey enerjisini takdir ediyorum.

Luke bu tür bir enerjiyi hak ediyor.

"İşten çıkarken otoparkta iki adam ona saldırdı," diye tekrar açıklıyorum, bunu ona telefonda da anlatmıştım.

Jax, bekleme odasının kapısı bir kez daha açılmadan önce, muhtemelen bana bağırarak için ağzını açarken sabırsızlıktan neredeyse titriyor.

. Gri saçlı, sıkı bir topuz yapmış tombul bir hemşire bize bakıyor. "Luke Parker'ın ailesi misiniz?" diye soruyor.

"O iyi mi?" diye soruyor Maddison, ellerini sıkarken cılız sesi tizleşiyor. Sanki öne atılıp zavallı hemşireyi sarsarak cevap isteyecekmiş gibi görünse de, Jax içinden yatıştırıcı bir ses çıkarıyor, o kadar sessiz ki benim duymamamı istediğini düşünüyorum, sonra Maddison'ı yanına çekip başparmağıyla kalça kemiği boyunca dairesel hareketler yapıyor.

Hemşire başını sallar. "Doktor birazdan gelip her şeyi anlatacak, ama şimdilik size onun iyi olduğunu söyleyebilirim. Uzun ve sancılı bir iyileşme süreci olacak, ama şu anda uyanık. Ağrısını kontrol altına almak için ona oldukça fazla ilaç vermek zorunda kaldık ve şu anda dinleniyor. Bir aile üyesinin onu görmesine izin verebilirim."

"Bu kabul edilemez," diye homurdanıyorum. Bu ani tepkim saçma çünkü elbette bunun tipik bir hastane protokolü olduğunu biliyorum. Sonuçta bu hastanın yararına. Ama protokol umurumda değil. Luke'un tüm ailesinin onun için geldiğini görmesini, onu çevreleyip sert dünyadan korurken bizden yayılan sevgiyi ve güvenliği hissetmesini istiyorum.

Hemşire dudaklarını büzüyor. "Bu hastane protokolü. Dinlenmek için sessiz bir ortama ihtiyacı var ve..."

"Bu gece acımasızca saldırıya uğradı. Lanet olası tüm ailesine ihtiyacı var," diye bağıriyorum, burun deliklerim genişliyor. Yanımda, kafaların bana bakmak için döndüğünü fark ediyorum. Caleb'in gözleri böcek gözü gibi büyür ve bana dikkat etmediğim bir uyarı bakışı atmaya çalışır. Jax'in zümrüt rengi gözleri - Tanrım, Luke'unkilere çok benziyorlar - bana biraz fazla yoğun bir şekilde bakıyor. Maddison başını eğerek bana meraklı bir ifadeyle bakar.

"O haklı, hanımefendi," diye başlıyor Maddison sessizce, sesi benimkinden çok daha tatlı. "Söz veriyorum, onu dinlendireceğiz."

Hemşire homurdanarak gözlerini devirir ve hepimize sert bir bakış atar. "Bunu pişman etmeyin."

Hepimiz koridorda yürürken, Jax'in kaşları çatılmış ve bakışları sürekli benim yönüme doğru kayarken, kim olmam gerektiğini hatırlıyorum. Jax ve Maddison, Luke'un benimle yaşadığını, hatta benim yatağımda uyduğunu bilmiyorlar.

onunla birlikte yaşadığımı, hatta benim yatağında uyuduğunu bilmiyorlar. Şu anda onunla yerimi seve seve değiştirim, onun için *ölürümü* bilmiyorlar. Ona bir şey olursa hayatımın sona ereceğini bilmiyorlar. Onlar benim sadece en iyi arkadaşının babası, patronu olduğumu düşünüyorlar.

Kahretsin, muhtemelen burada olmamın tuhaf olduğunu düşünüyorlar.

Jax ve Maddison bizden önce odaya giriyorlar ve ben dışarıda tereddüt ediyorum. Sıkıntılı bir şekilde homurdandığımda, Caleb bana endişeli bir bakış atıyor. Kafamı sallıyorum, terli avuçlarımı pantolonuma siliyorum ve güç toplamak için derin bir nefes alıyorum. Luke'un benim için *her şey* olmadığını iddia etmek yanlış, yanlış, yanlış geliyor. Bir an için, kalp atışlarım düzensizleşirken boğazımda panik yükselir. Onun kırık bedeninin yattığı bu hastane odasına nasıl girip, sanki o sadece bir tanıdıkmiş gibi geride durabilirim? O benim hayatımın aşkı ve benim kollarımda olması gereken kişi.

Luke henüz kardeşine açılmaya hazır değilse, onu kucağıma alıp sakinleştiremem. Ne kadar istesem de, ona hak ettiği şekilde şefkat gösteremem. Onun yerine bu kararı veremem.

Ona ait olduğunu, *benim olduğunu, benim olduğunu* tüm dünyaya haykırmak istesem de.

"Alek," Luke'un sesi kısık çıkıyor. Kırık, muhtaç bir fısıltıdan başka bir şey değil, ama yine de duyuyorum.

Bu, açık kapıdan içeri dalmam ve nefes nefese onun yanına koşmam için yeterli. Jax, onu omuzlayarak yanından geçerken homurdanıyor, onu resmen iterek yolumdan çekince başını geriye atıyor. Luke'u ambulans garajından içeri itip beni takip etmemi engellediklerinden beri onu ilk kez gördüğümde, bir keder dalgası beni sararken, bağırmamak için zorlukla kendimi tutuyorum.

Çok *kırılğan* görünüyor.

Sağ gözü şişmiş ve kapanmış, çevresindeki deri çirkin mavi ve siyah lekelerle kaplı. Dudağı da şişmiş, kesiklerin kenarlarında kurumuş kan parçaları var. Artık çıkık olmayan parmaklarına bir tür tıbbi bant sarılmış ve bir koluna askı takılmış. Hastane önlüğünün açık mavi-yeşil rengi, solgun teninin rengini silikleştiriyor.

"Alek," diye tekrarlar, sanki biz ayrıldığımız süre boyunca nefesini tutmuş gibi, bir nefes çıkar. Gözleri parıldamaya başladığında, yaralanmamış elinin parmakları bana doğru uzanırken titriyor, ben tereddüt etmiyorum.

Elini tutarım.

"Öp beni," der.

Rahatlama hissi beni kaplar, nefes verirken ciğerlerim oksijenle dolar. Ama sonra gerilirim, hemşirenin onun çok fazla ağrı kesici aldığını söylediğini hatırlarım. Gözlerim, donmuş halde duran ve ellerimizi tutan Jax ve Maddison'a kayarken, Luke'un bakışları da onları takip eder. Güzel yüzünde huzurlu bir kabullenme ifadesi vardır ve bana uyuklu, güven verici bir gülümseme atar.

"Siktir et," diye fısıldar. "Buraya gelip beni öpmeni istiyorum, koca adam."

Yarı boğuk bir hıçkırıkla eğilip dudaklarının köşesine nazikçe bir öpücük konduruyorum. Luke, ben uzaklaşmaya çalıştığım da ağzımı kovalayarak ihtiyaç duyduğunu belirten bir inilti çıkarıyor. Nazikçe, çok nazikçe, elimi boynunun altına sokup başını istediğim yere yönlendiriyorum. Öpücük inanılmaz derecede garip ve aslında gerçek bir öpücük değil, çünkü yarık dudağından kaçınmaya çalışıyorum. Bu gece yeterince acı çekti ve ona bir gram daha acı çektirmek istemiyorum, bu yüzden dudaklarım karşı köşeye dokunuyor, ben bozulmamış cildine nazik öpücükler kondururken nefeslerimiz karışıyor.

"Bir daha bana bunu yapma," diye fısıldıyorum ağzına, sırtımdaki ağrıyı görmezden gelerek, onun uzanmış bedeninin üzerinde eğilmiş halde kalıyorum.

Luke alaycı bir gülümsemeyle, başparmağıyla yanağımdan süzülen gözyaşını siler. "Bir daha dayak yeme?"

"Evet, onu."

Gözleri yumuşar. "Bunu yapılacaklar listemden sileceğim."

Jax boğazını temizler ve ben isteksizce geri çekilirim. Luke'un dikkati nihayet kardeşi ve müstakbel yengesi üzerine yöneldiğinde, tüm vücudu gerilir. Onlara yorgun, gergin ama umutlu bir bakış atar, ama parmakları benimkilerle iç içe kalır. Maddison ona göz kırpar, dudakları O şeklinde açılır, sonra hızla parlak, geniş bir gülümsemeye dönüşür. Jax bana sert, değerlendirici bir bakış atar, bu bakışın çoğu insanı rahatsız edeceğini sanırım.

Ben de ona bakıyorum.

"Sana iyi davranıyor mu?" Jax kardeşine sorar.

Luke uzun ve derin bir nefes verir. "Evet."

Jax beni çelik gibi bir bakışla deler. "Bu durum değişmediği sürece, bir sorunumuz olmaz."

Çenemi indiriyorum. "Anladım."

Huysuz herif. Gayet iyi anlaşıcağız.

"Size daha önce söylemediğim için üzgünüm," der Luke sessizce, çekingen bir sesle, "ama ben... biseksüelim."

Jax'in ifadesi yumuşar, bakışları benden küçük kardeşine döner ve birkaç adımda onun diğer tarafına geçer. "Hey dostum, bu hiçbir şeyi değiştirmez. Bunu biliyorsun, değil mi? Kimi sevdiğin benim için önemli değil."

Luke başını sallar, ama göz kapaklarının hızlıca titremesini ve gözlerinin hafif parlamasını kaçırmam. An çabucak geçer, dudakları alaycı bir gülümsemeye bükülür. "Maddie olmadığı sürece, değil mi?" Kendi şakasına güler, sadece kaburgalarını tutmak ve tıslamak için durur.

Maddison kıkırdar, elini ağzına kapatırken gözleri neşeyle parlar. Jax ve ben Luke'a karanlık, onaylamayan bir bakış atarız, ama küçük pislik bize sadece sırtarak bakar.

"Bu hiç komik değil," diye mırıldanır Jax. Düz tonuna rağmen, dudaklarının köşeleri hafifçe yukarı doğru kıvrılır. Sonra gözleri Luke'un vücudunu tarar, çeşitli yaraları sayarken tüm eğlencesi kaybolur. Çenesi sıkılır, bakışlarında soğuk ve kararlı bir ifade belirir, sonra sessizce sorar, "Bunu sana kim yaptı?"

Luke'un gülümsemesi kaybolur, yutkunduğunda adem elması aşağı iner. "Konuşmamız lazım."

CHAPTER *Twenty Nine*

Luke

Jax ileri geri yürüyerek saçlarını elleriyle tarıyor ve sanki derisinden çıkacakmış gibi görünüyor. Gözlerimi kaçırarak, kaşıntılı, pürüzlü dokulu hastane battaniyemin köşesinden sarkan gevşek, beyaz bir ipliği çekiyorum. Nabzım boynumun dibinde atıyor, midemdeki kelebekler mide bulantısı yapıyor. Kardeşimin yanında hiç bu kadar gergin olmamıştım. Gece yarısı partiye gitmek için evden kaçarken yakalandığım, dürtüsel ve ateşli bir gençken bile böyle olmamıştım. Daha da kötüsü, vücudumun her yeri ağrıyor, hemşireler ve doktorlar bana bol miktarda ilaç vermiş olsalar da başım zonkluyor.

Buna rağmen, sonunda bu konuşmayı bitirmeye hazırım ve bir dakika daha ertelemek istemiyorum. Alek'in herkesi odadan çıkarmasına minnettarım. O benim tatlı koruyucum, her zaman tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyor gibi görünüyor. Çıkmadan önce dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve bir şeye ihtiyacım olursa hemen dışarıda olacağını fısıldadı. Onun dışarıda olduğunu bilmek sinirlerimi biraz yatıştırıyor, ama kalbim hala her an durmak üzereymiş gibi hissediyorum.

Ya Jax bundan sonra benden nefret ederse... Ya onu kaybedersem?

"Luke, lütfen, beni korkutuyorsun," diye fısıldadı Jax. Sesi gergindi, dudaklarının kenarında endişeli bir ifade vardı.

Sonunda dilimi damağımdan ayırıp *her şeyi* itiraf etmeyi başardım.

Ona sözde annemizin hayatta olduğunu söylediğimde, acı dolu bir ses çıkararak başını kaldırdı ve yanımdaki koltuğa sendeleyerek oturdu. Yine de uzun hikayemi kesmedi. Jax dikkatle dinledi, her kirli ayrıntıyı anlattıkça yumruklarını sıkıp dudaklarını büzüyordu. Onun hayatta olduğunu bir süredir bildiğimi, bu bilgiyi ondan kasten sakladığımı ve ona yardım etme çabamda ne kadar başarısız olduğumu. Onun beni yavaş yavaş parçaladığını, zırhımı parça parça yıprattığını, ta ki kendimi tanıyamayacak kadar kırık bir hale gelene kadar.

Sonunda, oğullarını sevdiğinden daha çok uyuşturucuyu sevdi ve bedelini ben ödedim.

Gerçekten ateşle oynayıp yanmayacağımı mı umuyordum?

Hikayeyi bitirirken, sesim kısık ve boğuk, Jax'e bakıyorum. Tüm vücudum sıcak ve soğuk, nemli ve terli, kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Belki bu, ağrının veya başımı döndürmeye başlayan ilaçların bir yan etkisidir, ya da belki de içimi burkan utanç ve korku dalgasıdır.

Gözlerinde yanan soğuk öfke karşısında, tüm korkularım canlanarak, boğazımdan kırık bir hıçkırık kaçmak üzere. En kötü günümde bile, Maddison yerine beni seçmesini acımasızca talep ettiğimde bile, vücudunu hiç bu kadar sert görmemiştim. Çenesi o kadar sıkı sıkıya kapalı ki, dişlerinin her an kırılacağını sanıyorum.

her an kırılacağını bekliyorum. Burun delikleri genişliyor, hızlı nefes alıp veriş göğsünü inip kalkıyor.

Onu kaybedeceğim...

Jax ayağa kalkıp huzursuzca volta atmaya devam ettiğinde, onun dikkatinin dağılmasını fırsat bilip gözümün köşesinde biriken gözyaşlarını siliyorum.

"Bir hata yaptım..." Boğazımdaki düğüm yüzünden devam edemeden sözlerim kesildi.

Bu sefer sonunda yaptım. Benden uzaklaşacak ve bunu hak ettim.

Jax duvara dönüyor, iki parmağıyla burnunun köprüsünü sıkarken omuzları çöküyor. "Onun için kendini neredeyse mahvediyordun ve o... Lanet olsun."

"Jax," diye fısıldadım, sesim bu kelimeye kırıldı. *Bana bakmaya bile tahammül edemiyor. O benim ağabeyim ve bana bakmıyor.*

"Üzgünüm," diyor, sesi duygu dolu.

Gözlerimi kırıştırarak, bu iki kelimeyi zihnimde çevirip incelerken, onların etkisini sindirmeye çalışıyorum. Onu yanlış mı duydum? Onu ihanet eden ben olduğum halde, onun ne için üzgün olması gerekiyor? "Ne?"

Arkasını döndüğünde o kadar üzgün ve kederli görünüyor ki, kalbim duruyor. "Sana onun nasıl bir insan olduğunu daha önce söylemeliydim. Eğer seni korumaya çalışmak yerine, başından beri sana söyleseydim, bu duruma düşmezdin. Ve ben çok, çok üzgünüm."

Ona bakakaldım, ciğerlerimi dolduran derin bir rahatlama hissettim, sanki bir yıldır ilk kez gerçek bir nefes almışım gibi. Dizlerimin titremesine bakılırsa, yatıyor olmasaydım, muhtemelen şu anda yerde yatıyor olurum. Tekrar konuştuğumda sesim o kadar sessiz ve çekingen ki, Jax beni duymak için öne eğilmek zorunda kaldı. "Sen... sen benden nefret etmiyorsun, değil mi?"

Yüzü buruşuyor ve birkaç saniye içinde yatağımın başına geliyor, elimi o kadar sıkı tutuyor ki, yüzümü buruşturuyorum. "Annemiz olması gereken kadını korumaya çalıştığın için senden nasıl nefret edebilirim? Onun bir canavar olduğunu bilmenin imkânı yoktu ve... Lanet olsun!" Elini elimden çekiyor, birkaç adım geri gidiyor ve sonra öfkeli, huzursuz adımlarla yürümeye devam ediyor.

Onun yerinde duramadan, sarsıntılı hareketlerini kontrol etmeye çalışırken, odadan kaçmaya hazır gibi görünürken, onun önceki öfkesinin bana yönelik olmadığını anladım.

Onun öfkesi benim adıma yanıyordu, yanıyor.

Bu neden beni ağlatıyor? Kaburgalarım kırık ve çatlak olmasaydı, onu şu anda sıkarak canını çıkarırdım.

"Sana yaptıklarının hesabını verecek, o iki değersiz pislik de öyle." Omuzlarını silkerken, kelimeleri adeta tükürüyor.

Ses tonundaki şiddet, altta yatan tehlikeyi ima eden ipuçları, bilincimin her yerine bir uyarı sinyali gönderiyor. Sinirlerimden bir tedirginlik sızıyor, onu dikkatle izlerken yutkunuyorum.

Oh, hayır.

"Jax," diye onu uyarırım.

"Sen *benim* kardeşimsin," diye homurdanır.

Kahretsin. Bu kötü.

Jax her zaman sevdiği insanlara karşı biraz... koruyucu ve sahiplenici olmuştur. Neyse ki genelde öfkeli bir tip değildir, ama vücudunun bu kadar öfkeyle titrediğini hiç görmemiştim. Açıkçası, söylediklerinin tam olarak farkında olup olmadığından bile emin değilim.

Ortaokulda müdürün odasına girip, zorbaları kontrol altına almazsa onları kendisi cezalandıracağını söylediği zamanki gibi, pişman olacağı bir şey yapmadan onu sakinleştirmem gerekiyor. Bu çok koruyucu bir davranıştı ve kalbinden gelen iyi bir niyetten kaynaklanıyordu, elbette. Ama genel olarak insanlara fiziksel zarar vermekle tehdit edemeyeceğiniz gibi, reşit olmayanları da tehdit edemezsiniz.

"Gel otur," diye onu ikna etmeye çalışıyorum, sesimi yumuşak tutarak. Tabii ki, inatçı piç kurusu dinlemiyor.

"Kimse seni aşağılık hissettiremez, bizi doğuran kadın bile," diye homurdanır.

O topuklarını döndürdüğünde kalbim boğazıma kadar çıkıyor. Dirseklerimle kendimi yukarı itiyorum, küçük hareketin kaburgalarımı binlerce küçük iğne batması gibi yakıcı bir acı ile delmesi üzerine inleyerek hemen geri çöküyorum.

Siktir, siktir, siktir...

"Ona zarar veremezsin," diye onun uzaklaşan sırtına sesleniyorum. "Bu babamın kalbini kırar." Bu alçakça bir darbe, ama her hareket etmeye çalıştığımda vücudumu saran yoğun acıya bakılırsa, yakın zamanda yardım almadan yataktan kalkamayacağım. Elimde sadece sözlerim var.

Durur, ama geri dönmez. "Hayır, ama ona aklımdan geçenleri söyleyebilirim. Sonra da onun boktan erkek arkadaşını dövebilirim. Eğer ona şu anda senin hissettiğinin bir parçasını bile hissettirebilirsem..."

"Jax!" diye tısladım, gözlerim kapalı kapıya kaydı. "Birinin seni güvenliğe şikayet etmesini mi istiyorsun? Çünkü bu şekilde kelepçelenip dışarı çıkarılırsın. Sakin ol dostum."

Tanrım, eğer koridorda böyle bir şey söyleseydi ve biri onu duysaydı...

Kafasını sallar, sanki sinir bozucu bir sineği kovuyormuş gibi elini havada sallayarak reddeder. Yavaşça yükselen, kaynakayan korkum, o tekrar kapıya doğru yürümeye başladığında gerçek paniğe dönüşür. Bu ahmak, onu durdurmazsam benim yüzümden hapse girecek. Tanrım, bu aptal çok seviyorum. Benim yüzümden hapse girerse, yaralanırsa ya da işini kaybederse... Kendimi asla affetmeyeceğim.

Babamız öldükten sonra Jax çok fedakarlık yaptı. Yirmi bir yaşındaki arkadaşları her hafta sonu partilere gidip kızlarla takılırken, o evde kalıp ödevlerime yardım ediyor ya da okuldan grip olduğumda beni iyileştirmeye çalışıyordu. Ve bence *bu yeter*. O, ancak son zamanlarda yeniden kendisi için yaşamaya başladı, bu yüzden Maddie ile olan mutluluğunu kıskanmıyorum. Eğer bunu yaparsa, bu ileriye doğru bir adım değil, geriye doğru bir adım olur.

"Turuncu tulum içinde berbat görünürsün," diyorum. Eli kapı koluna uzanıyor.

"Hapishane hücrelerinden Maddison'la evlenemezsin," diyorum, kelimeler ağzımdan dökülüyor.

Siktir, bunun işe yarayacağını düşünmüştüm. Ama eli kapı kolunu kavrar ve beynim bana hemen bir şey yapmam gerektiğini haykırır, lanet olsun. Çünkü o benim ağabeyim ve

bir parçam her zaman ona ihtiyaç duyacak. Ve onun niyeti ne olursa olsun, onun uzaklaşmasını izlemek canımı yakıyor.

"Sana ihtiyacım var," diye patlarım. O durur, ama ben ilk başta fark edemem, çünkü çok fazla konuşuyorum. Sesim çatlar, kalbim parçalanır ve sonunda gözyaşlarımı tutma mücadelesini kaybederim. Onun tüm kırılğan yanlarımı gösterirken, gözyaşlarım sıcak ve yapışkan bir şekilde yanaklarımdan akar. "Belki de dayak yemeyi hak ediyorlar, ama benim gibi sana ihtiyaçları yok. Sen benim ağabeyimsin ve sana burada, yanımda ihtiyacım var." Hıçkırırım. "Lütfen... gitme... beni bırakma."

Göz açıp kapayıncaya kadar, Jax yanımda. Hayır, yanımda değil. Yatak korkuluğunu indiriyor ve yanımdaki küçük hastane yatağına tırmanıyor. Bir şekilde, hareketleri hem çılgınca hem de nazik, çok nazik, kolunu altıma sokup beni yanına çekiyor. Başım boynunun kıvrımına gömülü, beni tutarken boğazından yatıştırıcı küçük sesler çıkıyor.

"Üzgünüm," diyor Jax, sesi kısılıyor. Yüzünü göremiyorum ama beni kendine doğru çekerken omuzlarının titremesinden, ağlıyor olmalı. Hıçkırarak ağlıyorum, boğazımda düğümlenen sesimle, iri, kalın gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor. Parmaklarım gömleğine tutunuyor, duygularım beni ele geçirirken, boğazımda düğümlenen cevap veremiyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye yemin eder. "Buradayım."

Ağlarken ağabeyim beni kucaklar, her gözyaşı son yirmi dört saatte yaşanan olayların acısını içimden atmaya çalışır gibi—ama aslında, Evelyn'in bana yönelttiği her acı verici, sivri sözü içimden temizliyormuşum gibi hissediyorum. Sanki onun zehirli etkisinden kendimi arındırıyormuşum gibi.

Bir ara, başımı kaldırıp hastane odamın küçük, dikdörtgen penceresinden Alek'in gölgesini görüyorum. Sırtı kapıya dayalı, kolları kavuşturulmuş ve vücudu tetikte duruyor. Gözyaşlarımın arasından bile gülümsüyorum, çünkü büyük adamımın beni koruduğunu biliyorum. Şu anda, onun açık izni olmadan kimse bana ulaşamaz. Bu başlı başına bir armağan, sevgimin beni korumak için orada olduğunu bilerek savunmasız olabilme yeteneği.

Belki aşk acı verir ve belki de bir bakıma beni yıkan şey, asla aramam gereken bir yerde aşkı aramamdı. Hayatımın sonuna kadar dövüldükten sonra, aşktan vazgeçmek çok kolay olurdu. Ama ağlarken, kalbim kendini onarmaya çalışırken, iki çok farklı biçimde saf, koşulsuz sevgiyle çevriliyken, beni yıkan şeyin beni tekrar bir araya getireceğini anlıyorum.

Ve bunu kucaklayacağım.

Onun, kırık parçalarımın her birine sızmasına izin vereceğim, sıcaklığı beni yatıştıracak ve en başta acı çektiğimi unutacağım.

CHAPTER *Thirty*

Luke

Üç Ay Sonra

"Seninle birlikte içeri girmemi istemediğinden emin misin?" Alek, sıcak nefesi kulağımı okşayarak fısıldıyor. Onun kollarının arasında sıkıca sarılmış durumdayım, güçlü kolları belimi sarmış, beni kendine sıkıca tutuyor. Dudakları boynumun hassas eğimini okşadığında

ve benim titremem karşısında dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeye bürünüyor.

"Ben iyiyim," diye onu bir kez daha sakinleştiriyorum. Büyük adamım, beni hastaneye gönderen o kader gecesinden beri beni gözünün önünden neredeyse hiç ayırmıyor. Beni eve götürdüğü gün - artık *bizim* evimiz, diyor - saçımı o kadar şefkatle yıkadı ki ağladım. Fiziksel yaralarımın çoğu artık iyileşti, ama o hala beni korumak istediği kırılğan, değerli bir çiçekmişim gibi şımartıyor.

Evelyn'le yaşadığım onca şeyden sonra, onun sevgisi ruhuma merhem gibi geliyor.

"Bunu yapmam gerek," diyorum sessizce. Onun kollarından çıkıp omuzlarımı dikleştiriyorum, bakışlarım önümüzdeki hapishaneye yöneliyor. Şaşırtıcı derecede küçük, sıradan bir tuğla bina. Açıkçası, özel bir yanı yok. Dikenli tel çitler ve geçmek zorunda kaldığımız gardiyan kulübesi olmasaydı, pek dikkatimi çekmezdi.

Sanırım Cedarwood Valley'de çok fazla suçlu yok.

Bugün, Evelyn'i hayatımdan sonsuza kadar çıkarıyorum. Onu son bir kez görmek benim için bir kapanış, onun için değil. Ve birkaç saat uzaklıktaki bir eyalet hapishanesine gönderilmek üzere olduğu için, eyaletin diğer ucuna kadar uzun bir yolculuk yapmak istemediğim sürece, bugün onunla konuşmak için son şansım. Meğer, oldukça uzun bir sabıka kaydı varmış. Uyuşturucu satarken yakalanmakla kalmamış, oldukça ağır hırsızlık suçlamaları da var. Bu haberin beni şaşırttığını söylemek isterdim, ama şaşırmadım.

Görünüşe göre, kötü insanlara çok fazla borcu vardı. O kadar çok borcu vardı ki, kendi oğlunu bile satmaya razıydı. Bu yüzden Stoney ve arkadaşı o gece beni dövdüler: Evelyn onlara paramın onda olduğunu söylemiş olmasının yanı sıra, ona borcunu ödemesi için bir mesaj vermek istediklerini de düşünüyorum.

Stoney ve arkadaşı da uzun bir süre yeni hapishane hücrelerinin tadını çıkaracaklar.

Hapishaneye girerken, sıkılmış bir ifadeyle duran yaşlı, beyaz saçlı bir gardiyana kimliğimi veriyorum. Giriş kaydını yaptıktan sonra, metal dedektörden geçip başka bir gardiyanı takip ederek loş bir koridordan ilerliyorum. Kapalı bir kapıya geldiğimizde, gardiyan bir sensörün üzerinden rozetini geçiriyor

ve sert bir vızıltı beni irkiltir. Daha fazla kapıdan geçeriz, avuç içlerim terler ve kalbim güm güm atar.

"Luke!" Evelyn haykırır, gözleri rahatlama ve heyecanla parlar. Cam bölmenin diğer tarafında, ten rengini soluklaştıran haki renkli bir üniforma giymektedir. Gözlerinin altında koyu halkalar vardır, saçları yağlıdır ve ağzının etrafındaki kırıksıklıklar hatırladığımdan biraz daha belirgindir.

Hapis hayatı ona yakışmıyor.

"Tanrıya şükür, sonunda geldin," diyor, burnunu çekip gözlerinin kenarlarını silerken.

Şaşırtıcı bir şekilde, gözyaşları artık beni etkilemiyor. "Bana yardım etmeye mi geldin?" diye soruyor.

Cam bölmenin önüne oturarak, alaycı bir ses tonuyla, "Hey, ben gayet iyiyim. Adamlarınız beni yarı ölü hale getirdikten sonra iyileşiyorum. Seni de görmek güzel" diyorum.

Bana sert bir bakış attı, sesi keskinleşti. "Ciddi misin? Üç aydır bu lanet olası cehennemdeyim ve sen benimle havadan sudan konuşmamı mı istiyorsun?"

Düşük ve sessiz bir şekilde ısıklık çaldım. "Hemen konuya giriyorsun, ha? Önce biraz beni kandırmayacak mısın?"

Öne eğildi, gözleri kısıldı. "Bak, seni benim karışıklığıma bulaştırdığım için üzgünüm. Seni biraz zorlayacaklarını düşünmüştüm, ama bu kadar ileri gideceklerini tahmin etmemiştim."

"Ama bana zarar vereceklerini bilerek onları bana gönderdin mi?" diye soruyorum, sesimde bir tür soğukluk var.

Sesimden ne duyduysa, geri çekildi. "Başka ne yapabilirdim ki? Sen olmasaydın, ben olacaktım."

"Biliyor musun," diye düşünceli bir şekilde mırıldanıyorum, "sanırım bu, bana karşı ilk kez dürüst olduğun an." Bu sözler canımı yakıyor, nefesimi kesen bir şekilde içimi delip geçiyor, ama Alek'in bu duvarların hemen dışında beklediğini kendime hatırlatıyorum. Bundan sonra beni kollarına alıp kulağıma tatlı sözler fısıldayacağını. Ve bugünden sonra, bu kadınla bir daha asla konuşmak zorunda kalmayacağımı.

Bana baktığında ne gördüğünü bilmiyorum, ama yüzü soluyor. "Luke, oğlum, böyle davranma," diye yalvarıyor. "Beni buradan çıkar, başka bir yere gidelim. İstedğin yere. Yeniden başlayalım, bu sefer uslu olacağım..."

"Bana bir daha asla oğlum deme," diye homurdanıyorum.

Beni doğurmuş olabilir, ama o benim annem değil.

Ağzı açık kalır ve bana bakarak tam beş saniye boyunca sessiz kalır. "Demek böyle mi? Herkes gibi sen de benden vazgeçeceksin?"

Kafamı sallarken boğazımdan inanmaz bir kahkaha çıkar. Ağzımı sıkıca kapalı tutuyorum, ona gerçeği söylemek istemiyorum: içimdeki bir parçanın her zaman küçük bir umut ışığına tutunacağını. İçimdeki küçük, minicik bir parçam her zaman bir mucize olmasını dileyecek. Bunun onun son dibi olacağını, hayatını düzene sokmak için ihtiyaç duyduğu uyanış çağrısı olacağını. Ayık kalmak için. Oğullarını gerçekten umursamak için.

Ama ona bunu söylemiyorum çünkü, dürüst olmak gerekirse, artık önemi yok. Belki bir gün uyanıp yaptıklarından pişman olur, ama o adamları bana saldırmaları için gönderdiği anda aramızda herhangi bir bağ kurma ihtimalimiz yok oldu. Ona her zaman en iyisini dileyeceğim, belki de ayık kalmaya karar verirse uzaktan ona tezahürat bile ederim, ama bu önemli anı onunla paylaşmak için burada olmayacağım. Alek, rehabilitasyon masraflarını ödemeyi teklif ettiğini ve onun reddettiğini itiraf ettikten sonra, bu kararı vermek çok daha kolay oldu.

"Artık senin destekçin olmaktan bıktım," diyorum onun yerine. "Sadece veda etmeye geldim."

Onun avuçları cama çarptığında geriye atlıyorum, kalp atışlarım hızlanıyor.

"Mahkûm! Sakin ol, yoksa seni hücrene geri götürürüm!" yakındaki bir gardiyan sert bir sesle bağırır.

Evelyn sandalyesine yaslanarak soğuk, acımasız bir kahkaha atar. "Bana yardım etmeden buradan gidersen, seni bir daha görmek istemem," diye tıslar.

Omuz silkiyorum. "Zaten geri gelmeyi düşünmüyorum, ama gitmeden önce birkaç sorum var."

"Peki neden cevap vereyim?"

"Çünkü ikimiz de biliyoruz ki bana son bir kez daha sataşmak isteyeceksin."

Gülümser, itiraz etmemesi her şeyi anlatır. "Sorularını sor."

Derin bir nefes alıyorum. "Gerçekten ilişkimizi düzeltmek ve beni tanımak istediniz mi, yoksa beni kullanmak için yanınızda tutmak için uydurduğunuz bir yalan mıydı? Ve neden Jax'in hayatta olduğunuzu bilmesini hiç istemediniz, bunu bilmek istiyorum."

Beni uzun bir süre inceledi, yüzündeki utangaç ifade bana avıyla oynayan bir kediye hatırlattı. "Çocuk isteyen, yufka yürekli olan baban, ben değildim. Asla sıkıcı bir ev hanımı olmak istemedim. Aslında anne olmaktan nefret ediyordum. Jax'ı sadece baban yalvardığı için doğurdum. Ama sen..." Bir an durup kıkırdadı. "Sen bir kazaydın. Bir gün, ağlamayı kesmedin, ben de babanı hastanenin kafeteryasına gönderdim. Onlara olmadığını bildiğim bir şeyi almaya gönderdim, ama bu kadar çabuk döneceğini beklemiyordum. Yeterince hızlı davranmadım, çünkü geri geldiğinde, seni yastığımın altında boğmaya çalışırken yakaladı."

Oda etrafımda dönmeye başladığında, destek almak için sandalyenin kenarını tutuyorum. O denedi... Beni öldürmek mi istedi?

"Neden?" diye fısıldarım.

"Çünkü sen hiç susmayan huysuz bir bebektin," diye bağırır.

"Bu... bu iğrenç. Sen bir canavarsın."

Şoktan tüm vücudum uyuşmuş olmasına rağmen, kayıtsız bir sesle konuşmaya devam eder. "Baban bana gitmemi ve bir daha geri dönmememi söyledi. Eğer bir daha sizin yanınıza gelirim, beni tutuklatacağını söyledi."

Donakalıyorum. "Bu yüzden mi Jax'in hayatta olduğunu bilmesini istemedin?"

Alaycı ve acımasız bir sesle alkışlar. "Sonunda kendi başına bir şeyleri anladın."

"Cevap ver," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Evet," diye homurdandı. "Senin benim ne yaptığımı hiç bilmediğini oldukça çabuk fark ettim, ama George öldüğünde babanın Jax'e anlatıp anlatmadığını bilmiyordum, çünkü o senden çok daha büyüktü. Ayrıca,

Jax'in bana bakışlarını gördüm. Sanki yeterince iyi değilmişim gibi. Ve sen bana en ufak bir sevgi göstergesi için o kadar çaresizdin ki, bunu kendi lehime kullanabileceğimi biliyordum. Kardeşin hiç öğrenmediği sürece, seni kalacak yer, para, her şey için kullanabilirdim." Omuzlarını silkiyor.

Tanrım, ben de ona vermiştim. Benden istediği her şeyi. Onun tuzağına düştüm. Rehabilitasyonla hiç ilgilenmedi, benim elimi tutmak istemedi, ben ona uzanmaya devam etsem de. Bağımlılık bir hastalıktır, ama o tedaviyle hiç ilgilenmedi.

Komik olan, babamın Jax'e gerçekleri hiç anlatmadığını düşünüyorum.

Ona hala hayatta olduğunu söylediğimde, şoku çok gerçekçiydi.

"Sen buraya aitsin," diyorum ona.

O sırtıyor. "George size karşı hep çok yumuşak davrandı. Bir gün, bu cesareti kazanmanıza yardım ettiğim için bana teşekkür edeceksiniz."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Sana hiçbir şey için teşekkür edeceğimi sanmıyorum."

Yeterince dinlediğime karar verip sandalyemi geri çekip ayağa kalkıyorum. Güvenlik görevlisi kapıyı benim için açık tutarken arkama bakmıyorum. "Hoşça kal, Evelyn."

Sonunda, uzaklaşmak omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettiriyor.

Hapishaneden çıkarken parlak güneş ışığı gözlerimi kamaştırıyor. Kalbim ağır, hâlâ biraz keder kalmış. Bu, hayatıma devam etmem için gerekli bir adımdı, ama kolay olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum. Onun duygusuzluğu beni mahvetti ve kendimi çıplak ve savunmasız hissettirdi. Büyürken arkadaşlarımı kıskanırdım. Annelerinin onları okula bırakırken yanaklarını çimdiklediklerini veya geniş, parlak gülümsemelerle veda ettiklerini izlerdim. Her zaman özel bir şeyi kaçırdığımı düşünürdüm.

Ama, ortaya çıktığı üzere, beni koşulsuz sevecek olan kadın, aynı kumaştan kesilmemişti.

Onu hayatımdan çıkarmamış olsaydım, kendimi parça parça kaybetmeye devam edecektim. Babam ve Jax'in yetiştirdiği Luke Parker olamazdım. Eğer izin versem, onun zehirli sözleri iyileşmeyen bir yara gibi zihnimi zehirlemeye devam ederdi. Benim tüm benliğimi parçalayıp, kendime güvenimi tamamen yok edene kadar devam ederdi. Benim için böyle bir hayat istemiyorum.

Otoparkta durup, beni bekleyenleri g r nce g l ms yorum. Alek, Jax, Maddison ve Caleb'in beni kucaklamaya hazır olduğunu g rmek i ime bir t r huzur veriyor. Onların yumuşak, sevgi dolu ifadelerini g rmek acımı biraz dindiriyor.

Hayır, artık Evelyn ile bu yolda devam etmek istemiyorum.

Alek ile yatakta kıvrılıp, yağmurun  atıya vurma sesini dinleyerek tembel Pazar sabahları ge irmek istiyorum. Yemek masasında elini tutmak, malzeme odasında onunla  p şmek ya da uyanınca onun dilini penisimde hissetmek istiyorum. Onun  vg  dolu s zleriyle erirken bana "iyi  ocuk" demesini istiyorum. Yara izlerinin  zerinde parmaklarımı ve dudaklarımı gezdirdiğimde, onun hoş k   k v cudunun titremesini hissetmek istiyorum.

Caleb ile cuma gecesi filmleri, Jax ile balık tutma gezileri ve Maddie ile  zel şakalar istiyorum.

"Bitti," diyorum onlara yumuşak bir sesle.

şaşırtıcı bir şekilde, Maddie beni ilk kucaklayan kişi oldu. Beni nefes alamayacak kadar sıkı sarıyor, ancak ben protesto etmek i in ciyakladığımda gevşiyor. Sonra herkesin ortasında kalıyorum, o kadar  ok kol beni sarıyor ki, v cutları g neşi engelliyor.

O anda her şeyin yoluna gireceğini anlıyorum. "Sizi  ok seviyorum  ocuklar," diye fısıldıyorum.

CHAPTER *Thirty One*

Alek

"Bu senin için tuhaf mı?" diye fısıldıyorum, Luke'un kravatını mükemmel olana kadar düzeltiyorum.

Kendimi tutamayıp, elimi göğsünde gezdirirken mırıldanıyorum. Vücuduna oturan siyah smokin içinde çok çekici görünüyor. Ellerim vücudunda dolaşırken onu içime çekiyorum, başparmağımla meme uçlarını okşadıktan sonra karnına doğru kaydırıyorum. Ellerim beline ulaştığında nefesi kesiliyor, gözlerim pantolonunun kasıklarını sarmasına kilitleniyor.

"Hoşuma gitti," diyor nefes nefese, cesaret verici bir şekilde kalçasını hafifçe iterek. "Devam et."

Sessizce gülerek başımı salladım. "Demek istediğim, eski kız arkadaşının kardeşinle evlenmesi tuhaf değil mi?"

Alt dudağını ısırırken yanakları sevimli bir pembeye döner ve bu beni heyecanlandırır. Boğazımdan bir homurtu çıkar ve onu giyinme odasının duvarına doğru iterim, yarı ereksiyon halindeki penisimi onun penisine sürterim. Onun dudaklarını sert bir öpücükle ele geçiririm, dudakları açılıp beni içeri aldığı anda onaylayarak inlerim. Serbest kalan elim yan tarafına kayar ve o lezzetli kalçalarından birini sıkar.

"En iyi arkadaşımı taciz etmeyi kes. Düğün başlamak üzere ve onlara sağdıç lazım!" Caleb, biz fark etmeden odaya girmiş ve sözümü kesiyor. Elini dirseğime dolayarak, Luke'u bırakıp geri çekilene kadar beni çekiyor.

"Seni küçük pislik. Sen tam bir seks düşmanıymışsın, biliyor musun?" diye mırıldanıyorum, ona doğru kaşlarımı çatarak.

O sırtıyor.

Luke, öpücükten şişmiş dudaklarıyla sersemlemiş bir şekilde gülerek nefesini dışarı verir. Bana gülümser, gözlerinde mutlu bir ışıltı vardır ve bu ışıltı kalbimin atışını hızlandırır. Gözlerimi indiririm ve kravatının ne kadar eğri olduğunu fark edince yüzümü buruştururum. Nedense, ani öpüşme seansımız sırasında kravatı tamamen buruşturmuşum. Ellerimi uzatıp düzeltmek isterim, ama Caleb'in ellerinin çılgınca sallanması ve bana uzaklaşmamı işaret etmesi, bir tür gürültülü protesto yapmasıyla engellenirim.

"Çekil! İkinizin tekrar dikkatinin dağılmasına zamanımız yok. Ben hallederim," diye tıslar.

Gözlerimi devirerek uzaklaşırken, o omzunun üzerinden bana öfkeli bir bakış atarken dudaklarım hafifçe kıvrılır.

"Bu garip değil," diyor Luke.

Ona boş boş bakarım. "Ne?"

"Eski kız arkadaşımın kardeşimle evlenmesinin tuhaf olup olmadığını sormuştun," diye hatırlatır Luke.

Ah, doğru.

Caleb burun kıvrıyor.

"Yani, bu biraz garip çünkü bazen insanlar hala bana bakıp bunun hakkında konuşuyorlar, anlıyor musun?" Omuzlarını silkiyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. "Ama dürüst olmak gerekirse, bu sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor ve

Maddie ile aramızda bir şey olmamasına biraz seviniyorum. Olsaydı, sen ve ben asla..." Gözleri ısınır, kirpikleri titrer ve kalbimin atışını hızlandırır.

"İğrenç," diye araya girer Caleb, dudaklarını bükerek kapıdan çıkar.

Gülümserim, Luke dışarı çıkmadan önce belinden tutar ve fısıldarım, "Törenden sonra görüşürüz... Bana bir dans ayırır mısın?"

O başını sallar ve ben son bir kez o sıkı kalçalarını sıkma fırsatını değerlendiririm, nefesinin kesilmesinden büyük zevk alırım.

"Aferin benim oğluma."

Birkaç dakika sonra, açık hava oturma alanında Caleb'in yanında oturuyorum. İki koridor arasındaki alana pembe gül yaprakları serpilmiş, yürüyüş yolunu beyaz, titrek mumlar süslüyor. Yukarıda, parıldayan peri ışıkları, özellikle güneş batmaya başladığında, mekana rahat bir atmosfer katıyor. Sunak, beyaz bir kumaşla sarılmış, asmalar ve çiçeklerle kaplı, pergola görünümlü ahşap bir yapı.

Manzara muhteşem, hatta nefes kesici, ama benim gözüm sadece Luke'da. Kardeşinin yanında duran onu hayranlıkla izlerken, göğsümün içinde yapışkan bir sıcaklık patlıyor. Henüz evlilik hakkında konuşmadık, ama acaba bunu hiç düşünür mü diye merak ediyorum. Bu düşünce beni yoğun bir özlem dalgasıyla vuruyor, nefesim kesiliyor ve parmaklarım sıkışıyor.

Onu benim... *kocam* yapabilirim.

"Ona yüzük takmayı düşünüyorsun, değil mi?" Caleb, Cheshire kedisi gibi sırıtarak soruyor.

Sırıtiyorum. "Oğlum, sanırım onu senin üvey..."

Nefesini keser, yüzünde dehşet dolu bir ifade belirir. "Sakın bunu söyleme," diye tıslar.

Eğlence içimi kaplar ve kahkaha atarım. Açık alanda piyano müziğinin narin, yumuşak notaları yayılmaya başlayınca dururum, kolumda tüylerim diken diken olur. Konuklar sessizliğe bürünür, çoğumuz koltuklarımızda dönerek gelinin ortaya çıkışını izleriz. Konukların hayranlık ve takdir dolu fısıltılarını dinleyerek gülümserim. Maddison vücuduna oturan beyaz bir gelinlik giymiş, dantelli kolları

kollarını çıplak bırakıyor. V yakası göğüslerinin arasında derinleşiyor, kıvrıcık kahverengi saçları omuzlarına dökülüyor. Saf bir neşe yayarak gülümserken, elinde sade bir beyaz çiçek buketi tutuyor.

Bir nefes kesilme, ardından düzensiz bir hıçkırık sessizliği bozuyor. Tüm kafalar, kendi siyah smokinini giymiş Jax'in ıslak gözlerini sildiği sunak yönüne dönüyor. Dudakları titriyor ve sanki ona doğru koşmak mı yoksa olduğu yerde çökmek mi istediğine karar veremiyormuş gibi sendeliyor. Sonra kendine gelir gibi görünüyor, olduğu yerde kalıyor ama Maddison'a sanki onun için gökyüzüne ayı ve yıldızları asmış gibi hayranlık dolu bir bakış atıyor.

Luke sevgiyle gülümser ve dikkatimi çeker.

"Ağlayacağını söylemiştim," diye arkamdan kendini beğenmiş bir kadın sesi fısıldıyor. Kafamı hafifçe çevirince, dudaklarım seğiriyor. Siyah saçlı, peri ışıkları altında mor çizgiler parıldayan bir kadın avucunu uzatıyor. Yanındaki adam iç çekiyor ve isteksizce, bekleyen eline yeni basılmış bir banknot koyuyor. Kadın beni izlediğimi fark ediyor ve göz kırpmıyor.doldurmadan parayı parayı cebine sutyenine sokmak. Ben dön dön dön dön dönüyorum, sessizce kıkırdarak.

Gelin koridordan ilerlerken herkes sessiz bir hayranlıkla onu izler ve ardından damat titrek ellerini gelinin ellerine sıkıca tutar. Birbirlerine olan aşklarını yemin ederler: ölüm onları ayırana kadar birbirlerini tutacak, değer verecek, koruyacak ve seveceklerine söz verirler.

Herkesin dikkati gelin ve damada odaklanmışken, ben gözlerimi sağdıçtan ayıramıyorum.

"Bir oda tutun," diye tıslar Caleb, bize hoşnutsuz bir ifadeyle bakarak, tam zamanında yanaşarak kaburgalarına doğru attığım dirsek darbesinden kaçır.

Luke'un kahkahası sessizdir sessiz, omuzları omuzları
titriyor titriyor biz ay ışığı onun

z  mr  t rengi irislerini parlatıyor. "Sadece seni kızdırmaya   alışıyor, biliyorsun, değil mi?"

"Bence o, yaramazlık konusunda seni ge iyor. Gelecekteki partneri   ok uğraşacak."

Cevabı utanga  bir sırtış. "Daha fazla   aba g  stermem gerektiğini mi s  yl  yorsun?" Burun kıvrarak, onun yan tarafını   imdikliyorum.

"Bunun i in   ok yaşlıyım."

Luke eğildi, yumuşak dudakları kulağımı okşadı. "Komik. Yaşlı bir adam gibi sevişmiyorsun."

Nefesim kesilir. "Yaramaz."

Kollarımı beline dolayarak, yavaş bir aşk şarkısının melodisine g  re sallanırken, Evelyn'in s  rekli iğneleyici s  zlerinin artık kulaklarında   ınlamadığı i in ne kadar yol katettiğine hayret ediyorum. Sonunda sergilediği davranış, ona kısa bir yas d  nemi yaşatarak bazen sessizleşmesine ve g  zlerinin uzaklara dalmasına neden olsa da, yavaş yavaş yeniden   i ek a maya başladı. Bu g  nlerde ondan bir g  l  msemi veya kakhaha koparmak   ok daha kolay ve kendini eskisi kadar sık k    msemiyor.

Her ge en g  n, Luke'un kendisine bakacak birine asla ihtiya ı olmadığını anlıyorum. Sadece en zor anlarında yanında olacak birine ihtiya ı vardı. Bu y  k   omuzlamak i in can atıyorum, ama o sandığından   ok daha dayanıklı biri. Yine de, onun dayandığı s  t  n olmak, destek sisteminin bir par  ası olmak istiyorum.

"Sırrını biliyorum," diye kulağına fısıldıyorum. Kaşları havaya kalkıyor.

"Ne?"

"Sen şımarık değilsin. Bu, insanların senin ne kadar yufka y  rekli olduğunu fark etmemeleri i in bir maske."

Bana bakmadan   nce keskin bir nefes alır, dudakları titrer. "Beni     zd  n sanıyorsun, ha, koca adam?"

Cevap olarak sevgi dolu bir g  l  msemeyle karşılık veriyorum. "Seni g  r  yorum, Luke Parker."

Sessizce burnunu   ekiyor ve sonra y  z  n   boynuma g  m  yor. Mahogany v  cut şampuanımın kokusunu gizlice i ine   ekiyor, avucunu omzumdan kaydırıp kolumu sıkıyor, ama ben ona hi bir şey demiyorum.

Bu kasaba onu d  rt  sel, sorumsuz bir parti   ocuğu mu sanıyor? Onu yeterince takdir etmiyorlar.

Kalbi o kadar saf ki, onu hak ettiği şekilde sevmeyi reddeden bir kadın için kendini paramparça etti. Ben de onu kesinlikle hak etmiyorum, ama yine de onu bırakmayacağım. Her gün ona ne kadar mükemmel olduğunu hissettireceğim. Gerekirse, hayatımın geri kalanını, ona yeterince iyi olmadığını söyleyen sesleri kafasından kovmak için harcayacağım.

Ona, bana özveriyle verdiği şeyi, hayatım boyunca arzuladığım şeyi sunacağım: kabul.

Luke Parker'ı sevmek bir onur ve ayrıcalık.

Belki bir gün, ona onu sevdiğimi *söyleyecek* cesareti bile bulurum — tabii o zaman uyanıkken ve ambulansın arkasında bilinci gelip giderken değil.

Kırk üç yaşında, bu tür bir aşkı yaşayabileceğime dair umudumu kaybetmeye başlamıştım. Sıradan deneyimleri bile özel ve yeni hale getiren, hayatı değiştiren türden bir aşk.

Yeni deneyimlerden bahsetmişken...

Boğazımı temizledim. "Yeni bir şey denemek ister misin?"

Başını kaldırır, meraklı zümrüt gözleri beni inceler. "Ne?"

Elim belinden ayrılırken, parmağım keskin çene hattını okşarken nefesim yanağına değiyor. "Bu gece benimle sevişmek ister misin, Luke?"

Gözleri büyüdü, dili dudaklarını yalamak için dışarı ıktı. "Benim sikimi istediğini böyle mi söylüyorsun?"

Kafamı sallıyorum, birdenbire konuşmakta zorlanıyorum. Bu benim *ihtiyacım olan* bir şey değil. Her zaman üstte olmaktan hoşlanmışımdır, hatta bunu tercih ederim, ama ara sıra altta olmayı da severim. Gerçi, itiraf etmeliyim ki, bunu yapmayalı epey zaman oldu. Belki de bu yüzden onun sikini ağzıma alma fikri ağzımı kurutuyor, heyecan ve tahrik dalgaları midemde dönüyor.

Ve tamam, Luke'un da ara sıra rol değiştirmeyi sevip sevmeyeceğini merak ediyorum.

Nefesinde bir aksaklık var, yüzünde merak ve açlık gibi bir şey beliriyor, sonra eli enseme avuçlayıp dudaklarımız birbirine değene kadar beni aşağı itiyor. Bu derin, tutkulu öpücük, bu fikrin ona ne kadar

Bu öpücüğün sıcaklığı, vücudumu içgüdüsel olarak öne doğru eğiyor, sanki ona eriyip gitmek istermiş gibi. O yapışkan, hassas his göğsümün içinde patlıyor, uzuvlarıma yayılıyor ve içimdeki her soğuk parçayı ısıtıyor.

Dürüst olmak gerekirse, o küçük pislik, yani oğlumun bizi bölmemesine şaşırdım.

Luke geri çekilir, alt dudağını yalarken ciğerlerini hava ile doldurur. Benimkine benzeyen sersemlemiş bir ifade vardır yüzünde. "Sana çok iyi bakacağım," diye nefes nefese söz verir. Sonra gözlerini kırpar. "Ama yine de bana ne yapacağımı söyleyeceksin, değil mi?"

Sırıttıyorum. "Benim otoriter tarafımı sevdiğini biliyordum."

"*Tabii ki,*" diye mırıldanır, küstah gülümsemesi beni geriye doğru başımı eğip gülmeye zorlar.

CHAPTER Thirty Two

Luke

“"Yiyelim geliyor," diye Alek'e fısıldıyorum. Yumuşak, titrek nefesi arabasının mahremiyetinde yüksek sesle duyuluyor ve bu beni rahatsız ediyor. Düşük bir heyecan uğultusu damarlarımdan geçiyor, karnımda sıcak bir ısı birikiyor. Onu göz ucuyla izlerken, o alaycı, kaslı ön kollarını içime çekiyorum. Gözleri benimkilere kayıyor, göz bebekleri kararır ve sonra tekrar yola dönüyor.

"Uslu durup dediğimi tam olarak yapacaksın, değil mi?"

Düğün resepsiyonundan ayrılırken kulağıma fısıldadığı şey buydu, bakışlarındaki sıcaklık cildimi ısıtıyordu ve ben arzuyla kıvranıyordum. Tek bir cümle ile bedenimi kontrol etme yeteneği

, zihnim uğıldarken beni yere yığılmak istememe neden olan güven ve güç alışverişı, kısa sürede ona dokunma ihtiyacıyla yerini aldı. Dürüst olmak gerekirse, bu adam için kendimi kaybetmek üzereyim.

"Böyle şeyler söylemeye devam edersen, bu gece başlamadan bitecek," diye uyarıyor Alek, bacaklarının arasında büyüyen şişkinliğe keskin bir bakış atarak. "Ama önce konuşmamız gereken bir şey daha var."

"Öyle mi?"

"İşle ilgili."

Kaşlarımı çattım. "Şu anda gerçekten bunu mu konuşmak istiyorsun?" Şahsen, o kocaman uyluklarını okşayıp, benim büyük adamımı mutlu ederken onun düz bir çizgide araba sürebildiğini görmek için onun aletini okşamayı tercih ederim. Onun bilmiş sırtıtışına bakılırsa, muhtemelen benim düşüncelerimin nereye gittiğini tahmin ediyor.

Doğrudan lağım çukuruna.

Bir eli direksiyondan ayrılıp benim elimi tuttu, parmaklarımız birbirine dolandı. Elimin arkasını dudaklarına götürüp oraya yumuşak bir öpücük kondurduğunda, ne kadar *ciddi* görüldüğünü fark ettim ve hemen ayıldım.

"Artık senin patronun olmak istemiyorum, bebeğim."

Midemdeki batma hissi, yüzümden kanın çekilmesiyle karnımın gergin bir şekilde kıvrılması. Sertleşen penisim sönüyor ve ona bakıyorum. Beni kovuyor mu? *Şu anda* mı? Gözlerime yaşlar doluyor ve onları öfkeyle silip atıyorum. İşimi seviyorum, bana sağladığı yaratıcılığı takdir ediyorum ve Alek'i her gün görmeyi seviyorum.

İşimi beğenmiyor mu?

Benim sessizliğim devam edince Alek bana bir bakış attı. Yüzümdeki ifadeyi görünce irkildi, araba biraz yalpaladı ama sonra nazikçe düzeltti. "Hayır, hayır, hayır," diye hemen beni sakinleştirdi. "Ne düşünüyorsan, öyle değil. Kahretsin, bu konuşmayı mahvediyorum, değil mi?"

"Beni kovuyor musun?" diye zayıf bir sesle sorarım.

Alek içinden küfür eder, lastikler gıcırda, direksiyonu aniden çevirir ve yolun kenarında kayarak dururuz.

hızlı hareketle vites kolunu park konumuna getirir ve koltuğunu geriye iter. Sonra ikimizin emniyet kemerlerini açar ve uyluğuna vurur.

"Buraya gel."

İki kez söylenmesine gerek kalmadan, hızla kucağına tırmanıyorum. Elleri kalçalarımı kavrayıp, dizlerim onun uyluklarının iki yanında olacak şekilde üzerine oturana kadar beni yönlendiriyor. Biraz sıkışık ama Alek söz konusu olduğunda, kişisel alana pek ihtiyacım olmuyor. Elleri sırtımda yatıştırıcı dairesel hareketler yapıyor ve ben onun dokunuşuna yaslanarak iç çekiyorum.

"Sadece beni dinle, tamam mı? Senin patronun olmak yerine... daha eşit bir ilişki kurmak istiyorum. Bence bu bizim için iyi olacak."

Rahat bir nefes alıyorum, merakım artık uyandı. "Bunu en başta söyleyebilirdin," diye mırıldanıyorum.

Yanakları kızarır. "Üzgünüm."

Omuzlarına tutunuyorum, bir elimi geniş göğsüne indiriyorum. Ona dokunmak beni her zaman sakinleştirir, gücü benim dayanağımdır. "Aklında ne var?"

"İkimiz için de karşılıklı olarak faydalı bir iş anlaşması yapmak istiyorum. Bebeğim, çizimlerin... Bu, ham bir yetenek. Detaylara olan dikkatin, hayal gücün, duygusallığın... Daha önce böyle bir şey görmedim."

Yanaklarım kızarıyor, cömert övgüleriyle kalbim küt küt atıyor.

"Bence komisyon almaya başlamalısın."

Gözlerimi kırıştırdım. "Özel siparişler gibi mi?"

O heyecanla başını sallar. "Biraz araştırma yaptım. Hikayelerini hayata geçirmek için sanatçılara para ödemeye hazır yazarların sayısı giderek artıyor ve hem güzel hem de erotik eserler yaratabilecek iyi bir sanatçı bulmak kolay değil. Sana ihtiyacın olan alanı ve tüm malzemeleri sağlayacağım, ayrıca benim şirketim adına kendini tanıtmaya izin vereceğim, ama senin patronun olmayacağım. Bunun yerine, karşılığında kârın küçük bir yüzdesini alacağım. Hangi işleri alacağına, ne zaman alacağına ve kaç saat çalışacağına sen karar vereceksin. Fiyatlandırma ve diğer kurallar tamamen sana bağlı olacak.

Sen. Operasyonu yürütmek için ihtiyacın olan her şeyi sağlamak ve tanıtımına yardımcı olmak dışında, ben karışmayacağım."

Başımı geriye atıp ona bakıyorum.

Çok uzun süre sessiz kaldığımda umut dolu gülümsemesi biraz kaybolur, ama elimde değil. Kelimeler ağzımdan çıkmıyor.

"Ne dersin? Elbette pazarlık yapabiliriz. Ve bu işi başlatırken yardımcı olması için her zaman kitap kapağı siparişleri alabilirsin. Ya da..."

Dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum, dişlerimiz çarpıştığında sözlerini kesiyorum. Öpüşürken boğazından şaşkın bir ses çıkıyor, hafifçe homurdanıyor. Bu sefer, ona kontrolü ele geçirme şansı vermiyorum. Parmaklarım saçlarına dolanıyor, onu yerinde tutarken öpüyorum, öpüyorum, öpüyorum...

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diyor Alek nefes nefese, sersemlemiş ve biraz da memnun görünüyor, ayrılıp nefes almaya çalışırken.

"Kesinlikle evet," diye nefes nefese söylüyorum ve kalçalarımı döndürerek penislerimizin birbirine sürtünmesini sağlıyorum. Alek bana karşı titrer, bu küçük hareket içimi heyecanla doldurur. Sonra elleri kıcımlı kavrar, yoğurur ve sıkar, benim sürtünmeme yardım eder. İnler, başını geriye doğru eğip gözlerini yarı kapalı hale getirir. Boynu bana açıkken, bu fırsatı değerlendirip dişlerimi o pürüzsüz, hassas ciltte gezdiririm, sonra takım elbisesinin yakasının üstündeki çıplak alana yapışıp emmeye başlarım.

"Açgözlü," diye tıslar.

İkimizin de doğru olduğunu bildiğimiz bir şeyi inkar etmeye gerek görmeden, onaylayarak mırıldanıyorum. Onunla ilgili konularda *açgözlüyüm*. "Bu gece seni nasıl sikmemi istediğini söyle," diye yalvarıyorum, nefessiz kalmış bir halde.

"Luke," diye inliyor, inlemesi benim ihtiyacımı daha da artırıyor. Sonra eli benim elimi sıkıca kavırıyor ve sert sikine doğru yönlendiriyor. Elimi sıkarken, pantolonuyla kaplı sikinin uzunluğunu yukarı aşağı okşarken, boğuk bir inilti kaçıyor ağzımdan. Kendimi tutamayıp, aşağıya bakıyorum ve o beni tatmin ederken ellerimizin birlikte hareket edişini izliyorum.

"Uslu bir çocuk ol ve sikimi emerek başla."

Okşama.

"Sonra dilini deliğime gömeceksin."

Okşama.

"Bana parmaklarını vereceksin, böylece beni güzelce ve yavaşça açabileceksin."

Stroke.

"Evet," diye sızlanıyorum. "Bunu istiyorum... *lütfe*."

Alek yüzünü buruşturarak çaresizce inler ve ben neredeyse o anda boşalırım. Titreyen penisimden ön sıvı sızar, boxer külotumun içini kaplar ve yapışkan hale getirir. "Eğer böyle devam ederse daha fazla dayanamayacağım..." Cümlesi başka bir iniltille kesilir, bu hassas ses beni onun boşalmasını görmek için çaresizce doldurur.

Onu bu kadar iyi hissettirmekten ben sorumluyum.

Ben.

Elini çektiğinde, şansımı biraz daha zorlamadan edemiyorum. Çok yakın olduğunu, ateşle oynadığımı bilmeme rağmen. Ona son bir kez, sıkıca sıkıyorum. "Senin için çok iyi olacağım," diye söz veriyorum. "Sen benim adımı haykırıncaya kadar seni yatağa yapıştıracam, koca adam."

Gözleri açlık ve sabırsızlığın karışımıyla parıldıyor, sonra kalçalarını tutup beni yolcu koltuğuna geri fırlatıyor. Sonra arabayı tekrar sürmeye başlarken, anlaşılmaz bir şekilde homurdanıyor. Lastikler gıcırdarken, sevinçli kahkahalarımı tutamıyorum.

Eğlenmeme rağmen, onun içine girme ihtiyacıyla titriyorum ve onun sıkı sıcaklığının benim sikimi boğmasını hissetmek için sabırsızlanıyorum.

"Bana iyi davranmayı seviyorsun, değil mi?" Alek fısıldayarak, başparmağıyla yanağımdan süzülen bir gözyaşını siler. Onun penisi etrafında inleyerek, göz kapaklarım düşerken, kendi ön sıvım altımdaki yorgana damlar. Ondan son bir kez daha emerek, sonra çekilirim. Alek altımda uzanmış, çıplak vücudunun her santimetresi

Onun açılmış bacaklarının arasında uzanırken görüntüsü. Öfkeli, şişmiş penisi çelik gibi sert, bol miktarda ön sıvı penisinin gövdesinden aşağı damlıyor. Onu mutlu etmeyi seviyorum, bana verdiği küçük övgülerden hoşlanıyorum, o ihtiyaç duyduğu itişleri yaparken, o derin, hırıltılı homurtuları çıkarırken, elleri sanki bana dokunmaktan kendini alamıyormuş gibi vücudumun üzerinde gezerken. Onu mutlu etmek beni de mutlu ediyor.

Benim sikim zonkluyor olsa da, o zevkten aklını kaçırmayı hak ediyor. Kalçalarımı yumuşak battaniyeye doğru itiyorum, hafif sürtünme bana biraz rahatlatma sağlıyor. Arabada verdiği talimatları hatırlayarak, kalçalarını yukarı çekiyorum, ellerim aşağıya dalarak kalçalarını ayırıyor. Tereddüt etmeden, dilimi onun kasıklarına doğru kaydırıyorum, deliğine ulaşana kadar durmadan. Onu güzelce ıslatıp, bir süre deliğinin etrafında daireler çizip, nazikçe içine daldığımda, boğuk bir küfür ağzından çıkıyor. Nefes nefese inlemeleri bana yol gösterirken, içeri girip çıkıyorum.

"Çok iyi yapıyorsun," diye fısıldadı.

Siktir. Böyle konuşmaya devam ederse, boşalacağım.

"Alek," diye uyarıyorum, ama bu daha çok bir sızlanma gibi çıkıyor.

Beni muhtaç, sızlanan bir halde bıraktığı için hiç pişmanlık duymadan sessizce güldü. "Parmaklarını ver bana."

Yanımdaki kayganlaştırıcıyı alıp kapağını açtım ve parmaklarımı ve penisimi kaplamadan önce bolca kayganlaştırıcıyı onun kalçalarının arasına damlattım.

"Arkanı döneceğim, böylece beni arkadan alabilirsin. Bu şekilde çok iyi hissedeceksin," diyor ve bu sözleri beni bir sıcaklık dalgası kaplıyor. Elleri ve dizleri üzerine dönüyor, ben de dizlerimin üzerine çöküp arkasına geçiyorum. Bu manzarayı yavaşça takdir ediyorum, kalın uylukları ve sırtındaki kasların esnemesi görünce ağızım sulanıyor. Bu pozisyonda, sırtının tamamını kaplayan kalın yara izlerini görebiliyorum ve bu, kalbimin çarpmasına neden oluyor. Elimi omurgasından aşağıya doğru gezdiriyorum, boğazımdan takdir dolu bir homurtu çıkıyor. Başka birine kendini böyle göstermiş miydi hiç?

"İstediğimi verecek misin yoksa bakmaya devam mı edeceksin?" diye nefes nefese soruyor.

"Sadece muhteşem manzarayı hayranlıkla seyrediyorum," diye itiraf ediyorum ve o sessizce nefesini içine çektiğinde gülümsüyorum.

Eğilip yanaklarını ayırıyorum ve parmak ucumla deliğini daireler çizerek okşuyorum, ama ani bir gerginlik beni donduracak kadar etkiliyor. Yutkunuyorum, içeri girmeye tereddüt ederken karnım takla atıyor. Her hareketimi fark eden Alek, başını çevirip bana bakıyor. Gözleri yumuşuyor, zevk ve şehvetin çoğu kayboluyor.

"Seni rahatsız eden hiçbir şey yapmak zorunda değilsin," diyor yumuşak bir sesle.

Kafamı sallıyorum. "Öyle değil. Ben sadece... Daha önce kimseye böyle bir şey yapmadım. Nasıl bilebilirim ki... Seni incitmek istemiyorum."

Alek bana ne yapacağını, beni nasıl rahatlatacağını, nasıl iyi hissettireceğini her zaman çok iyi bilir... Ne kadarını kaldırabileceğimi her zaman bilir gibi görünür. Ya onun sinyallerini yanlış yorumlarsam ve kazara ona zarar verirsem?

"Hey, bana bak," diye emreder, o hakimiyet dolu ses tonu başımı kaldırmamı sağlar. Yumuşak bir gülümsemeyle ses tonunu tekrar yumuşatır. "Bu gece mükemmeldin, şimdi kendini sorgulamaya başlama. Sana yaptığımda hoşuna gidiyorsa, sen de bana yaptığında hoşuna gideceğini varsaymanı istiyorum. Benim sana güvenip bana bakmanı istediğim gibi, sen de bir şeylerin yolunda gitmediğini hissettiğinde benimle iletişim kurmaya güvенеceksin. Güven iki yönlü bir şeydir, değil mi?"

Başımı sallarım.

Evet, tamam, yapabilirim.

Başka bir şey söylemeden, parmaklarım onun deliğini çevirmeye devam ediyor. Ağzı açılıyor, nefes nefese mırıldanması beni devam etmeye teşvik ediyor. Yavaşça parmağımı içine sokuyorum ve sıcak, sıkı ısınmaya inliyorum.

"Bu benim sikime çok iyi gelecek," diye inledim.

"Daha fazla," diye talep etti Alek, kalçalarını sallayarak.

Ona bir parmak daha sokarak, onu yavaşça genişletiyorum. Onun onaylayan homurtularını ve zevk dolu inlemelerini dinleyerek, kendime güvenimi yeniden kazanırken hareketlerim daha cesur hale geliyor. Parmaklarım onun içinde girip çıkarken, parmaklarım Alek'in çığlık atmasına neden olan süngerimsi bir şeye dokunduğunda, içimden bir zafer dalgası yükseliyor. Çok geçmeden, iki parmak üç parmağa dönüşüyor ve sikim içeri girmek için can atıyor.

"Hazırım. Uslu bir çocuk ol ve şimdi sikini bana ver," diye homurdanır Alek.

Bir sıcaklık dalgası içimi kaplar, o sert ses tonu beni harekete geçirir. O ses tonunu her kullandığında, uysal, yapışkan bir karmaşaya dönüşürüm, istekli ve itaat etmeye hazır. Parmaklarımı çekip, çıplak sikimin ucunu onun girişine yerleştiririm. Bu, düğünden ayrılırken konuştuğumuz başka bir konudur — Alek, onu çıplak sikmemi istediğini söylemiştir.

"Artık aramızda hiçbir şey istemiyorum," diye itiraf etti.

STI testlerimizin sonuçları negatif çıktığı için, hemen ve coşkuyla kabul ettim.

Penisimin başı onun girişine girdiğinde ikimiz de inledik, ben ona doğru sallanma dürtüsüne direnirken, enfes bir sıcaklık penisimin başını boğuyordu, gözlerim yavaşça birleştığımız yere kilitlenmişti.

Benim koca adamım benim penisini alırken çok iyi görünüyor.

"İyi hissediyor musun?" diye sordum.

Bana sarsıntılı bir şekilde başını salladı. "Bebeğim, penisinin genişliği harika hissettiriyor ama... yavaş ol, tamam mı?"

Onun altına uzanarak, başparmağımın ucuyla meme ucunu okşuyorum ve diğer parmaklarımla hassas penis başının altını okşuyorum. Penis titriyor, ucundan daha fazla ön sıvı sızıyor. Okşamaya ve okşamaya devam ederken, eriyen gerginliği bir santim daha içeri girmeme izin veriyor. Kalçalarımız nihayet birleşene kadar bu şekilde devam ediyoruz ve onun sıcaklığı penisimi boğmak üzereyken gözlerim kaymak üzereyken boğuk bir ses çıkarıyorum.

"Siktir," diye inler Alek. "Penisinin içimde iyi hissettireceğini biliyordum."

İlk başta hareketlerim tereddütlü, ritmimi bulana kadar biraz garip. O beni sıkıca kavradığında her seferinde inliyorum, penisimin etrafındaki sıkı baskı ayak parmaklarımı kıvrıyor. Kendimi tutamayıp, deliği beni yutarken hayranlıkla aşağıya bakıyorum. Yavaş yavaş hızlanmaya başlıyorum.

"Beni çok iyi sikiyorsun," diye mırıldanıyor Alek. "Mükemmel hissettiriyor."

"Sen güçlü, dayanıklı ve mükemmel birisin."

O anda, onun ne yaptığını anlıyorum. Benim malzeme odasında kendimi açığa çıkardığım ve ona tüm

her fısıldadığı övgüyle, kafamın içindeki "yeterince iyi değilsin" diyen sesleri kovmama yardım ediyordu. Evelyn'in bana söylediği her boktan şeyi, kendime inanmama izin verdiğim her boktan şeyi bastırmak için ince yollar buluyordu. Telefonda ona verdiği sözü sessizce tuttu, bunu o kadar ince bir şekilde yaptı ki, neredeyse fark etmedim, değil mi?

Şu anda bile, ben onunla sevişirken, o sesleri uzak tutmak için elinden geleni yapıyor.

"Benimle geçirdiği her gün, ona ne kadar değerli olduğunu göstereceğim. Ne kadar mükemmel olduğunu. Bunu kafasına kazıyacağım ve ona söylediğin tüm kötü sözleri unutturacağım. Senin yıkmaya çalıştığın şeyi yeniden inşa edeceğim, ta ki o kendi başına ne kadar güçlü ve dirençli olduğunu görene kadar."

Gözlerim yaşlarla bulanıyor, bu bilgi nefesimi kesiyor. Bu adam... onu sevmeyi çok kolaylaştırıyor. Ve bunu bilmeyi hak ediyor, değil mi?

"Hey, Alek?" Nefes
nefese soruyorum.

"Hmmm?"

"O gece ambulansda seni duydum," itiraf ediyorum, boynuna öpücükler yağdırırken, kalçalarımı yavaş ve şehvetli bir şekilde sallamaya devam ediyorum. Oda seks ve kayganlaştırıcı kokuyor, her deri çarpışması müstehcen sesler çıkarıyor. Hareketleri duruyor, başını geriye atarak gözlerime bakıyor. Ona güven verici bir gülümseme atıyorum çünkü bu andan korkmasını istemiyorum. Ben korkmuyorum.

Sadece... mükemmel olmasını istedim.

"Sadece bilmeni istiyorum ki..." Nefes nefese kalarak duraksıyorum, ikimiz de inliyoruz, ben kalçalarımı ona doğru itiyorum. Sızan penisi zıplıyor ve ben onu okşamaya başlıyorum. Ağzı tekrar açılıyor ve yaklaştığını biliyorum. Cam gibi, zevkten dolu ifadesiyle, gözleri korku, özlem ve umudun karışımı gibi bir şeyle bana kilitli kalıyor.

"Ben de seni seviyorum," diye nefes nefese söylüyorum. "Sen hayatımın aşkımsın ve sensiz bir gün daha yaşamak istemiyorum."

Boğuk bir ses çıkarır, bu ses şüpheli bir şekilde hıçkırığa benzer.

O sıcak samimiyet duygusu, ait olduğum yerde olma hissi, o göz kamaştırıcı mutluluk ışığı beni dolduruyor, ta ki içimden taşana kadar. Alek ile tanıştığımdan beri, bana değerli ve yeri doldurulamaz bir şey gibi, kaybetmek istemediği bir şey gibi davrandı. Bir gün, kollarını açtı ve hayatında benim için bir yer açmaya başladı, hiç bir zaman onun ilgisini veya sevgisini dilememe gerek kalmadı. O sadece... bana bunu özgürce verdi. Sanki ben sadece kendim olduğum için bunu hak etmişim gibi. Buna tutunmamak için aptal olmam gerekirdi.

İtme hızımı yavaşlatıyorum, onun içinde hareket ederken dudaklarımı kulağına bastırıyorum. Sonra ruhumu ona döküyorum, onun kırılğanlığını alıp ona on katıyla geri veriyorum. "Sen benim karanlığımdaki ışığımsın ve sensiz kayboluyorum. Ben de seni görüyorum Alek Cromwell, saklamaya çalıştığın her pürüzlü ve yaralı parçanı. Her şeyi görüyorum ve senin sevmediğim hiçbir parçan yok."

Kalçaları benimkilere doğru itilirken, iri, kalın gözyaşları yanaklarından süzülmeye başlar. Sonra dizlerinin üzerine çöker, göğsüm sırtına yapışık kalırken, arkasına uzanıp kolunu boynuma dolamaya başlar. İnemeler ve homurtular arasında konuşur, sesi zevkten gerginleşmiştir. "Tanrıya şükür çünkü... seni o kadar çok seviyorum ki, bazen içim yanacakmış gibi hissediyorum, sanki tüm bu duyguları içimde tutamıyormuşum gibi. Bir gün ortaya çıktın ve her şey yerine oturdu, hayatımda olman *doğru* geliyor. Bazen aynı kişiye dönüşüyoruz gibi geliyor, Luke olmadan Alek yokmuş gibi ve... Siktir et, benimle evlenir misin?"

"Evlenmek" kelimesi beni tahrik ediyor, zevk omurgamdan aşağı yayılırken ve içimde bir baraj gibi patlarken testislerim sıkılaşıyor. İçine boşalmadan önce, yüzümü boynuna gömerek, düzensiz ve kesik kesik hareketlerle inliyorum. Alek inliyor, sırtı neredeyse eğiliyor. Benim elim hala onun penisini kavrarken boşalıyor, spermlerinin bir kısmı parmaklarımı kaplıyor, bir kısmı da karnına sıcıyor.

Çıkartıyorum ve bacaklarımız birbirine dolanmış halde yüzüstü yere yığılıyoruz, ter ve spermle kaplı olduğumuzu umursamadan. Nefes nefeseyken zihnim dönüyor, kelimeler kafamda tekrar tekrar yankılanıyor.

Hayatını benimle paylaşmak istiyor.

"Anı mahvettim mi?" diye soruyor Alek çekinerek, başını çevirip beni inceliyor. Kirpikleri titriyor ve sesinde bir tür sarkık bir pelteklik var. "Kahretsin, daha romantik olmalıydım. Boş ver. Sonra tekrar sorarım ve bu sefer doğru yaparım..."

"Evet," diyorum çabucak, "Senin kocan olmak istiyorum. Geri dönüş yok." "Gerçekten mi?"

Burun kıvırıyorum. "Ayılar ormanda sıçar mı?"

"Yüzsüzlük yapma," diye homurdanarak Alek, ben çığlık atıp geri çekilene kadar kıcımlı çimdikledi. "Şimdi sarılmak istiyorum. Uslu bir çocuk ol ve kıcını buraya getir."

Mırıldanarak, yan yana yapışana kadar ona doğru kayarım ve ona dönük olarak uzanırım. "Alek?"

"Hmm?"

"Sence Caleb'e bana üvey baba demesini sağlayabilir miyim?"

Alek'in göğsünden kahkahalar yükselir, vücudu kahkahalarla titrer. "Yaramaz olduğunda seni seviyorum."

"Umarım yaşlandığımızda da böyle düşünürsün. Önünde bunun için koca bir ömür var."

Parmak eklemlerinin arkası yanağımı okşadı. "Başka türlüünü istemezdim," diye sessizce itiraf etti.

Geleceklerimiz kalıcı olarak birbirine bağlı olduğundan, hayatın bizim için neler hazırladığını görmek için sabırsızlanıyorum. Ne olursa olsun, ben *onunum*, o da *benim*.

Luke

Beş Yıl Sonra

"Luke amca!" Abigail ığlık atıyor, tombul yüzü sadece dört yaşındaki bir çocuğun sahip olabileceği çocukça bir sevinçle parlıyor. Yepyeni evimizin kaldırımında koşarak ilerliyor, küçük bacaklarını pompalıyor, kahverengi örgülü saçları rüzgarda dalgalanıyor ve kendini uzattığım kollarıma atıyor. Minik vücudu, bu kadar hafif birinin yapabileceğinden daha fazla gle bana çarpıyor

ve ayağı yanlışlıkla yan tarafıma çarptığında homurdanırım.

"İşte benim küçük güneşim!" Onu kucağıma alıp, tam boyuma kadar dikilip bizi bir daire şeklinde döndürüyorum. ığlıkları ve kahkahaları beni gülümsetiyor.

"Sarılmayacak mısın?" Alek şakacı bir şekilde söylenir. Kızım ellerini uzatır. "Alek amca!"

Onu dikkatlice yere indiriyorum, Alek'e sarıldığını görünce içim ısınıyor, Alek de onu aynı şekilde döndürüyor. Arkanı dönüp, Maddison'ın elini hamile karnına koyarak kaldırımda yürüdüğünü görünce gülümsüyorum. Jax onun yanında yürüyor, avucunu beline koymuş ve sadece ona ve Abigail'e özel olan aşk dolu, ceylan gözlü bakışını atıyor.

Acı çekmeden önce hediye çantasını kollarıma tutuşturur. "Sana sarılmak isterdim, ama şu anda kollarımı sana dolayabileceğimi sanmıyorum."

Alek gülerek yanıma geldi, kucağında kıkırdayan Abigail vardı. "Her an olabilir, değil mi?"

O gülümser. "Evet, ama küçük George'a senin ev partinden sonraya kadar beklemesi gerektiğini söyledim."

Gözlerim Jax'la buluştu ve birbirimize anlamlı bir gülümseme attık. Bebek, bu sefer bir erkek, babamızın adını aldı. George Parker, sonuçta bize değer veren tek ebeveynimizdi. Evelyn hakkında yalan söylemiş ve onun öldüğüne inanmamızı sağlamış olabilir, ama bunu bizi korumak için yanlış bir girişimle yapmıştı. Belki de bebeğini boğmaya çalışan bir ebeveyn yerine ölü bir ebeveynin olması daha iyi olduğunu düşünmüştü.

Onları içeri alıp evi gezdirirken aklıma Evelyn geldi. Devlet hapishanesine gönderildikten sonra ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Hala hapiste mi, yoksa şimdiye kadar serbest bırakılmış mı, bilmiyorum. Belki de hapishane ona ihtiyacı olan uyanış çağrısı olmuştur, ya da belki de hala benim terk ettiğim o acımasız kişidir. Beni boğmaya çalışacak kadar benden nefret ettiğini bilmek acı verse de, olayların gidişatından dolayı içim rahat.

O olmasaydı, Alek ile hiç tanışmamış olabilirdim.

Bugüne kadar ne ben ne de Jax eski yaraları deşmek istemedik ve bu nedenle ikimiz de onunla iletişime geçmeye çalışmadık.

Caleb, modern tarzda yemek masamıza tabakları yerleştirmeme yardım ediyor. Alek ve ben yeni evimiz için planlar yaparken, tüm sevdiklerimizi rahatça ağırlayabileceğimiz akşam yemeği partileri düzenleyebilmek için yeterli alan ayırdık. Şamdanın altında, uzun, şık siyah bir masa ve ona uygun sandalyeler var. Koyu yeşil boyanmış uzak duvarda, yıllar boyunca topladığımız fotoğraflardan oluşan bir kolaj asılı. Ancak ortadaki fotoğraf benim en sevdiğim fotoğraf. Alek ve benim el ele tutuşup, parmaklarımızda parlayan altın yüzüklerle yeminlerimizi ettiğimiz bir fotoğraf.

Ne yazık ki Caleb hala bana üvey baba demek istemiyor.

"İşler nasıl gidiyor?" diye soruyor Jax, öne eğilerek Abigail'in tabağına biraz patates püresi koyarken.

"Harika," diye dürüstçe cevap veriyorum ve Alek bana göz kırptığında kızarıyorum. Sanat eserlerimi siparişlere açmam fikri hızla yayıldı ve bekleme listesi her geçen gün uzuyor. Şu anda yaklaşık üç aylık bir bekleme süresi var, bu yüzden şu anda bir çırak eğitiyorum.

"O benim küçük kardeşim," Jax bunu açıkladığımda gururla söylüyor. "Yakında bir erkek kardeşim olacak!" Abigail kimseye kimseye özel olarak.

Jax her zamanki gibi sabırlı ve yumuşak bir şekilde ona cevap veriyor, ama ben ailemin manzarasını içime çekmekle meşgul olduğum için sözlerini duymuyorum.

Alek solumda oturuyor, saçlarında birkaç gümüş grisi çizgi daha belirginleşmiş. Saçını boyatacak ama onu vazgeçirdim. Gümüş tilki görünümü libidomu gerçekten harekete geçiriyor, özellikle de duştan yeni çıkmış, göğsünden su damlaları akarken. Alek hala kontrolü elinde tutmayı tercih ediyor olsa da - ve kabul edelim ki, bana patronluk tasladığında çok seksi oluyor - yıllardır onun vücudunu keşfetme, dokunma ve tapınma fırsatım oldu. Zamanla, yara izleri ve kusurların bir insanı çekici kılmaz, aksine onun karakterini ve gücünü gösterir, diye yavaş yavaş farkına vardı.

Bugün, omuzlarının üst kısmındaki yanık izlerini ortaya çıkaran bir tişört giyiyor. Halka açık yerlerde hala her zamanki iş gömleklerini ve pantolonlarını giyiyor olsa da, ailemizin yanında ve evimizin mahremiyetinde daha rahat davranıyor. Dürüst olmak gerekirse,

onu en çekici bulduğum anlar bunlar. Mutlu, rahat ve huzurlu Alek çok seksi.

Alek ve Caleb sessizce konuşuyorlar, özel bir şaka paylaşıyorlar, Abigail ise hızla kaşık dolusu patates püresini ağzına tıktırıyor ve ortalığı dağıtırken.

Çocuk çok sevimli.

Onun yanında, Jax koruyucu bir şekilde elini Maddison'ın yuvarlak karnına koymuş.

Maddison ve benim bir zamanlar çıktığımızı inanmak gerçekten zor. Ve birbirimiz için sonsuza kadar birlikte olmak kaderimizde olmasa da, birlikte öğrendiğimiz dersler için hala minnettarım. Belki de bir sonraki ilişkimizi doğru bir şekilde yaşayabilmek için, bir ilişkide neyin işe yaramadığını öğrenmemiz gerekiyordu.

Belki de yollarımız kesişmemiş olsaydı ve birlikte bu zor dersleri öğrenmek zorunda kalmasaydık, şimdi hiçbirimiz büyük, mutlu bir aile olarak bu masada oturuyor olmazdık. Bu anda, Maddison'ın gözleri masanın diğer ucunda benimkilerle buluşuyor. Bana yumuşak, anlamlı bir gülümseme atıyor ve sonra elini kalbinin üzerine koyuyor.

Bu hareket, *"Biliyorum"* diyor.

Akşam yemeğinden sonra, bir kadeh şarapla aile fotoğraflarımızın asılı olduğu duvarın önünde dururken, Alek arkamdan bana sarıldı. Çenesini omzuma dayadı ve arkama hızlıca baktığımda, gözlerinin fotoğrafları taradığını gördüm. Uzaklara dalmış, sersemlemiş gibi bir gülümsemeyle, anılarını yad ettiğini anladım.

Beş yıl önce, bir kardeşimin gizli takıntısı ve diğer kardeşimin ihanetinin bizi bu yola sürükleyeceğini asla hayal edemezdim. Sınırların aşıldığı, kuralların hiçe sayıldığı ve kalplerin kırıldığı bir yol. Yine de, tüm zorluklara rağmen, mücadelelerimizi nimetlere dönüştürmeyi ve sevdiğimiz bir hayat yaratmayı başardık.

Sonsuza kadar mutlu olmak çok güzel bir duygu.

Buraya kadar geldiyseniz, sabırla beklediğiniz için teşekkürler. Ve bu kitabı beğendiyseniz, lütfen Amazon veya sosyal medyada bir yorum bırakmayı düşünün. Ağızdan ağıza yayılan reklam, bağımsız yazarlar için inanılmaz derecede önemlidir. Şimdilik, Cedarwood Duology serisi, Parker kardeşleri (Jax ve Luke) ve sevdiklerini takip etmek amacıyla yazıldığı için burada sona eriyor. Ancak, gelecekte Cedarwood Valley'deki bazı yan karakterler için spin-off'lar yazılma ihtimali her zaman vardır.

Her kitapta olduğu gibi, nihai ürünün mümkün olduğunca mükemmel olmasını sağlamak için arka planda çalışan birçok kişi vardı. Kapak tasarımcım Kellie Fisher ve editörüm Vicky Skinner'a teşekkür ederim. Ayrıca gerçekten *harika* bir beta okuyucu grubum vardı ve Sleeping Raccoon Author Services'ten duyarlılık okuyucum Mat Mansfield'a da büyük bir teşekkür ederim. Hepsi inanılmaz derecede nazik, bilgili ve profesyoneldi. Cidden, web sitelerini bir kontrol edin.

Gelecekteki kitaplar ve yayın bilgileri hakkında güncel kalmak istiyorsanız, sosyal medyada beni takip edin.

Keyifli okumalar!
Nicole VanAuken

Cedarwood Valley serisinin başlangıcı olan yasak aşk hikayesini okumak ister misiniz? [His Secret Obsession'](#) alın ve Jax ve Maddie'nin yolculuğuna dalın, bir MF eski sevgilinin ağabeyi hikayesi. Jax gerçekten takıntılı olduğu için çok fazla özlem duymaya hazır olun.

Jax-

O benim küçük kardeşimin eski sevgilisi, ama yine de onu kendime ait yapmak istiyorum.

Maddison Raddix benim olmalı. Onu ilk isteyen **ben**dim, ama o bunu bilmiyor. Kardeşim onu baştan çıkardıktan sonra, yıllarca gizlice ona aşık oldum.

İyi bir adam olmak ve onu bırakmak istiyorum.

Ama tek gereken onun bir bakışı, gerginlik patlamadan önce bir kıvılcım, ve onu yatağıma götürüyorum.

Maddie

O benim eski erkek arkadaşımın kardeşi, ama yine de onu istiyorum.

İlişkim alevler içindeyken, gidecek başka yerim olmadığında beni kabul edeceğini en son beklediğim kişi Jax Parker'dı.

Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, onun ateşli bakışlarını görmezden gelmek o kadar zorlaşır.

Jax ile birlikte olmak ancak felaketle sonuçlanabilir.

**Ama bunu kalbime anlatmaya
alışın.**

***Sınırların aşıldığı, kuralların hiçe sayıldığı ve
kalplerin kırıldığı Cedarwood Valley'e hoş
geldiniz.***

İçindekiler

[İçerik Uyarısı Çalma](#)
[Listesi](#)

[Epigraf](#)

[1. Birinci Bölüm](#)

[2. İkinci Bölüm](#)

[3. Üçüncü Bölüm](#)

[4. Dördüncü Bölüm](#)

[5. Beşinci Bölüm](#)

[6. Altıncı Bölüm](#)

[7. Yedinci Bölüm](#)

[8. Sekizinci Bölüm](#)

[9. Dokuzuncu Bölüm](#)

[10. Onuncu Bölüm](#)

[11. On Birinci Bölüm](#)

[12. Onikinci Bölüm](#)

[13. On Üçüncü Bölüm](#)

[14. On Dördüncü Bölüm](#)

[15. On Beşinci Bölüm](#)

[16. On altıncı bölüm](#)

[17. On Yedinci Bölüm](#)

[18. On sekizinci bölüm](#)

[19. On Dokuzuncu Bölüm](#)

[20. Yirminci Bölüm](#)

[21. Yirmi Birinci Bölüm](#)

[22. Yirmi İkinci Bölüm](#)

[23. Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[24. Yirmi Dördüncü Bölüm](#)

[25. Yirmi Beşinci Bölüm](#)

[26. Yirmi Altıncı Bölüm](#)

[27. Yirmi Yedinci Bölüm](#)

[28. Yirmi Sekizinci Bölüm](#)

[29. Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)

[30. Otuzuncu Bölüm](#)

[31. Otuz Birinci Bölüm](#)

[32. Otuz İkinci Bölüm](#)

[33. Epilog](#)

[34. Yazar Notları](#)

[Ayrıca .](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

